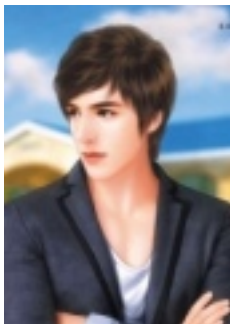

Hoàn Mỹ Đại Tổng Giám Đốc

Contents

Hoàn Mỹ Đại Tổng Giám Đốc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	16
4. Chương 4	22
5. Chương 5	29
6. Chương 6	34
7. Chương 7	40
8. Chương 8	47
9. Chương 9	53

Hoàn Mỹ Đại Tổng Giám Đốc

Giới thiệu

Tuy rằng anh chàng Giám Đốc này tương lai rạng ngời, nhưng đàn anh lớp trên này của cô thật không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoan-my-dai-tong-giam-doc>

1. Chương 1

Ngồi ở lễ đường, Chu Tâm Đình lơ đãng nghe hiệu trưởng đọc diễn văn. Thỉnh thoảng, nàng lại ngó xung quanh, có ý tìm Đường Tuấn Vũ. Chàng dong dỏng cao, nụ cười nhẹ luôn ngự trị trên môi. Thấy điệu bộ ấy, nàng không khỏi khẽ bật cười theo.

Ba năm không gặp, Đường Tuấn Vũ vẫn vậy, không thay đổi gì so với trong trí nhớ của nàng.

Tháng sau trường sẽ tổ chức lễ tốt nghiệp. Hiệu trưởng muốn mời cựu sinh viên nổi danh một thời, hiện là tiến sĩ khoa học kỹ thuật – Đường Tuấn Vũ – về diễn thuyết, vì lớp đàn em muốn có người diễn thuyết mới cho thay đổi không khí, nên sự hiện diện của chàng sẽ đảm bảo cho buổi lễ thành công tốt đẹp.

Đài Loan cũng không nằm ngoài cơn lốc suy thoái kinh tế toàn cầu, rất nhiều công ty trong lãnh vực điện tử khoa học kỹ thuật phải tiến hành cắt giảm biên chế, giảm lương. Thế nhưng công ty của Đường Tuấn Vũ thì vẫn khỏe mạnh, thậm chí phát triển là đằng khác. Học trưởng thực sự rất lợi hại.

Để có thể nhìn thấy chàng, nàng đã đến sớm trước hai giờ để xếp hàng, chịu đựng bài diễn thuyết dài miên man đang phát ra ồn ào trên kia. Nàng lặng lẽ ngồi vào một góc phía cuối hội trường, mặc dù không chọn được vị trí ngồi lí tưởng ở hàng ghế đầu, nhưng bù lại, cái ý nghĩ được gặp lại Tuấn Vũ khiến nàng thực sự rất vui.

Trên khán đài, hiệu trưởng chính thức giới thiệu người chủ trì hôm nay là Đường Tuấn Vũ. Tiếng vỗ tay vang lên như sấm rền. Lập tức, Chu Tâm Đình cũng thể hiện sự cuồng nhiệt của mình bằng cách vỗ tay bốp bốp, bất giác nhìn qua hai bên, cô đỏ mặt. Tuy nhiên, dường như giữa bề người đang cuồng lên thì sự quá khích của cô cũng chỉ là một hành động bình thường mà thôi.

Từ hai tuần trước, khi biết tin học trưởng sẽ về trường diễn thuyết, nàng đã bồn chồn không yên, mong mỗi từng giây phút, lúc nào cũng hưng phấn lâng lâng...

Với nàng, Tuấn Vũ là mẫu người đàn ông đích thực, là mối tình đầu cam nín của nàng. Ngay từ ngày đầu gặp gỡ, nàng đã thầm yêu chàng, mặc dù biết nó vô vọng. Tuấn Vũ đã có Thần Nhân bên cạnh – một người tình xinh đẹp khuê gởi, trong khi đó, nàng lại quá đỗi bình thường. Cả đời này nàng cũng không dám mơ tới một ước mơ quá xa vời – đó là Đường Tuấn Vũ.

Biết Tuấn Vũ khi chàng đã là sinh viên năm 4, bởi vậy số lần nàng cùng chàng nói chuyện đếm được trên đầu ngón tay. Mặc dù vậy, nàng vẫn thấy mình thật may mắn.

Nhìn chàng diễn thuyết trên kia, cảm giác vẫn như năm nào, khi lần đầu thấy chàng. Nàng hoàn toàn không kiểm soát được bản thân mình, tim đập loạn nhịp...

Năm ấy, nàng là một cô tân sinh viên mới chân ướt chân ráo vào giảng đường Đại học được 2 tháng...

“Tâm Đình ơi!”

Mới từ Cổng tin ra, nghe tiếng gọi, Chu Tâm Đình quay đầu lại, thấy một người cao khoảng 1.75 m, rạng rỡ như ánh mặt trời chói chang, đó là chị Ưông Thần, sinh viên năm 4, nàng lập tức đi tới.

“Thần Nhân tử, chào chị!”

Chị Thần Nhân quả thực rất đẹp. Chiếc áo trắng mỏng khéo phô bày bộ ngực căng đầy, kết hợp cùng chiếc váy hoa ngắn và đôi giày bote ngắn màu đen. Khuôn mặt chị được trang điểm hoàn hảo. Mặc dù là đến trường, Ưông Thần Nhân cũng không ngại khoe dáng chuẩn như người mẫu, mà thực tế là chị cũng đang hướng theo con đường người mẫu chuyên nghiệp.

Chị nhìn về phía một nam sinh đang đứng quay lưng lại nghe điện thoại, kéo nàng ra xa một đoạn, thì thầm: “Vụ tư liệu lần trước, cảm ơn em nhiều nha!”

“Không có chi!”- Chu Tâm Đình cười nhẹ.

Lần trước Thần Nhân gọi điện thoại cho nàng, hỏi nàng có rảnh không, tìm giúp chị ít tư liệu. Nàng đồng ý ngay, vì nàng cũng đang rảnh. Chị nhờ nàng tìm những tư liệu về kinh tế học, mà chị và nàng thì đều học xã hội học, đối nhau chán chát, nhưng gấp quá nên nàng cũng không hỏi nhiều, chắc là chị có hứng thú với kinh tế học.

“Chị muốn tìm những nghiên cứu về kinh tế học của một giáo sư nổi tiếng người Mỹ, nhưng tên ông thì quên mất rồi. Em tìm giúp chị nhé!”

“Dạ”

“Cảm ơn em trước nha”

Anh chàng cao to đĩnh đạc xa kia dường như đã nói chuyện điện thoại xong, đang rảo bước tới...

Đó là một nam sinh có ngoại hình bắt mắt, kết hợp áo trắng với quần jean, nhìn toát ra một phong thái tao nhã kỳ lạ.

Lòng nàng thấy xao động lạ thường.

Nàng đến từ một thị trấn nhỏ, trong một gia đình làm nghề thợ rèn. Từ cha cho đến đám công nhân, thường xuyên chỉ mặc một cái áo cộc, có khi còn ở trần, bề xề lếch thếch. Nàng thì phụ trông quán, xung quanh nàng, chỉ có một người con trai có vẻ nho nhã nhất, đó chính là anh Chí Hoàn, nhà ở kề bên, mới trở về sau mấy năm đi du học bên Mỹ.

Nam sinh trước mặt khiến nàng rung động, vừa ngấp nghé 18 tuổi, lần đầu tiên nàng biết ngoài Chí Hoàn ra cũng còn người đàn ông thanh lịch như vậy, mà khuôn mặt của người ấy lại luôn phẳng phất một nụ cười nhẹ. Nàng bắt gặp ngay người ra trong vài giây.

Đây có phải là bạch mã vương tử trong truyền thuyết - bạn trai của chị Thần Nhân không?

Từ cái lần đầu tiên nàng tham dự buổi liên hoan của lớp trên ấy, trở lại ký túc xá, các bạn cùng phòng nhao nhao truy vấn chị Thần Nhân, nhờ đó nàng mới biết chị ta rất nổi tiếng.

Mọi người cũng nhắc tới bạn trai của Thần Nhân - Đường Tuấn Vũ - đang học quản lý doanh nghiệp. Không chỉ điển trai, chàng còn là thiếu gia của công ty về khoa học kỹ thuật khá có tiếng. Cha mất sớm, mẹ chàng không muốn chàng đi du học, chỉ đi du học mùa hè. Dù vậy, xét ở trình độ tiếng Anh hay tri thức, chàng đều hơn người khác một bậc.

Trong mắt Đường Tuấn Vũ dường như chỉ có bạn gái là tồn tại, những người con gái khác đều vô hình. Vừa đến cạnh Ưông Thần Nhân, chàng choàng tay ôm chị.

Giọng nói của chàng thật trầm ấm, Chu Tâm Đình như mê đi trong âm điệu ấy.

“Nhân Nhân, xin lỗi em, anh vừa có điện thoại. Chúng ta có thể đi được rồi!”

Đường Tuấn Vũ ôm bạn gái rời bước đi, lúc này chàng mới thấy Tâm Đình đứng trước mặt. Chàng hơi sững lại.

Bốn mắt nhìn nhau, lúc này Chu Tâm Đình mới lấy lại tinh thần, ý thức được rằng mình đang là vật cản trước mặt họ. Nàng lập tức đứng tránh qua một bên.

“Thật xin lỗi!”

Đường Tuấn Vũ nhìn nàng, một nữ sinh thanh tú với khuôn mặt nhỏ nhắn, vẫn còn phẳng phất nét trẻ thơ.

“Nhân Nhân, đây có phải là em gái đáng yêu của em đó không?”

“Dạ. Đây là em lớp dưới của em, tên là Chu Tâm Đình. Tâm Đình, đây là bạn trai của chị, tên là Đường Tuấn Vũ”. Ưông Thần Nhân giới thiệu qua quýt.

“Đường Tuấn Vũ học trưởng, chào anh!”. Nàng mỉm cười.

Đáp lại nụ cười ấy, Đường Tuấn Vũ cũng cười thật tươi.

“Tâm Đình, thật có lỗi, lúc này không để ý thấy em, em gái bé nhỏ”. Vừa nói chàng vừa giơ tay xoa đầu nàng. Nàng vóc dáng không cao, khuôn mặt nhỏ thanh tú, thoạt nhìn tưởng học sinh trung học.

Bé nhỏ? Chu Tâm Đình cũng đại khái hiểu ý chàng. Chàng cao hơn mét tám, đứng cạnh Thần Nhân cao 1.75m, thì cái chiều cao hơn 1.6m của nàng quả là khiêm tốn.

Ưông Thần Nhân không biểu lộ cảm xúc gì nhiều, cô cho rằng bạn trai mình không thể thích một người diện mạo bình thường, tính tình lại rụt rè như Tâm Đình. Hơn nữa Tâm Đình lại là môn đệ của cô, vì vậy cô mặc cho họ trò chuyện vài câu.

Tuy nhiên, cô còn muốn đi đến công ty người mẫu, nên cô giục bạn trai: “Tuấn Vũ, chúng ta đi thôi, sau khi ăn cơm thì phải đi đến công ty lúc 2 giờ chiều nữa”

“Ok”. Đường Tuấn Vũ cười cười. “Em gái nhỏ, hẹn gặp lại”

“Em gái, chị sẽ gọi điện lại cho em”.

“Dạ!” – Chu Tâm Đình gật đầu, nhìn họ tay trong tay bước đi, quả thực nàng thấy họ rất xứng đôi.

Nàng đưa tay lên xoa đầu mình, tựa hồ có thể cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay to lớn của chàng. Bất chợt má nàng ửng đỏ, tim đập thình thịch”.

“Chị Thần Nhân, đây là chị muốn em giúp chị tìm tư liệu, còn nhờ mua bánh bao thủy tiên”.

Đến khóa hè, Chu Tâm Đình đến nhà trọ của chị Thần Nhân. Căn nhà gồm một phòng ngủ, một phòng khách, một nhà vệ sinh, nhưng nhìn vào rất tiện nghi. Hôm qua nàng đã hẹn hôm nay sẽ mang tư liệu đến cho Thần Nhân. Chị còn nhờ nàng trên đường đi nhân tiện ghé mua dùm chị bánh bao thủy tiên.

“Chị Thần Nhân, đây là tư liệu chị nhờ em tìm giúp nè, còn đây là bánh bao thủy tiên”.

“Nhanh lên em, đưa bánh bao cho chị trước đi!”

“Dạ”

Ông Thần Nhân cắn một miếng thật to làm lộ ra cả phần nhân bánh, tươi cười nói: “Chị đã ăn qua bánh bao của rất nhiều nhà, nhưng đúng là cái nhà gần trường này vẫn là nơi làm bánh bao ngon nhất”.

Chu Tâm Đình cười cười. Nàng cũng thích ăn bánh bao nhà này, nhân bánh nhiều, bánh cũng to mà rẻ. Bữa trưa mà ăn hai cái là đủ no rồi, rất tiện lợi.

“Tâm Đình, cảm ơn em đã tìm giúp tư liệu, lại còn mua hộ chị bánh bao thủy tiên”

“Không có chi”

“Dạo này chị bận muốn chết đi được. Chị là một trong hai nhân vật nữ chính trong album ca nhạc đang được quảng cáo trên TV đó, em biết album đó của ai không? Chu Thiên Vương đấy nha. Chị không dám tin cơ hội tốt như vậy lại đến với mình, người không hiểu chuyện thì nghĩ nó đơn giản, chứ thực ra nó là cơ hội ngàn vàng đó em.”

Chu Tâm Đình im lặng nghe Thần Nhân nói say sưa về công việc. Thực ra, nàng mù tịt về những công việc ấy, chỉ hiểu lơ mơ là nó rất bận rộn và khiến chị mệt, mà người khác thì không đánh giá đúng tầm của chị. Bởi vậy chờ xem đến lúc chị gặp may mắn, đứng vào vị trí hàng đầu xem ai còn dám coi thường chị không.

Lịch học cho sinh viên năm 4 không dày đặc, vì vậy nàng hiếm khi thấy Thần Nhân xuất hiện ở trường. Tuy vậy, chị vẫn nhờ nàng hỗ trợ tìm tư liệu, lần này là về thông tin kinh tế và tài chính Mỹ.

Nàng mơ hồ nhận ra chị lấy những tư liệu này là giúp cho Tuấn Vũ, nhưng nàng chưa bao giờ hỏi sâu về điều đó. Hình như chàng đã bắt đầu tham gia vào công việc kinh doanh của công ty gia đình.

“Chị Thần Nhân, chị nghỉ ngơi đi nhé, em về đây!”

“Tâm Đình, đợi chút, chị có cái này tặng em nè!”

“Không cần phải thế đâu chị”. Chu Tâm Đình nói với theo khi thấy Thần Nhân đứng dậy đi vào phòng chị.

Ông Thần Nhân lấy ra hai bộ quần áo thể thao hàng hiệu, nhét vào tay nàng: “Cảm ơn em đã giúp chị tìm tài liệu, tặng em nè!”

“Không cần đâu chị!”. Nàng ngày thường rất ít vận động, vì thế chắc chắn ít cơ hội dùng đến nó. Hơn nữa, không phải nghĩ rằng phải được cái gì đó thì nàng mới giúp chị.

“Em giữ lấy mặc đi, lần trước tụi chị đi diễn, ông chủ cửa hàng tặng nhóm tụi chị đó. Nói thực ra, mấy bộ này cũng chẳng đẹp lắm, nếu lúc ấy không vì bọn họ tài trợ cho chương trình, thì chị không lấy đâu. Chị chẳng có cơ hội dùng đến chúng, em lấy xài đi!”

“Quyết định vậy nha!”

Chu Tâm Đình cầm đồng quần áo trên tay, lặng im không nói gì.

“Em không cần khách sáo quá, em đẹp thế mặc vào chắc chắn sẽ rất hợp”. Ông Thần Nhân lơ đãng trở lại ghế tựa, tiếp tục ăn bánh bao thủy tiên.

“...Cảm ơn chị!”- Nàng quả thực không biết nói gì hơn nữa – “Em về đây!”

“Ừ, hẹn gặp em sau nhé! Chị sẽ gọi điện thoại cho em!”

Vừa khi nàng quay ra thì Tuấn Vũ tới, đây là lần thứ 3 nàng nhìn thấy chàng. Lòng nàng lại rộ lên những nỗi hân hoan khó tả.

“Tuấn Vũ, sao lại đến tìm em giờ này?” Ưng Thần Nhân vội lau miệng và uống ngụm nước trong khi chạy ra cửa, thân thiết kéo bạn trai vào phòng. “Sao không gọi điện thoại trước cho em? Lỡ em không có nhà, có phải anh mất công không?”

“Anh đi công việc gần đây, tiện thể ghé qua em. Không phải em bảo là buổi sáng bạn chụp hình quảng cáo, còn buổi chiều rảnh là gì? Nên anh cứ đến thôi”.

Chu Tâm Đình này giờ vẫn đứng một bên không nói gì.

“Tâm Đình, em lại chơi với Nhân Nhân hả? Hai người quả là khăng khít quá!”

Khăng khít? Chẳng biết trả lời ra sao, nàng nhoẻn miệng cười.

“Nhân Nhân, em với Tâm Đình có chuyện cần bàn hả? Hay anh đi trước nha?”

“Không cần đâu anh, Tâm Đình về bây giờ”

“Thế à?”

Chu Tâm Đình gật đầu, tạm biệt hai người rồi ra về.

“Nhân Nhân, cô ấy đến đây làm gì vậy?”. Đây là lần thứ 2 chàng gặp Tâm Đình ở nhà Thần Nhân. Nhìn thấy xấp tài liệu trên bàn, chàng liền hỏi: “Tài liệu này không phải em kêu cô ấy tìm đây chứ?”

“Đương nhiên là không. Sáng nay sau khi chụp quảng cáo xong, em đã ở lại công ty để lên mạng tìm cho anh đây!”

Mặc dù bị bắt thóp nhưng Thần Nhân vẫn chối đây đẩy. “Anh với Tâm Đình giống nhau ghê, đi ngang qua nhà em, nhân tiện còn mang bánh bao cho em ăn. Anh biết đấy, em thích nhất là bánh bao của tiệm gần trường. Em tặng cô ấy mấy bộ quần áo nữa đấy, hào phóng không?”

“Em...” Đường Tuấn Vũ vẫn còn chút hoài nghi.

“Thôi! Đừng nói về Tâm Đình nữa, lâu quá không gặp anh rồi nè, anh không nhớ em sao?” Nàng vòng tay ôm lấy cổ bạn trai, hôn lên môi chàng. “Em rất nhớ anh!”

Ưng Thần Nhân không cho Tuấn Vũ có cơ hội truy vấn thêm nữa, kéo tay chàng đi vào phòng.

Hơn mười một giờ đêm, Chu Tâm Đình xuống xe taxi, lo lắng chạy nhanh đến nhà trọ của Thần Nhân.

Bốn mươi phút trước, nàng nhận được điện thoại của Thần Nhân, nói đêm nay nàng phải làm việc tới sáng mới xong, mà Tuấn Vũ thì say mèm sau chầu nhậu tân niên tại công ty. Chàng đòi nhân viên chở tới nhà trọ của Thần Nhân mà lại quên mang theo chìa khóa dự phòng. Hiện chàng đang đứng trước cửa mà điện thoại thì không liên lạc được.

Nghe tin học trưởng uống say, nàng thực lo lắng. Không phải vì say, mà vì sợ chàng không cẩn thận, đi đụng vào cái gì thì nguy hiểm quá. Vì thế nàng lập tức bắt taxi đến chỗ Thần Nhân đang chụp quảng cáo, lấy chìa khóa, lại chạy tới nhà trọ của chị. Vì nàng đã tới nhiều lần nên quản lý quen mặt, cho nàng lên lầu. Vừa ra khỏi thang máy nàng đã thấy Tuấn Vũ ngồi ở đầu cầu thang, nhắm mắt nghiền.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, may quá chàng vẫn còn ở đây, an toàn.

“Tuấn Vũ học trưởng” – Chu Tâm Đình gọi khẽ - Chàng chẳng hề có một động thái nào phản ứng lại tiếng gọi của nàng. Hay chàng bị rượu làm cho hôn mê rồi?

Không thể để chàng ngồi ngoài như thế này được, sẽ trúng gió mất.

“Học trưởng, tỉnh dậy nè anh, không thể ngồi đây được”

Nàng khẽ lay vai chàng để đánh thức, mãi lâu sau chàng mới cục cựa.

Đường Tuấn Vũ tuy đã mở mắt, nhưng vẫn say mèm. “Nhân Nhân, em về rồi đấy à!”

Xem ra học trưởng say quá rồi, nhìn nàng mà tưởng là Thần Nhân. “Học trưởng, em không phải chị Thần Nhân, em là Tâm Đình”

“Nhân Nhân, em nói gì?” Chàng nghe không rõ câu trả lời của nàng, cười rộ lên: “Em biết tại sao hôm nay tụi anh uống say không? Bởi vì bắt đầu từ thứ Hai tuần tới, anh chính thức trở thành phó tổng giám đốc, thành quả của việc anh đã đàm phán thành công hai hợp đồng lớn”

Tuy là công ty gia đình, sớm muộn gì chàng cũng kế thừa, nhưng thấy chàng thực sự cố gắng, nàng cũng mừng lây cho sự thành công của chàng.

“Chúc mừng học trưởng, anh thật lợi hại!”

“Cảm ơn em. Anh say quá rồi, anh cần nghỉ ngơi một chút”

Thấy chàng muốn gục đầu xuống ngủ tiếp, nàng vội la lên: “Học trưởng, dậy đi anh, không thể ngủ ngoài này được đâu, chúng ta vào nhà đi, mau dậy đi anh!”

Đường Tuấn Vũ lại mở mắt ra, thắc mắc: “Nhân Nhân, sao em luôn miệng gọi anh là học trưởng vậy?”

“Em không phải chị Thần Nhân, em là Tâm Đình”

“Tâm Đình?”

Chu Tâm Đình kiên quyết không để Tuấn Vũ ngồi ngủ ngoài này, mặc dù chàng lại đang gục xuống ngủ lại. Quan trọng nhất lúc này là phải đưa được chàng vào nhà, mà chàng thì to cao quá, nàng không cách nào đưa chàng vào trong được.

“Học trưởng, anh có thể đứng lên được không?”

“Được chứ, anh chỉ hơi choáng thôi mà! Có say đâu”

“Vâng, anh không say, anh mau đứng lên đi, ngoài này lạnh lắm!”

“Được, anh đứng lên đây!”

Nhìn cảnh chàng nín cầu thang đứng lên, Chu Tâm Đình không khỏi phì cười, thấy sao chàng giống con nít quá, khác xa ngày thường. Thấy chàng loạng choạng, nàng vội đỡ lấy chàng.

“Cẩn thận!”

“Anh không sao”- Đường Tuấn Vũ đáp lại, nhìn gần mặt bạn gái, chàng lộ vẻ băn khoăn – “Chẳng lẽ ta say thật rồi sao? Nhân Nhân nhìn lạ quá!”

Quả thực là chàng đã say quá rồi! Chu Tâm Đình không để ý đến thái độ của Tuấn Vũ, nàng chỉ tập trung hết sức dìu chàng vào nhà.

Cẩn thận!

Sức nặng cơ thể chàng đổ hết qua nàng, nàng gồng mình lên cố gắng chịu đựng. Muốn đưa Tuấn Vũ vào phòng nằm nghỉ, nhưng quả thực chàng nặng quá, thiếu chút là nàng đã té ngã. Không biết làm sao hơn, nàng đành phải để chàng nằm tạm trên ghế sofa. May mắn là cái ghế này cũng khá dài, chàng có thể nằm thẳng thoải mái.

Xem ra đêm nay chàng phải ngủ trên sofa là giải pháp bất buộc rồi. Giúp chàng yên vị trên ghế rồi, nàng cũng ngồi sụp xuống thở gấp, cảm giác như toàn thân không còn chút sinh lực nào sau những nỗ lực dìu chàng vào nhà.

Nghỉ một chút rồi nàng đứng dậy đi vào phòng lấy ra một cái chăn. Ngồi xuống cạnh sofa, nàng nhẹ nhàng đắp chăn cho Tuấn Vũ. Không ngờ vừa đắp lên, chàng choàng tỉnh và ngồi bật dậy.

Anh ấy tỉnh rồi sao? Chu Tâm Đình băn khoăn.

“Nhân Nhân, cảm ơn em đã đưa anh vào nhà”. Vừa nói chàng vừa nâng khuôn mặt nàng lên, đặt vào môi nàng một nụ hôn nồng cháy.

“Em...” Nụ hôn quá bất ngờ, Tâm Đình như hóa đá, va chạm ở đầu lưỡi cho nàng cảm nhận được sự nồng nàn tha thiết, nàng vội nhắm mắt lại.

Trong khi chàng hôn, thời gian như ngưng đọng, đầu óc nàng quay cuồng, tim nàng như ngừng đập. Một lúc sau thì Tuấn Vũ buông nàng ra, đổ vật xuống ghế ngủ ngon lành. Còn nàng thì đôi chân như mềm nhũn, ngồi thụp xuống đất, tim đập thình thịch liên hồi như trống trận.

Nhớ lại giây phút ấy, vô thức nàng đưa tay lên sờ môi.

Đó là một nụ hôn cuồng nhiệt say đắm, cho đến tận bây giờ khi nhớ lại, nàng vẫn không thôi xao động. Tuy rằng biết đó là sự lầm lẫn của Đường Tuấn Vũ khi tưởng nàng là Thần Nhân, nhưng cả đời nàng cũng sẽ không quên được nụ hôn đó.

Sau ngày ấy thì nàng chỉ gặp lại chàng chừng 2, 3 lần vì cả Tuấn Vũ và Thần Nhân đều rất bận rộn. Ngay cả lễ tốt nghiệp, mặc dù cả hai đều nói mong có sự hiện diện của nàng, nhưng nàng cáo ốm không tới.

Nàng nhìn Tuấn Vũ đang diễn thuyết trên khán đài. Ba năm không gặp, chàng chắc hẳn đã quên nàng rồi, bởi vì nàng có ấn tượng gì đặc biệt để chàng nhớ đến đâu.

Đột nhiên, nàng thấy Tuấn Vũ nhìn về phía nàng ngồi, trong giây lát, bốn mắt giao nhau, lòng nàng run rẩy xao động.

Học trưởng nhìn thấy nàng sao?

Nhưng có lẽ nào? Khoảng cách xa như thế, chỗ nàng ngồi lại khuất. Từ lúc ấy đến khi kết thúc bài diễn thuyết, Tuấn Vũ không nhìn lại chỗ nàng một lần nào nữa, quả là nàng đã suy diễn quá nhiều.

Lúc này rất nhiều nữ sinh chạy lên khán đài, vây quanh chàng yêu cầu tặng chữ ký và chụp ảnh lưu niệm. Học trưởng vẫn vậy, vẫn rất được ái mộ.

Mặc dù rất muốn gọi tên Tuấn Vũ, nhưng nhiều người vây quanh thế kia, lỡ đâu chàng nói không nhớ nàng là ai, có phải nàng lại tự biến mình thành trò hề cho thiên hạ không?

Hôm nay được gặp lại chàng, nàng đã cảm thấy quá mãn nguyện rồi.

Chu Tâm Đình đứng dậy, cầm lấy ba lô, lẳng lặng quay gót.

“Tâm Đình em, chờ anh chút!”

Quang cảnh khán đài lúc ấy, đoàn nữ sinh vây quanh Tuấn Vũ ồn ào như ong vỡ tổ. Đột nhiên thấy chàng hô to, mọi người đều kinh ngạc, không ai bảo ai đều nhất loạt quay ra hướng cửa. Ai là Tâm Đình?

Chu Tâm Đình cũng đứng ngầy ra, kinh ngạc đứng im ở ngay lối ra.

Tuấn Vũ còn nhớ rõ nàng?

“Xin lỗi mọi người, cho tôi qua một chút” – Đường Tuấn Vũ rẽ đám đông đi ra, bước nhanh về phía Tâm Đình.

Nhìn thấy Tuấn Vũ đi tới, trái tim nàng nhảy nhót loạn nhịp, đầu óc trống rỗng.

Nhìn thấy bộ dạng đó của nàng, Tuấn Vũ cũng không lấy gì làm ngạc nhiên lắm, vì trong suy nghĩ của chàng, thì Tâm Đình từ xưa đến giờ vẫn vậy, luôn rụt rè không nói, chỉ bên lên cười.

“Tâm Đình, anh biết em luôn kín đáo, nhưng nhìn thấy anh, sao không gọi mà đi đâu vậy? Đường Tuấn Vũ cười khẽ.

“Tuấn Vũ học trưởng, thực xin lỗi” Chu Tâm Đình nói lấp liếm.

“Em vẫn còn nhớ anh à? Tưởng quên anh lâu rồi chứ? Hahahhah”. Nàng vẫn y như ngày xưa, luôn trầm tĩnh, rụt rè.

Vừa mới đây nàng còn tưởng chàng đã quên mình rồi, không ngờ chàng không chỉ nhớ, mà còn chạy tới với nàng. Riêng điều ấy thôi cũng khiến nàng thấy hai giờ xếp hàng quả thực xứng đáng.

“Tâm Đình, sắp tốt nghiệp rồi, em muốn tiếp tục con đường nghiên cứu hay đi tìm việc làm?”

“Em muốn đi xin việc!”

“Thế à! Anh còn nghĩ rằng với tính cách của em, em sẽ muốn tiếp tục con đường nghiên cứu chứ?” - Anh nhìn nhận nàng theo cái cách là một cô nữ sinh mê đọc sách – “Thế em tìm được việc gì chưa?”

Chu Tâm Đình xấu hổ cúi xuống cười nhẹ - “Dạ chưa” - Nàng biết rất nhiều bạn học trước khi tốt nghiệp cũng đã tìm được việc, còn nàng thì dự tính tốt nghiệp xong mới tìm.

Đường Tuấn Vũ nhìn nàng: “Tiếng Anh em ổn không? Giao tiếp được không?”

“Dạ chắc được”

“Thế à! Thế công việc thư ký thì em có thích không?”

“Thư ký?”

“Thư ký của anh xin nghỉ để kết hôn. Thế em có hứng thú với công việc làm thư ký cho anh không?”- Vừa này nhìn thấy nàng ngồi dưới khán đài, chàng đã nghĩ ngay đến vị trí này dành cho nàng, một người vừa trầm tính lại làm việc rất nghiêm túc – “Em yên tâm, anh sẽ không bạc đãi em đâu, tiền lương...”

Làm thư ký cho anh ư? Điều đó chẳng phải có nghĩa là mỗi ngày cô đều được ở bên anh, mỗi ngày đều nhìn thấy anh sao?

Chu Tâm Đình chỉ nghe được đến đoạn anh nói muốn mời nàng làm thư ký, còn lại không nghe được thêm câu nào nữa, đầu nàng rối tung, cổ giấu niềm vui tột đỉnh đang nhảy nhót trong lòng.

“Anh nghĩ, em mà làm thư ký cho anh thì Nhân Nhân sẽ rất vui. Ngày xưa hai chị em khăng khít thế, sao về sau lại mất liên lạc với nhau?”

“Dạ vì chị ấy bề bộn nhiều việc quá”

“Nói cũng đúng!” - Đường Tuấn Vũ và bạn bè đều biết Thần Nhân rất bận – “À, em còn chưa trả lời anh, có muốn đến làm thư ký cho anh không?”

Nàng không biết trả lời thế nào, chỉ khẽ gật đầu. Nàng trăm ngàn lần mong muốn được trở thành thư ký của chàng.

Hôm nay quả là một ngày tuyệt vời đối với nàng!

2. Chương 2

Trong văn phòng, Chu Tâm Đình đang nói chuyện điện thoại bằng tiếng Anh với đối tác Pháp. Hiệp ước song phương 3 năm sắp hết hạn, Chủ tịch hội đồng quản trị bên ấy sẽ sang Đài Loan để tái ký kết hợp đồng. Người đang tiếp chuyện cùng nàng ở đầu dây bên kia là Monica – Thư ký của chủ tịch hội đồng quản trị Fell.

“Monica, chị yên tâm, chúng tôi sẽ lo chu đáo nơi ăn chốn ở cho ngài Fell”

Sau khi gác điện thoại, Chu Tâm Đình lập tức ghi chú lại, chờ chủ tịch hội đồng quản trị họp xong cô sẽ xin ý kiến, sau đó tiến hành cất cử người thực hiện.

Thấm thoát đã hai năm kể từ ngày đầu cô về làm thư ký cho học trưởng với nhiều bỡ ngỡ, bây giờ thì nghiệp vụ đã vô cùng thuần thục.

Hạ bút xuống, cô nghĩ mình thật đúng đắn khi năm đó đã hạ quyết tâm khổ luyện tiếng Anh.

Khi ấy nghe bạn cùng phòng nói Tuấn Vũ học trưởng tiếng Anh rất siêu, nàng đã nghĩ mình phải tìm cách trau dồi thêm trình độ tiếng Anh. Cũng không phải vì mục đích gì đặc biệt, chỉ là nàng không muốn quá thua sút so với chàng.

Còn nhớ, lần đầu tiên thấy nàng nói chuyện với khách ngoại quốc, chàng đã khen nàng giỏi ngoại ngữ. Cho đến tận bây giờ, nàng vẫn không ngừng nâng trình độ của bản thân lên bằng cách thường xuyên xem văn thư bằng tiếng Anh.

Bất chợt, trên bàn, chuông điện thoại của nàng đổ vang – là chị Thần Nhân gọi.

“Sao Tuấn Vũ không nghe điện thoại vậy em? Anh ấy có ở công ty không?”

“Chủ tịch đang họp ạ!”

Nghe giọng chị có vẻ gấp gáp, mà xung quanh thì quá sức ồn ào.

“Chị Thần Nhân, chị có muốn nhắn gì không ạ? Sau khi chủ tịch họp xong, em sẽ nói gọi lại cho chị?”

“Không cần gọi điện cho chị đâu, chị đang ở sân bay, chuẩn bị đi Hongkong, chờ chị một chút...”

Chị ấy chuẩn bị đi Hongkong? Nàng ngạc nhiên không thôi. Hội chợ bán hàng từ thiện tối nay thì sao? Người tổ chức là viện trưởng phụ nhân, sẽ có rất nhiều thương nhân nổi tiếng đến tham dự. Chẳng phải chị và Chủ tịch đã có lịch sẽ cùng dự hội chợ này hay sao?

Mặc dù muốn hỏi nhưng lại thấy chị bận rộn quá, nàng nghe loáng thoáng chị hỏi trợ lí hộ chiếu đã sẵn sàng chưa.

Thần Nhân là gương mặt đại diện cho công ty người mẫu, nổi tiếng rất nhanh, chị có rất nhiều show quảng cáo. Nghe đâu còn có một đạo diễn nổi tiếng quốc tế đang muốn ký hợp đồng quay phim với chị. Chị có rất nhiều cơ hội trở thành siêu sao quốc tế.

“Tâm Đình, chị phải vào làm thủ tục đây! Không nói chuyện nhiều được nữa. Chút Tuấn Vũ họp xong, em nhắn lại là chị không thể đi cùng đến hội chợ tối nay được”

Nàng còn chưa kịp hỏi chị đến Hongkong làm gì thì Thần Nhân đã cúp máy.

Phải làm gì bây giờ? Chủ tịch mà biết tin này thì chắc sẽ rất thất vọng!

Đây không phải là lần đầu tiên chị thất hẹn với Tuấn Vũ. Kể từ khi lấn sân sang cả điện ảnh thì công việc của chị tăng theo cấp số nhân, chị cũng hay gọi điện thoại để hủy lịch hẹn với Chủ tịch.

Như tháng trước, Chủ tịch muốn tổ chức lễ kỷ niệm 7 năm ngày hai người yêu nhau, đã đặt bàn sẵn tại nhà hàng, nhưng cuối cùng chị lại thất hẹn vì lí do phải đi gặp một diễn viên nổi tiếng.

Nếu nàng là bạn gái của Tuấn Vũ, nhất định sẽ không làm chàng thất vọng như thế. Nhưng thực tế thì nàng chẳng là gì của chàng, dù cho có đau khổ thay chàng, cũng không thể làm gì được. Nàng đâu phải chị Thần Nhân, có muốn an ủi chàng cũng chẳng xong.

Một giờ sau, Đường Tuấn Vũ họp xong, bước ra khỏi phòng họp.

“Tâm Đình, cho anh một ly cà phê nhé!” Chàng vừa nói vừa đi vào văn phòng.

“Vâng!”

Lát sau, nàng bưng cà phê vào phòng cho chủ tịch.

Trong lúc chàng uống cà phê, nàng tranh thủ báo cáo một số việc quan trọng:

“Chủ tịch, đối tác bên Pháp thông báo, hai tuần sau ngài Fell sẽ đến Đài Loan để tái ký kết hợp đồng, nhờ chúng ta bố trí chỗ ăn ở”

“Cái này em tự xử lý được rồi!”

“Còn nữa” – nàng liếc nhìn nét mặt của Tuấn Vũ rồi mới tiếp lời – “Sáng nay chị Thần Nhân gọi điện thoại về từ sân bay, chị nói bận đi Hongkong nên không thể cùng chủ tịch tham dự hội chợ tối nay được”

“Cái gì? Cô ấy đi Hongkong hả?” – Đường Tuấn Vũ biểu lộ vẻ khó chịu, giận quá mà không nói nên lời, buông tay khỏi ly cà phê – “Cô ấy có nói vì sao lại đột ngột muốn đi Hongkong không?”

“Chị ấy có vẻ đang rất bận, nên chỉ kịp nói cần đi Hongkong, xong thì cúp máy” – Nàng thật thà trả lời.

“Đúng vậy! Cô ấy ngày càng nhiều việc!” Chàng bắt giác thở dài.

Trong nửa năm qua, có vẻ so với công việc của chàng, Thần Nhân còn bận hơn gấp bội.

Năm học đầu, nghe đến cái tên Nhân Nhân, chàng chẳng có ấn tượng gì. Đến năm 3 thì bọn họ cùng tham gia hoạt động của trường nên mới có cơ hội tiếp xúc. Lúc ấy chàng ấn tượng mạnh về một người con gái vừa xinh đẹp vừa năng động. Yêu nhau đến nay đã là 7 năm, nhưng gần đây chàng thấy dường như tình cảm ấy giữa hai người đã phai nhạt đi nhiều so với hồi đầu.

Có lẽ chàng không nên chỉ vì lần thất hứa này của bạn gái mà cảm thấy thất vọng. Ngay từ lúc mới quen, chàng đã biết Nhân Nhân rất có tâm huyết với nghệ thuật. Mấy năm gần đây nàng cũng không ngừng cố gắng để vươn lên, trở thành một người mẫu nổi tiếng.

Cũng từ rất lâu, chàng đã biết đối với Nhân Nhân, bạn trai luôn được đặt dưới sự nghiệp. Thất hứa nhiều lần, thậm chí một tháng không gặp nhau cũng trở nên bình thường. Lần này như giọt nước làm tràn ly, nếu cứ tiếp diễn thế này, không biết rồi mối quan hệ của hai người sẽ đi đâu về đâu nữa...

Nhìn thấy bộ dạng thất vọng của Tuấn Vũ, Chu Tâm Đình thực sự không biết nên nói gì.

“Một mình đến lễ hội có vẻ không ổn - Chàng cười méo xẹo – “Có lẽ phải gọi điện thoại xin lỗi thôi!”

“Chủ tịch, nếu anh không chê, em rất muốn được đi dự cùng anh!”. Không thể xoa dịu sự thất vọng của chàng, nàng nghĩ có lẽ nên đi cùng chàng. Mấy lần trước đã cùng đi trong những dịp xã giao, nhưng rất ít khi nàng công khai đi cùng Tuấn Vũ đến những buổi lễ hội.

“Em muốn đi cùng anh à?” – Chàng khẽ cười, chàng không phải không biết nàng luôn có trách nhiệm với công việc, thấy cấp trên gặp nạn thì giúp đỡ. Thấy thái độ nghiêm túc của nàng, Tuấn Vũ không khỏi hoan hỉ với ý nghĩ rằng năm đó mình đã tìm đúng được một thư ký tốt – “Nhưng là đi buổi tối em không sao chứ? Hôm nay lại cuối tuần, em không đi chơi à?”

Nàng rất muốn đi cùng chàng nên nhanh nhẹn trả lời: “Em không có bạn trai, cho nên cũng không có đi chơi”.

Đường Tuấn Vũ nhìn cách nàng nghiêm túc trả lời, thậm chí bật cười. Chàng muốn nói với nàng rằng, không cần bất kỳ việc gì cũng thành thật, nghiêm túc trả lời như thế. Nếu thực sự không có bạn trai, không có hẹn hò, thì cũng không cần khai báo thành khẩn như thế.

Chàng dự định hủy lịch hẹn, nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia đang nghiêm trang chờ câu trả lời, chàng lại thấy không thể không đi được.

“Được rồi! nhờ em đi cùng anh!” – Tuấn Vũ gật đầu – “Buổi tiệc hôm nay, không giống những cuộc gặp xã giao thông thường, em nên mặc lễ phục, được chứ?”

“Dạ được!” – Biết được cùng chàng dự dạ hội, Tâm Đình thoáng nhường chân mày, lộ chút hoan hỷ.

“Em đón anh ở đâu?”

“Không cần đâu, anh tự đến được rồi, anh biết địa chỉ mà. Đúng bảy rưỡi anh đợi em ở đại sảnh nhé!”

Địa điểm là lầu 3 của khách sạn 6 sao.

Tâm Đình làm việc, luôn luôn không cần chàng lo lắng, ngay cả tình huống như thế này nàng cũng không từ nan. Nhớ tới Nhân Nhân mỗi lần đi dự tiệc đều mất 2 – 3 tiếng trang điểm, Tuấn Vũ lên tiếng:

“Cũng sắp hết giờ rồi, hôm nay em nghỉ sớm chút đi”.

“Cảm ơn chủ tịch” – Chu Tâm Đình tươi cười.

Ra khỏi công ty, nàng bắt taxi tới tiệm trang điểm nổi tiếng ở khu vực trung tâm. Đây là tiệm của Nhã Lị, vốn là hàng xóm thân thiết của nàng từ bé.

Năm 20 tuổi thì Nhã Lị lên thành phố học nghề trang điểm, mười năm sau cô đã trở thành một nhà trang điểm nức danh cả nước. Nhiều nghệ sĩ nổi tiếng đều chỉ định đích danh cô trang điểm cho. Cửa tiệm này do cô và bạn trai hùn vốn để mở.

Nghe Tâm Đình nói muốn nhờ cô trang điểm để đi dự tiệc cùng Tuấn Vũ nên cô không nhận được, buột miệng vui đùa: “Thế nào, em gái cuối cùng đã thông suốt, quyết định tạo sự chú ý cho ông chủ tịch rồi hả?”

“Chị Nhã Lị, chị đừng chọc em mà, bởi vì bạn gái của anh ấy có việc phải đi Hongkong, nên em mới có dịp đi cùng đến buổi tiệc”. Thực sự khi nói ra cái ý muốn thay thế Thần Nhân cùng chàng đi dự tiệc, nàng đã rất sợ bị từ chối, may mắn sao chàng đã nhận lời.

“Ừa, thế hai người ấy chưa chia tay à?”

Nàng và chị Nhã Lị khá thân thiết nên chuyện gì nàng cũng kể cho chị nghe.

“Họ yêu nhau đã lâu như vậy, tại sao lại muốn chia tay? Hơn nữa, chủ tịch rất yêu chị ấy”

Tuy muốn hỏi thêm về hai người ấy, nhưng sợ làm Tâm Đình buồn nên Nhã Lị lại thôi.

“Nếu ta là đàn ông, phải chọn giữa Thần Nhân và em, thì nhất định ta sẽ chọn em, vì em tính tình tốt”. Chị nhận xét rất thực lòng về người bạn thân giao chứ không hề có ý gì tăng bốc.

“Cảm ơn chị!”. Chu Tâm Đình cười, nàng biết chị có ý an ủi, chứ nàng làm sao so sánh được với vẻ xinh đẹp quyến rũ của chị Thần Nhân.

“Nào, mình lên lầu 2 đi, chị đảm bảo tối nay chủ tịch sẽ không thể rời mắt khỏi em được”.

Lầu 2 được thiết kế theo kiến trúc mở, xung quanh trưng bày toàn những trang phục đẹp mắt. Tiến về khu dành cho dạ tiệc, nơi này bày toàn lễ phục sang trọng.

Nhã Lị nói rất nhiều diễn viên, ngôi sao gạo cội đã đến đây thuê trang phục để tham dự dạ hội, vì những bộ cánh hàng hiệu đều là rất đắt tiền, không phải ai cũng có khả năng mua được chúng.

“Cái này rất hợp với em” – chị cầm bộ đầm màu tím đưa cho nàng – “Loại đầm nửa ngực, đàn ông rất thích nhìn phụ nữ vận bộ trang phục này, nó khiến họ rạo rực và hưng phấn”.

“Anh ấy không phải loại người hám sắc đó đâu!”. Làm thư ký cho chàng đã hai năm, nàng biết rõ chàng là người như thế nào, rõ ràng là chính nhân quân tử.

Ai cũng biết chàng có bạn gái rất nổi tiếng và xinh đẹp, nhưng vẫn có rất nhiều mỹ nhân vây quanh, ngoại hình họ cũng rất nóng bỏng, nhưng chàng tuyệt nhiên không tơ hào tới.

“Chắc! Cũng không phải nói về bạn trai của em mà, sao phản ứng dữ vậy?” – Nhã Lị treo cái đầm lại chỗ cũ, lấy ra một cái màu hồng phấn – “Cái này thì sao? Cực kỳ trẻ trung nhé?”

Chu Tâm Đình chần chừ, tuy rằng cái này không hở hang như cái kia, nhưng nhìn cũng rất chói mắt.

“Chị Nhã Lị, cái này có lẽ cũng không hợp với em, bởi vì tối nay sẽ có nhiều thương nhân nổi tiếng tham dự, nên chẳng mình lựa cái nào nhu nhu thôi?”

“Đại tiểu thư của ta, nếu ăn mặc thường quá, làm sao hấp dẫn chủ tịch đây?”

“Chị! Em chỉ là đi cùng chủ tịch thôi mà!”

“Em gái, đã mấy năm rồi đấy! Chẳng lẽ em cứ chấp nhận mãi yêu trong câm lặng sao?”

Cô coi Tâm Đình như chị em ruột ruột thịt, vì vậy tâm tư của nàng như thế nào, cô là người biết rõ nhất, cũng biết rõ nàng đã thầm yêu chủ tịch nhiều năm.

Chu Tâm Đình không sợ bị giễu cợt, bởi vì nàng cũng coi Nhã Lị tựa như chị ruột: “Em cũng không biết làm sao nữa, anh ấy quả thực rất yêu chị Thần Nhân, chỉ cần thấy anh ấy hạnh phúc, em cũng mãn nguyện lắm rồi!”

“Thật là hết cách” – Cô nhìn nàng kinh ngạc, thở dài – “Thôi được rồi! Em đã không muốn gây sự chú ý thì chị chiều theo mà trang điểm cho em thật bình thường vậy!”

Tuy rằng ngoài miệng nói là làm bình thường, nhưng Nhã Lị thực tế là dốc hết sức trang điểm cho Tâm Đình thành một cô thư ký thật xinh đẹp đáng yêu. Từ phục trang cho đến trang sức đều rất gọi cảm, nó tôn lên làn da trắng trẻo mịn màng của nàng.

Ngắm mình trong gương, nàng đưa hai tay lên ôm má, không thể tin được mình cũng có ngày xinh đẹp như vậy.

“Chị Nhã Lị, chị thật là tài giỏi!”

“Không có chi” – cô đắc ý ra mặt, dù gì cũng là nhà trang điểm hàng đầu chứ ít đâu!

Người đẹp vì lụa, quả thực không sai. Tuy vậy, nếu không phải vì Tâm Đình đã sẵn sở hữu một vẻ đẹp thanh tú, thì cô cũng không cách nào biến nàng trở thành một mỹ nữ tuyệt diệu được.

Mặc dù đã là khá hoàn hảo, nhưng cô vẫn lăn tăn: “Tâm Đình, vẫn còn thời gian, em có chắc là không muốn đổi bộ đồ gọi cảm hơn chút không?”

“Không cần đâu chị! Như vậy là đã rất xinh đẹp rồi!”. Nàng cười cười lắc đầu.

“Được rồi, tiền trang điểm và thuê đồ cứ để đấy đi, đợi khi nào em trở thành đệ nhất phu nhân của chủ tịch, ta sẽ tính cả gốc lẫn lãi” – Nhã Lị cười lớn nói.

“Cảm ơn chị nhiều lắm!”

Rời khỏi tiệm trang điểm, Chu Tâm Đình nhanh chóng đi đến địa điểm tổ chức lễ hội.

Bởi vì thế chỗ cho chị Thần Nhân xinh đẹp, nên nàng cũng muốn làm sao cho chủ tịch đừng vì nàng mà cảm thấy xấu hổ hay khó xử, vì vậy nàng mới nhờ chị Nhã Lị trang điểm dùm. Khi nào có thời gian, nhất định phải mời chị ấy ăn cơm để cảm ơn chị đã nhiệt tình giúp đỡ, dù sao đi nữa nàng cũng không có khả năng trở thành phu nhân của chủ tịch.

Khi Đường Tuấn Vũ cùng Chu Tâm Đình bước vào hội trường, lập tức gây sự chú ý. Mọi người nhìn cô gái đứng cạnh chàng trong trang phục màu vàng nhạt, diện mạo xinh đẹp trẻ trung thì không khỏi thắc mắc. Bạn gái của chủ tịch không phải là người mẫu Ưông Thần Nhân sao? Đã thay đổi bạn gái xinh đẹp này khi nào vậy?

Đáp lại thắc mắc của mọi người, Tuấn Vũ trả lời là do bạn gái có việc phải đi Hongkong, không thể cùng chàng đến dự lễ, nên chàng đi cùng thư ký.

Thì ra là thư ký, thảo nào hai người không hề nắm tay nhau.

Biết người đi cùng là thư ký, mọi người không khỏi trầm trồ ngưỡng mộ chàng. Không chỉ có bạn gái xinh đẹp gọi cảm, mà ngay cả thư ký cũng ngọt ngào mê người, thật là hạnh phúc.

Đường Tuấn Vũ đã quá quen với những ánh mắt như vậy, mỗi lần chàng xuất hiện cùng bạn gái thì đều nhận được sự ganh tỵ không ít. Tuy lúc này sánh bước bên chàng không phải Nhân Nhân, nhưng sự trầm trồ cũng không hề giảm, vì quả thực đêm nay Tâm Đình quá sức xinh đẹp.

Thật ra, mười phút trước, lúc đang đứng đợi nàng ở đại sảnh, chàng đã ngẩn người ra hồi lâu khi thấy nàng xuất hiện. Từ trang phục cho tới mái tóc, lại cả cách trang điểm khiến nàng khác quá, thiếu chút nữa là đã không nhận ra rồi!

Có lẽ vì kiểu tóc dài phủ xuống lưng, khiến cho khuôn mặt nàng thon gọn, cách trang điểm khéo léo tinh tế làm cho nàng xinh đẹp bội phần. Mặc dù hồi đến giờ chàng không thích trang phục màu vàng, nhưng quả thực màu vàng nhạt rất hợp với nàng, nó tôn lên làn da trắng nõn nà.

Tâm Đình vốn xinh đẹp đáng yêu từ trước đến nay, chỉ là do chàng không để ý?

Quả thực, nhan sắc của nàng đêm nay đã làm cho người ta bội phần kinh ngạc!

Trở thành tâm điểm của đám đông, đối với chàng đã trở nên quá bình thường. Nhưng với Tâm Đình thì khác, nàng đang rất lóng ngóng và hồi hộp. Tuấn Vũ nhận ra ngay điều đó trên nét mặt của nàng, chàng vỗ nhẹ vào lưng nàng cười khê: “Đừng hồi hộp, từ từ sẽ quen thôi!”

Được chàng trấn an, Tâm Đình như được uống thuốc an thần. Đúng rồi, có chàng bên cạnh, có gì mà mình phải sợ? Nàng nở nụ cười ngọt ngào: “Cảm ơn chủ tịch”

“Chu thư ký, đã lâu không gặp!”

Một người đàn ông đang bước tới, thì ra là bạn của Tuấn Vũ - Đinh Thiện Đàn.

“Đinh tiên sinh, đã lâu không gặp!”

Đinh Thiện Đàn nhìn nàng có phần kinh ngạc: “Chu thư ký, mới không gặp ít lâu mà cô thay đổi nhiều quá, hiện tại đã trở thành một cô gái vô cùng xinh xắn”.

Quả là: Kìa ai yếu điệu mặn mà, sánh cùng công tử thật là đẹp đôi!

Chạm cái nhìn ngây dại của Thiện Đàn, nàng bắt giác đỏ mặt xấu hổ.

Đinh Thiện Đàn lại tiến lên một bước, “Có bạn trai chưa em? Cho anh cơ hội theo

“Tâm Đình, đi lấy dùm anh cái danh sách hàng từ thiện”

Nghe thấy chỉ thị của chủ tịch, nàng khẽ đáp: “Dạ!”, giọng đầy biết ơn.

Nhìn thấy mỹ nhân quay ra, ánh mắt Thiện Đàn lộ rõ vẻ trách cứ: “Tuấn Vũ, hành động của ông khiến tôi nghi quá! Cố ý ngăn rẽ chúng tôi, tôi không ăn thịt nàng đâu mà ông lo”. Nói thế nhưng quả thực trong lòng hắn cũng nhen nhóm ý tưởng đó, vì nàng quá ư xinh đẹp.

“Tôi không cho phép ông làm vậy với nàng đâu đó nha!” – Tuấn Vũ không chỉ nét mặt, ngay cả giọng điệu cũng rất nghiêm túc, cứng rắn.

Ban đầu Thiện Đàn chỉ là muốn chút bông phèng cho vui, không ngờ Tuấn Vũ phản ứng kịch liệt như vậy, làm cho hắn không khỏi nghi ngờ: “Ông đó, khả nghi quá nha!”

“Khả nghi cái gì?”

“Làm sao không cho người khác theo đuổi thư ký của ông? Đừng quên, ông đã có bạn gái là người mẫu rồi nha”.

“Tôi không nói không cho người khác theo đuổi nàng, nhưng ông thì không được!” – Bạn bè đều quá rõ, hắn thay người tình như thay áo, lâu nhất cũng chỉ một tháng – “Tâm Đình không phải loại người ông có thể đưa lên giường”.

“Sao ông ra mặt bảo vệ nàng vậy?” – Hắn càng nghi ngờ hơn – Này, nói thật cho tôi biết đi, có phải nàng là tình nhân của ông không? Nếu đúng như vậy thì tôi sẽ không theo đuổi nàng nữa, quân tử không đoạt người tình của bạn”. Đàn ông, ngoài bạn gái chính thức, còn có mấy cô tình nhân, kể cũng là chuyện bình thường.

Nếu đây đúng là sự thật đối với trường hợp của Tuấn Vũ, thì hắn sẽ rất kinh ngạc, bởi vì hắn biết chàng chưa hề gian díu với ai ngoài Thần Nhân. Nhưng ở đây là Tâm Đình, vẻ đẹp ngọt ngào trong sáng của nàng hoàn toàn khác biệt so với vẻ đẹp gợi cảm của Thần Nhân, thì có thể xảy ra chuyện này lắm chứ nhỉ?

“Ông đang nói linh tinh gì thế hử? Tâm Đình là đàn em lớp dưới của tôi, tôi coi như em gái vậy, nàng thực thanh khiết, vì vậy, tôi không cho phép ông đụng vào nàng đâu đấy!” – Tuấn Vũ lại cảnh cáo.

Lúc này, Chu Tâm Đình cũng đã lấy tờ danh sách quay trở lại.

“Chủ tịch, đây là danh sách của anh. Đinh tiên sinh, tôi cũng lấy giúp anh một tờ đây!”. Bởi vì thấy 2 người vẫn còn nói chuyện, nên nàng tiện tay lấy cho hắn một tờ luôn.

“Cám ơn em, em thật là chu đáo!”. Thiện Đàn giơ tay nhận tờ danh sách. Vừa ngay lúc đó thì hội chợ từ thiện cũng bắt đầu, trước khi rời đi, hắn còn kịp quay về phía Tâm Đình to nhỏ: “Rảnh anh sẽ gọi cho em, nhưng nhớ là đừng cho học trưởng của em biết nha!”, rồi vừa đưa tay ra hiệu một nụ hôn gió, vừa cười ha hả mà bỏ đi.

Thấy lời cảnh cáo đối với bạn không có mấy tác dụng, chàng quay qua nhắc nhở Tâm Đình: “Tên kia nếu thực có gởi điện cho em, cũng đừng để ý đến hắn, cho dù muốn có bạn trai, cũng không thể là hắn, lần sau anh sẽ giới thiệu cho”.

“Dạ, em biết rồi!”. Nàng cụp mắt xuống, che giấu nỗi thất vọng trong lòng.

Tiệc tan, Tâm Đình định ra đón taxi, nhưng Tuấn Vũ kiên quyết muốn đưa nàng về, vì thế nàng chỉ còn biết ngoan ngoãn nghe lời.

Chiếc xe Benz sang trọng dừng lại ở đầu hẻm dẫn vào khu nhà trọ.

“Chủ tịch, dừng lại đây được rồi, em ở nhà trọ phía trước, đi vài bước nữa thì tới. Cảm ơn anh đã đưa em về!” – Nàng vừa tháo dây an toàn vừa nói.

“Em ở đâu?” – Tuấn Vũ nhìn vào con hẻm nhỏ tắm tối – “Hẻm tối nguy hiểm quá!”

“Đèn đường mới bị rơi vỡ cho nên mới tối thế, chứ nơi này người qua lại thu7ong2 xuyên, không có gì nguy hiểm đâu anh!”

“Phải không?”

Nàng mở cửa bước xuống xe: “Chủ tịch, cảm ơn anh đã đưa em về, hẹn gặp lại!”

Đường Tuấn Vũ gật gật đầu, nhìn theo dáng nhỏ bé trong bộ đồ vàng nhạt kia đang khuất dần vào hẻm nhỏ, bất chợt lòng chàng dấy lên nỗi lo lắng. Người con gái xinh đẹp như thế đi một mình trong hẻm tối, thật là đáng ngại.

Không nghĩ nhiều, chàng lập tức mở cửa xe, đi theo xuống - “Anh đưa em tới cửa nhà”

“Chủ tịch, không cần. Nhà em đã ở ngay phía trước, rất gần.....”

Nhưng chàng đã chạy tới kịp nàng: “Nhanh chút đi.”

“Dạ”

Đi đến cửa nhà trọ, nàng định mở miệng, nhưng chàng hỏi trước: “Em ở đây à?” – Chàng nhìn nhà trọ cũ kỹ nhất trong khu này – “Cửa chính không khóa à?”

“Chắc có nhà nào đi ra mà quên khóa” – Tâm Đình trả lời.

Tuấn Vũ cho đến lúc ấy không hề hay biết nàng ở khu nhà trọ tồi tàn như thế này, cửa nẻo lại không khóa, an ninh có bảo đảm không? Trong lòng chàng lo lắng vô cùng. Chàng đã quá thờ ơ với nhân viên của mình. “Đi thôi! Đi lên, em ở lầu mấy?”

“Chủ tịch muốn đưa nàng lên lầu?” Nàng còn đang do dự thì Tuấn Vũ đã đi vào phía trong, nhà trọ cũ kỹ nên hẳn nhiên không có thang máy, bởi vậy chàng tìm cầu thang đi lên.

“Đằng kia chủ tịch.....”

“Đâu?” - Chàng hỏi và tiếp tục bước tới – “Em ở lầu mấy?”

“Lầu 6”

Hai người không nói gì, lặng lẽ đi lên lầu.

Tuy rằng Đường Tuấn Vũ mỗi ngày đều thường xuyên tập thể thao, nhưng bỗng chốc trèo một lầu lên tuốt lầu 6, làm cho chàng thở không ra hơi. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tâm Đình vẫn giữ vẻ bình thản.

“Em ở đây lâu chưa?” Xem chừng nàng đã quá quen với việc mỗi ngày leo 6 tầng lầu.

“Dạ, hai năm, sau khi tốt nghiệp đại học thì em chuyển đến đây”. Nàng quay lại nói: “Chủ tịch, cảm ơn anh đã đưa em lên nhà!”

“Tính đuối anh về luôn hả? Không mời vào nhà ngồi chút sao? Hay là bên trong có đàn ông?”

“Anh muốn vào nhà?” Tâm Đình kinh ngạc hỏi.

Đó chỉ là câu nói đùa của chàng, Tuấn Vũ chỉ tính đưa nàng tới cửa thì quay về ngay, không ngờ nàng lại lo lắng như vậy, hình như rất sợ chàng vào nhà, tại sao vậy? Chàng khẽ cười: “Sao lo lắng vậy? Có phải gạt anh, nói chưa có bạn trai, nhưng kỳ thực là ở cùng bạn trai?”

“Em không lừa anh, em thực sự không có bạn trai”

Chàng tin tưởng là nàng không nói dối, “Vậy sao sợ không cho anh vào? Nhìn cái bộ dạng của em, anh lại càng muốn vào coi trộm một chút, coi bên trong giấu cái gì?”

“Bên trong không có giấu gì hết, chỉ là.....” Thực ra là do bên trong quá cũ kỹ, hơn nữa...

Nhìn vẻ mặt khó xử của nàng, Tuấn Vũ cũng không muốn gây khó dễ thêm: “Thôi quên đi, em không muốn mời anh vào nhà cũng không sao đâu, anh về đây!”

“Chủ tịch, không phải vậy, em....” – Tâm Đình không muốn gây hiểu lầm cho chàng, dù rằng sẽ bị mất mặt nhưng cũng không biết làm sao hơn – “Chủ tịch, mời anh vào”

Tuấn Vũ bước vào phòng trọ của nàng, nó cũng không khác gì so với vẻ ngoài của ngôi nhà, thực sự cũ kỹ, được cái rất gọn gàng sạch sẽ. Quả thực nàng ở một mình, nhưng những cái thùng đựng nước trên nền nhà kia là để làm gì nhỉ?

Chàng ngược nhìn lên trên, trần nhà loang lổ những mảng ố vàng, không ngừng nhỏ nước tí tách.

“Phòng này dột à?”

Chính vì lý do không muốn Tuấn Vũ thấy cảnh này, nên nàng mới không muốn mời chàng vào phòng - “Bình thường thì không có, chỉ khi nào mưa mới bị dột thôi ạ!” – Có lẽ vì nàng ở tầng trên cùng, nên khi trời mưa thì trần nhà sẽ bị rỉ nước.

“Sao phải dày dạn mình ở nơi này vậy Tâm Đình? Tiền lương ta trả cho em hẳn là có thể đủ để em thuê một chỗ tử tế. Hơn nữa, không phải anh đã bảo nếu em có khó khăn về kinh tế thì có thể nói với anh hay sao?”. Chàng cũng nhớ là nàng có nói qua về gia cảnh, cha mẹ làm nghề rèn, kinh tế cũng bình thường.

“Em không có khó khăn về kinh tế, chủ tịch, anh quên rồi sao? Lần trước ngân hàng lập sai tài khoản cho em, nên có đến lấy giấy tờ để điều chỉnh lại, là em đang gửi tiền tiết kiệm”

Chuyện này chàng nhớ rất rõ, vì là chỗ thân tín với ngân hàng, nên người quản lý đã đích thân đem hồ sơ đến công ty cho Tâm Đình kê khai lại, lúc ấy chàng có nhìn qua, đại khái là nàng có gửi ngân hàng mấy vạn tệ, nàng quả thực rất ngoan hiền, bởi vì thời nay rất hiếm cô nào biết tiết kiệm, làm đồng nào xào đồng ấy thôi!

“Không được lại ở nơi này, em phải tìm nhà trọ khác thôi!”

“Nhưng..... em biết rồi!” Nàng luôn luôn không cãi lại quyết định của chàng, miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

Nhà trọ này tuy cũ kỹ nhưng có hai phòng khách, rất phù hợp với nhu cầu của nàng. Nàng rất mê vẽ tranh, vì vậy có thể tận dụng một phòng làm xưởng vẽ. Hơn nữa, vào ban ngày, từ đây phóng tầm mắt ra cảnh vật ngoài kia, cảnh sắc thật đẹp, ánh mặt trời chan hòa. Bởi vậy, dù nước mưa có dột một tí, nàng cũng không thấy phiền nhiễu. Ngoài ra, nơi này giá thuê nhà rẻ, lại rất gần công ty, chỉ khoảng nửa tiếng là đã đến công ty, như vậy sẽ có nhiều thời gian để chuẩn bị chu đáo hơn.

Nhưng nếu chủ tịch đã không thích nàng ở đây, thì nàng cũng sẽ nghe theo mà tìm nhà trọ khác, bởi vì nàng không muốn làm trái ý chàng, hơn nữa cũng hiểu được sự lo lắng ấy, đó chính là tình cảm dành cho em gái.

Chẳng phải chủ tịch đã từng nói với Đình tiên sinh rằng coi nàng là em gái, lại còn có ý tìm bạn trai cho nàng.

Đáng lẽ nàng nên cảm thấy vui mới đúng, vì tổng tài coi nàng là em gái, điều đó có nghĩa là mối quan hệ giữa họ đã tiến thêm một bước. Biết thế nhưng không hiểu sao nàng không thể vui nổi, ngược lại còn cảm thấy rất chua xót.

Đáng lẽ nàng nên thấy thỏa mãn, vì đã đạt được mong ước ở gần chàng...

3. Chương 3

Mới 10 phút đã thấy quản lý Ngô đi ra khỏi phòng chủ tịch, Chu Tâm Đình cảm thấy hơi hoang mang vì thông thường mỗi lần 2 người họp cũng phải mất gần cả tiếng.

“Quản lý Ngô, sao hôm nay họp nhanh thế?”

“À, chỉ trình sếp ký giấy tờ thôi mà!”

“Thế ạ!”

“Vừa nãy nói chuyện, anh thấy biểu hiện của sếp lạ lắm đó!”

“Là sao anh?”

“Có vẻ mệt mỏi, sắc mặt nhợt nhạt. Anh có hỏi nhưng sếp bảo không sao”

Nghe vậy Tâm Đình vội vào ngay phòng chủ tịch. Quả nhiên thấy Tuấn Vũ đang nhăn mặt nhíu mày. Nàng lo lắng chạy lại gần: “Chủ tịch, anh không sao chứ? Có phải bệnh dạ dày lại tái phát không?”

“Hơi đau một chút” – Chàng gật đầu.

“Để em đi lấy thuốc đau bao tử”

Nàng chạy ra rồi trở vào ngay lập tức, trên tay là vỉ thuốc và ly nước ấm.

Hai năm trước, ngay từ ngày đầu tiên vào làm thư ký, nàng đã biết chàng bị đau bao tử. Chắc hẳn là do áp lực công việc nhiều, ăn uống thất thường, lại phải uống nhiều rượu bia trong những dịp xã giao. Nhớ bộ dạng của Tuấn Vũ lúc đó, nàng đã sợ cuống quýt, vội chụp lấy điện thoại kêu xe cấp cứu, nhưng chính chàng lại lấy tay ngăn lại: “Không ai kêu cấp cứu vì đau dạ dày cả. Hơn nữa anh cũng không muốn ai biết!”

Đau dạ dày không thể kêu xe cứu thương? Nhưng thấy thái độ của chàng cương quyết như vậy, nàng đành gác máy, đi lấy cho chàng một ly nước ấm.

Chiều đó, sau giờ làm, nàng liền chạy vội đến tiệm thuốc hỏi về bệnh đau dạ dày, nhân tiện mua thuốc luôn, phòng khi chàng bị đau bất tử thì có cái mà uống ngay.

Về sau, chủ tịch có vẻ ít bị tái phát, còn tưởng là bệnh đã hết. Thế mà gần đây chàng lại bị với tần suất dày hơn. Tâm Đình đoán lý do có lẽ liên quan đến chị Thần Nhân, sau chuyện chị thất hẹn để bay đi Hongkong thì họ hình như không có liên lạc với nhau. Tâm tư không vui cũng sẽ rất ảnh hưởng đến sức khỏe.

Không biết do thuốc nhạy hay do ly nước ấm mà sau khi uống xong thì chàng có vẻ khá hơn hẳn.

“Tâm Đình, cảm ơn liều thuốc của em!”

“Không có gì ạ!”

“Mà sao em có thuốc sẵn thế? Hay em cũng bị đau dạ dày à?”

“....Dạ!”

“Anh thì do ngoại giao nhiều mà phải uống bia rượu, chứ em thì sao cũng bị bệnh này? Có phải tại đua theo phong trào ăn chay không đấy? Em gầy lắm rồi đấy, không cần giảm cân thêm đâu”

Nhân Nhân ngày trước cũng vì muốn giảm cân mà một thời gian dài chỉ uống nước lọc, kết quả là bị đau bao tử còn nặng hơn chàng, luôn luôn phải mang thuốc theo bên mình.

“Chủ tịch, dạ dày anh không được tốt, có lẽ nên kiêng rượu thì hơn!”- Nghe chàng nêu ra lý do bị bệnh, nàng liền nói ra suy nghĩ trong lòng, rượu quả thật không tốt cho sức khỏe tí nào.

“Kiêng rượu?” – Cũng hơi khó, vì xã giao thì sao tránh được chuyện phải uống vài ly. Nhưng thấy thái độ thật tình lo lắng của Tâm Đình, chàng khẽ cười trấn an – “Sau này anh sẽ hạn chế tối đa”.

Bất chợt điện thoại của chàng reo vang, là Thần Nhân, cô muốn anh đến nhà trọ của cô, có chuyện cần bàn.

“Anh biết rồi!”. Tuấn Vũ tắt máy, vẻ mặt trầm ngâm. Không hiểu Nhân Nhân muốn nói chuyện gì? Xin lỗi về chuyện thất hẹn lần trước hay sao? Mà thực sự thì hai người cũng nên gặp nhau.

Thấy thái độ khác lạ của chàng, Tâm Đình lo lắng hỏi: “Chủ tịch, có chuyện gì sao?”

“Không có gì” – Tuấn Vũ đứng lên, lấy áo khoác mặc vào người – “Tâm Đình, anh về trước, có chuyện gì quan trọng thì điện thoại cho anh!”

“Dạ!”

Nhìn theo tấm lưng to lớn của chàng, nàng thực lòng mong 2 người mau làm lành với nhau.

“Em nói cái gì? Giả chia tay?”

Khi đến nơi, thấy bạn gái nói ý muốn giả chia tay, chàng quả thực không tin nổi vào tai mình. Giả chia tay? Còn tưởng Nhân Nhân gọi chàng tới là để xin lỗi, hóa ra không phải, mà vì ý định muốn giả chia tay, quả thật quá nực cười!

“Tuấn Vũ, anh yên tâm đi, không phải nóng nảy vậy đâu, em không phải thực sự muốn chia tay với anh, chỉ là để báo chí đưa tin, gây sự chú ý thôi!” – Ông Thần Nhân ngồi xuống cạnh Tuấn Vũ, cất giọng cao ngạo. Mấy năm yêu nhau, nàng luôn giữ vị trí quyết định.

Đường Tuấn Vũ thấy cơn giận dữ dần bốc lên tới ngực: “Tại sao lại phải giả chia tay?”

“Em cũng hết cách rồi! Gần đây giới truyền thông cứ nhao lên tin đồn em sắp giải nghệ để kết hôn. Kết quả là em đã vuột mất rất nhiều hợp đồng quảng cáo, tổn thất không nhỏ!”

Cô cũng đoán ra người tung tin đồn ấy, đó là một người mẫu mới. Vì muốn cướp những hợp đồng béo bở nên đã nói thể để hại cô.

“Anh biết không, ông đạo diễn nổi tiếng tại Hongkong đang quay một bộ phim, mà diễn viên chính lại có bầu nên không thể tiếp tục. Nhà tài trợ muốn đề cử em vào vị trí ấy, nhưng ông nói tên tuổi của em chưa gây được nhiều sự chú ý. Tuần trước em đi Hongkong là để gặp ông ấy”.

Tuần trước cô đi gặp nhà tài trợ, vừa thấy mặt cô ông đã hỏi có phải sắp kết hôn với bạn trai lâu năm là Đường chủ tịch hay không? Rồi lại nói người mẫu như cô hiện nay không phải hiếm, ý tứ là nói cô phải tìm cách làm sao gây được sự chú ý cho dư luận.

Nói thực ra, mấy tháng nay sự nghiệp diễn xuất của cô hơi dậm chân tại chỗ. Tuy mới nhìn vào thấy cô đang rất nổi tiếng, nhưng thực tế thì trì trệ không tiến triển gì, vì thế cô cần làm gì đó để tạo được tiếng vang.

Giả chia tay là giải pháp mà cô và người đại diện thống nhất. Nó sẽ là đề tài nóng gây ra hiệu ứng lớn, đồng thời chứng tỏ cho nhà tài trợ biết rằng cô chưa muốn kết hôn. Chẳng qua là giấu giếm bạn trai đi thôi, vì vậy hôm nay mới gọi Tuấn Vũ đến để nói cho chàng được rõ. Sau khi chàng đã thông thì buổi tối nàng sẽ tung tin này ra cho truyền thông biết.

Đường Tuấn Vũ nghiêm nét mặt: “Em muốn dùng tin giả này để chiếm được vai diễn chính trong phim đó, đúng không?”

Nghe giọng nói và thái độ thì biết chàng không hài lòng, nhưng cô đã quyết tâm nhất định phải làm như vậy. “Em biết làm thế này thật thiệt thòi cho anh, nhưng em cũng không có con đường nào khác. Nếu anh yêu em thì hãy thông cảm mà chấp nhận giải pháp này”

“Chẳng lẽ vì anh yêu em mà em có quyền đem anh ra làm vật đổi chác sao? Có thể tùy ý quăng xuống đất mà giẫm đạp sao?” Vì tình cảm bao nhiêu năm nay, chàng có thể dễ dàng tha thứ cho những phút cao hứng của cô, nhưng đoạn tình đến như thế này thì vượt xa so với tưởng tượng của chàng.

“Tuấn Vũ, em không có ý đó. Chẳng phải em đã nói rất rõ đó chỉ là giả thôi sao?”

“Nhưng những hành động của em thì lại thể hiện nó là thật” – Tuấn Vũ cảm thấy cần phải khai thông suy nghĩ cho cô – “Nhân Nhân, anh không hiểu em đang nghĩ gì nữa. Em không cần phải vất vả như vậy, anh có thể nuôi em được mà, có thể cho em một cuộc sống sung túc”.

“Tuấn Vũ, em nói rồi, trong vòng vài năm tới em cũng chưa thể kết hôn. Trời sinh tính em thế, muốn trở thành một ngôi sao nổi tiếng. Khó khăn lắm cơ hội mới gõ cửa, có thể khiến em bước cao thêm một bậc. Anh không giúp em thì thôi, cũng đừng gây áp lực cho em chứ?”

“Áp lực? Em nói anh chỉ gây ra áp lực cho em thôi sao?” – Tuấn Vũ không thể tin nổi cô lại thốt ra câu nói ấy. Chắc hẳn không chỉ mình chàng, mà ngay cả cô cũng nhận thấy có sự rạn vỡ trong tình cảm giữa hai người, nếu không cô sẽ không bao giờ nói như thế.

Quả là hai người họ đều cảm nhận được sự thay đổi ấy, chỉ là không ai nói ra mà thôi. Nhưng không đề cập đến không có nghĩa là vấn đề ấy sẽ tự nó tan biến đi, mà ngược lại, nó sẽ chồng chất và tích tụ, dẫn đến kết cục là cả hai đều không còn giữ được sự bình tĩnh nữa.

“Thôi, không tranh cãi với anh nữa, em đã quyết định rồi! Tối nay khi tham dự buổi giới thiệu sản phẩm mới, em sẽ tung tin này ra”. Nàng đã quyết tâm phải có được vai diễn viên chính.

Thấy thái độ đó của Thần Nhân mà chàng chán nản. Một chút sự nhẫn nại còn sót lại trong chàng cũng nhanh chóng tan thành mây khói.

Yêu nhau thì phải mang lại vui vẻ cho nhau, chứ đâu phải cảm giác áp lực như thế này.

Thực ra, chàng cũng không muốn Nhân Nhân phải rời xa con đường nghệ thuật. Từ đầu đến giờ chàng rất mực ủng hộ. Cái chàng muốn là được một lần cô tôn trọng ý của chàng. Nhưng thực đáng tiếc, cái tính ích kỷ đã che lấp hết tâm hồn cô rồi.

Chàng đã sớm nhìn ra bản chất con người cô, rõ ràng từ cá tính đến cách sống đều rất khác biệt. Thời gian yêu nhau lâu như vậy, nên giờ dù tình yêu có phai nhạt thì cũng còn tình nghĩa. Nhưng hôm nay nghe cái yêu cầu vừa vô lý đến buồn cười, lại rất tùy hứng của cô, thì chút tia tình nghĩa ràng buộc cuối cùng ấy cũng đã bị chặt đứt.

“Làm gì muốn giả chia tay như vậy cho phiền toái, thực chia tay không phải tốt hơn sao? Em sẽ không còn cảm thấy có áp lực gì, thoải mái phát triển sự nghiệp diễn xuất” – Đường Tuấn Vũ lạnh lùng nói.

Nghe lời nói chia tay thốt ra từ miệng của người bạn trai luôn tận tình chăm sóc mình trong nhiều năm qua, khiến Thần Nhân không khỏi giật mình kinh hãi. Nhưng nhìn mặt chàng thì thấy rõ là chàng không nói đùa, yêu cô mà anh lại uly hiếp cô vậy sao?

“Tuấn Vũ, anh đe dọa em đấy à?” Cô vẫn cho là chàng nói đùa.

“Em đã nghĩ vậy thì anh cũng đành chịu!” – Cô đã thực sự không hiểu tính chàng rồi – “Theo mong muốn của em, mình chia tay từ đây. Anh nghĩ tin này sẽ giúp em toại nguyện với giấc mơ điện ảnh”.

Không ngờ diễn biến sự tình lại nhanh chóng thành ra thế này, vẫn nghĩ chàng giống trước kia, cô nói gì cũng đều ưng thuận cả. Một năm trở lại đây, vì mải lo sự nghiệp mà cô cũng hơi xao nhãng chàng, có lẽ nên xin lỗi chăng? Nhưng hiện tại nó không phải là vấn đề lớn nhất, nếu chia tay là ý định thật sự của chàng thì phải làm sao đây? Cô không muốn chia tay với Tuấn Vũ, nhưng lại càng không muốn bỏ lỡ cơ hội thăng tiến ngàn năm có một này.

“Anh thực sự muốn chia tay phải không?” – Thần Nhân cho bạn trai một cơ hội suy nghĩ lại, vì thực lòng cô cũng không muốn như thế.

“Là ý của em mà, không phải sao?” Chàng chỉ là thuận theo ý cô thôi, phải nhìn thấu đáo như vậy.

Thấy biểu hiện lãnh đạm đó, cô bưng bưng nổi giận, đã cho cơ hội nhưng không nắm lấy thì thôi, thế này thì cô cũng chẳng cần nói ra cái ý nghĩ không muốn chia tay kia nữa.

“Chia tay liền đi! Đường Tuấn Vũ, chúng ta chia tay!” – Ưông Thần Nhân cao ngạo cất lời – “Nhưng phải hứa, không được tiết lộ những gì em đã nói với anh hôm nay!”

Sau này nếu có tái hợp, cũng sẽ không có người nào biết được chuyện giả chia tay này. Mà hiệu ứng của nó thì lại thật là mạnh.

Nhìn thấy rõ tâm can bạn gái, Tuấn Vũ nhếch môi cười: “Em yên tâm, anh sẽ không bao giờ nhắc tới chuyện của em đâu!”

Bước ra khỏi nhà trọ của Thần Nhân - ngôi nhà tiện nghi mà bấy lâu nay chàng vẫn lãnh trách nhiệm trả tiền thuê, nhưng từ nay về sau, chàng sẽ không bao giờ đến chỗ này nữa.

Kết thúc một mối tình 7 năm. Dù là thuận tình chia tay, nhưng thời gian yêu nhau lâu như vậy, không phải nói hết là hết ngay được. Nỗi ưu phiền ngập tràn trong lòng, Tuấn Vũ đi thẳng đến câu lạc bộ, ngồi một góc trầm tư uống rượu.

Đêm nay, chàng lại uống rượu.

Mới hứa với Tâm Đình sẽ hạn chế, nhưng thôi, coi như bỏ qua cho chàng một lần, từ mai lại giữ lời mà kiêng rượu. Thực sự hôm nay chàng rất buồn!

Vừa gọi phục vụ cho thêm một chai rượu nữa thì thấy Đình Thiện Đoàn bước vào.

“Tôi vừa đến, nghe quản lý nói ông đang uống rượu một mình trong này, còn tưởng hần nói đùa, ai ngờ là sự thật!”

Bọn họ đều là hội viên VIP của câu lạc bộ, nhân viên quán đã quen mặt, vì vậy vừa thấy Thiện Đoàn bước vào cùng bạn gái, quản lý đã thông báo cho hần biết Tuấn Vũ đang ngồi một mình uống rượu gần 1 tiếng đồng hồ rồi. Hần liền bảo bạn gái lại bàn trước, còn hần vào trong xem thực hư thế nào.

“Ông đến rồi à, uống với tôi một ly!”

Xem bộ dạng và cách uống một hơi hết ly rượu của Tuấn Vũ, rõ ràng là có chuyện.

“Có chuyện gì với ông vậy hả?”

Chàng không trả lời, tiếp tục rót rượu ra ly.

“Này, đừng uống nữa! Ông uống nhiều quá rồi đấy” – Thường thì Tuấn Vũ uống rất có chừng mực, rõ ràng đã có chuyện gì rồi – “Mẹ ông ở Mỹ bị gì phải không?”

Cha mất sớm, mẹ một tay cáng đáng cả việc nhà lẫn việc công ty, vất vả vô cùng. Mấy năm trước thấy sức khỏe có phần suy giảm nên đã giao trọng trách lèo lái công ty cho Tuấn Vũ, thấy chàng quản lý rất khá, nên bà đã yên tâm đến Mỹ an dưỡng.

Đường Tuấn Vũ quắc mắt: “Phui phui cái miệng ông đi! Mẹ tôi rất khỏe”.

Mẹ chàng mọi sự đều bình an, còn tìm được một bờ vai nương tựa. Thấy mẹ hạnh phúc chàng cũng rất hài lòng, mẹ đã vất vả quá nhiều rồi!

“Thế thì vì sao?” – Thiện Đoàn nhăn mặt khó hiểu.

Chàng buông chén rượu, khẽ thở dài: “Tôi với Nhân Nhân vừa chia tay”

“Ông với Uông Thần Nhân chia tay, thật hay giả?” Đình Thiện Đoàn kêu lên kinh ngạc.

“Thật”

Thiện Đoàn lấy thêm một cái ly rồi ngồi xuống cạnh Tuấn Vũ, hần thấy cần phải chia sẻ với bạn hữu.

“Ông làm gì vậy? Không phải vừa nói tôi đừng uống nữa sao?”

Hần rót đầy ly cho cả hai rồi nói lớn: “Đùa sao? Chuyện vui thế này phải uống mừng chứ, mừng cho ông đã thoát khỏi con ma nữ ích kỷ đó”

Tuấn Vũ ngà ngà say, cười méo xẹo: “Ông đang nói gì thế hử?”

“Tôi đã nói ông chia tay sớm cho rồi, loại đàn bà luôn coi mình như cái rốn của vũ trụ, muốn gì được nấy, chả để ý gì tới bạn trai, cái loại ấy không xứng với ông, chia tay là tốt nhất!” – Thiện Đoàn xốc một hơi đầy về khó chịu.

Tuy rằng lời nhận xét ấy hơi quá, nhưng cũng có phần đúng. Nhân Nhân luôn coi bạn trai thấp hơn sự nghiệp, bởi vậy mới đem tình cảm ra làm vật đánh đổi, không cần quan tâm chàng nghĩ gì.

“Nào, cạn thêm ly nữa!” – Thấy chuyện này quả là vui, Thiện Đàn liên tục cụng ly, hối thúc Tuấn Vũ uống cạn. Thật là sảng khoái!

“Ông nghe tôi, quên phứt nó đi, tôi sẽ tìm cho ông bạn gái khác. Cao, thấp, béo, gầy, đáng yêu, kêu gọi? Yêu cầu gì bên tôi cũng đáp ứng được hết!”

Đường Tuấn Vũ không khỏi bật cười: “Ông quả thực là ma cô”

“Đừng chụp mũ tôi vậy chứ! Tôi là phong lưu chứ không hạ lưu à nha! Ai cũng lớn cả, tất cả đều tình nguyện, đều vui vẻ. Trên đời chỉ có mình ông khờ khạo, chung thủy với một đóa hoa vô vị nhiều năm như vậy!”

Thiện Đàn là giám đốc trung tâm thương mại. Hắn nói “bên tôi” là ngầm chỉ các nữ doanh nhân có thuê mặt bằng chỗ hắn. Mỗi khi có hội nghị hắn lại mời vài người trong số họ tham gia. Quả thật rất nhiều quý cô chủ động làm thân với hắn, vì vừa có cơ hội tham gia vào giới thượng lưu, lại vừa hữu ích về kinh tế, ai mà chả ham.

Tuấn Vũ chỉ im lặng nghe hắn nói, chàng say quá rồi!

“Nếu ông thấy cô đơn thì tôi sẽ kiếm cho ông một em chân dài tới nách nhé?”

Hắn nói một hồi, nhìn qua đã thấy bạn hiền mất nhắm nghiền, tựa lưng vào ghế sofa.

“Này, ông say rồi hả?”

Chàng nhướng mắt lên: “Ừ, hình như tôi say rồi thì phải!”

“Bộ dạng ông thế này, tự về thế quái nào được?”

“Tôi nghỉ một chút rồi về, chắc không sao đâu!”

Ai say cũng nói câu ấy, nhưng kỳ thực thì đã nằm uống là ngủ say như chết. Hắn có thể gọi taxi đưa Tuấn Vũ về, nhưng ai sẽ ở lại cả đêm để chăm? Bỏ bạn một mình thì không yên tâm vì chàng đã quá say, nhưng bỏ bạn gái mới quen lại câu lạc bộ thì hắn hối tiếc rỏ quá! Thật là khó xử! Đột nhiên, hắn nhớ tới một người có thể giúp mình lúc này.

Móc túi áo Tuấn Vũ lấy ra chiếc điện thoại, hắn mở danh bạ dò tìm, xong thì nhấn phím gọi lập tức.

“Chủ tịch, có chuyện gì sao?”

Từ đầu dây bên kia vang lên tiếng Tâm Đình dịu dàng, hắn liền ngọt ngào: “Chu thư ký, chủ tịch của em uống say quá rồi, em mau đến đưa hắn về nhà!”

“Chủ tịch, cẩn thận một chút!”

Nàng cẩn thận dìu Tuấn Vũ vào nhà, may mắn là chàng cũng chưa say đến nỗi bất tỉnh nhân sự, vẫn có thể tự bước liêu xiêu được nên nàng cũng đỡ cực.

Dìu chàng nằm xuống giường rồi nàng mới thở phào nhẹ nhõm, chàng mà ngã xuống ngoài đường hoặc ngoài phòng khách thì thật là phiền toái.

Nhìn thấy một chân chàng buông thõng xuống đất, Tâm Đình cố hết sức nhấc lên giường, điều chỉnh cho chàng nằm nghỉ ngơi thật thoải mái.

Lúc này chạy đến câu lạc bộ, nàng còn đang suy nghĩ vì sao mà chàng lại uống say quá như vậy, thì Thiện Đàn đã nói ngay lý do là vì chủ tịch và Thân Nhân chia tay.

Vì thế mà chàng khổ sở tìm rượu giải sầu sao?

Còn tưởng bọn họ sẽ nhanh chóng làm lành, ai ngờ tự nhiên chia tay cái rụp vậy. Chắc ý muốn chia tay là của chị Thân Nhân, chứ chủ tịch yêu chị nhiều như thế cơ mà?

Nhưng vì sao chị ấy lại muốn chia tay? Chàng hoàn mĩ như vậy, đối xử với chị tốt như vậy, tại sao lại muốn chia tay?

Thấy nét mặt chàng hơi nhăn nhó, nàng đau lòng quá đỗi, cuống quýt xoa bóp. Uống say hẳn là rất khó chịu!

Nàng đi vào nhà tắm, nhúng ướt cái khăn lông để rửa mặt cho chàng.

Chu Tâm Đình cẩn thận chăm sóc. Ở gần chàng đã lâu, nàng cũng đã vài lần thấy chàng uống say, cái đêm năm ấy chàng còn hôn nàng nữa...

Tuấn Vũ khẽ cựa mình, hơi thở thả ra đều đặn. Bất giác nàng nhớ tới nụ hôn xa xưa...

Nàng vò sạch khăn, lau mặt cho chàng thêm lần nữa.

Lạnh lạnh, thật thoải mái..... Đường Tuấn Vũ cảm thấy có người cẩn thận dùng khăn lông ướt lau mặt cho mình. Chàng khẽ hé mắt, mơ hồ say tỉnh, chỉ thấy thấp thoáng hình dáng một người con gái. Chàng vội nắm lấy cổ tay cô.

“Nhân Nhân?” Chàng thốt lên, nhưng rồi lại thấy không có lẽ? Hai người đã chia tay rồi mà? Hơn nữa cổ tay người con gái này có vẻ nhỏ hơn...

Còn nhớ Thiện Đàn nói sẽ gọi một cô em đến phục vụ chàng. Còn nói không hạ lưu, rõ ràng chính là ma cô.

“Cô....” Tuấn Vũ ngồi bật dậy, muốn nói cô gái đi ngay cho, không ngờ đầu óc choáng váng, đổ vật xuống giường.

“Cẩn thận!”

Ngồi ngay bên cạnh, cô gái kịp thời ôm đỡ lấy chàng, thanh âm ấy có chút quen thuộc, như là... Tâm Đình?

Có vẻ chàng thực sự say quá mất rồi! Bởi vì Tâm Đình làm sao có thể xuất hiện tại đây được? Nhưng lạ thay, cái hương thơm ngọt ngào này sao mà quen thuộc quá, gợi nên ký ức năm nào...

Nhiều năm trước, chàng cũng từng uống say, còn tưởng Nhân Nhân chăm sóc mình. Nhưng khi tỉnh dậy biết là không phải, lại không dám hỏi cô, bởi vì chàng nhớ mình đã hôn cô gái ấy! Đôi môi rất mềm mại ngọt ngào...

Muốn xác thực lại cảm giác ấy, bất giác, chàng kéo cô gái đang ngồi cạnh vào lòng, đặt lên đôi môi ấy một nụ hôn...

Lại bị ép hôn, Chu Tâm Đình kinh ngạc không thua gì năm đó. Chủ tịch lại một lần nữa nhằm tưởng nàng là chị Thần Nhân?

Tim đập loạn xạ nhưng nàng không kháng cự. Biết là chàng say, thể nào cũng hôn xong thì lăn ra ngủ như lần trước...

Nụ hôn chàng thật ấm áp, so với năm xưa còn có phần nồng nhiệt hơn, khiến nàng không kịp thở, tim đập thình thịch.

Không sai, chính là đôi môi này, mềm mại và tươi mát ngọt ngào! Đường Tuấn Vũ càng lúc càng hôn sâu, cuồng nhiệt. Bờ môi ngọt lịm không chút son, chắc chắn không phải người của Thiện Đàn gọi tới. Những người phụ nữ hẳn quen, ai ai cũng son phấn dày cộm. Huống chi nhiều năm trước, Thiện Đàn cũng không thể kêu phụ nữ đến nhà trọ của Nhân Nhân mà chăm sóc cho chàng được.

Vậy chàng đang mơ sao?

Tên Đình Thiện Đàn đáng ghét, hại chàng khởi mộng xuân tình. Nhưng chàng thực sự thích thú hương vị của đôi môi này, chàng ôm ghì lấy thân hình ấy, như người khát nước gặp mưa...

Vì sao chủ tịch chưa chịu ngủ, ngược lại còn ôm chặt lấy nàng? Chàng muốn hôn tới khi nào? Trái tim nàng đập thùng thùng, kinh hoàng không thôi.

Tuấn Vũ không phải là loại người háo sắc, nhưng ngay giây phút này, chẳng hiểu sao lại rất khao khát có được người con gái này.

Chàng nhẹ mơn man lên bộ ngực, cảm nhận được thân hình ấy run rẩy, e ấp ngượng ngùng. Nàng hoàn toàn im lặng, gò bồng đảo nhô lên sẵn chắc. Chàng mê mị đi trước ma lực hấp dẫn ấy.

“Đừng đi!” – Chàng ôm nàng ngã xuống giường, môi vẫn không rời khỏi bờ môi thơm mát kia – “Anh cần em...”

Ý thức ngập tràn trong men say, chàng lần lượt cởi bỏ từng chút một xiêm y trên người nàng. Chao ôi là da thịt, nuột nà trắng trẻo, thật chẳng khác gì da em bé...

Có phải chàng đang mơ không? Nếu vậy, chàng tình nguyện mãi mãi không tỉnh lại, mãi mê đắm trong cảm giác tuyệt vời này!

Chàng bỗng bình tĩnh trôi sâu dần vào bên trong nàng, thoang thoảng bên tai chàng nghe câu nói “em yêu anh”, có lẽ chàng nghe nhầm chăng? Đắm chìm trong cái mộng xuân, chàng cúi xuống hôn nồng nhiệt, phiêu hoàn toàn trong cảm giác mê li...

Nàng khẽ nấc lên rên rỉ, chàng nghe đau lòng quá, nhưng không cách nào dừng lại được, thân thể ấy khiến chàng khoái cảm dâng trào...Quả nhiên là nằm mơ, nếu không làm sao có thể có được cảm giác bay bổng tuyệt diệu đến vậy!

Ôm nàng vào lòng, chàng mị đi trong niềm cực khoái...

4. Chương 4

Dù mộng có đẹp đến đâu chẳng nữa, cũng có lúc phải tỉnh dậy.

Đường Tuấn Vũ tỉnh lại, vịn giường ngồi lên. Ngoại trừ có chút đau đầu, còn thân thể thì vô cùng thoải mái. Mộng đẹp của buổi tối hôm qua vẫn còn dư vị khiến chàng rất khoan khoái.

Nhưng...mình đã về nhà bằng cách nào nhỉ?

Chàng chỉ nhớ mình đã uống rất nhiều, cụng ly liên tục với Thiện Đan, còn về sau sao nữa thì chịu, không sao nhớ nổi. Vô vô đầu, chàng đoán chắc là Thiện Đan đã đưa mình về chứ không phải ai khác.

Chàng hất cái chăn mỏng ra khỏi người, định bước xuống giường. Nhưng kia! Chàng đang trần như nhộng, nhìn ra xung quanh chăn màn hỗn độn, chàng trợn mắt kinh hãi.

Cái mộng xuân kia, là thật sao?

Đã xảy ra chuyện gì?

Cho dù có cho rằng vì đắm trong xuân tình mà tự mình cởi sạch quần áo, thì cái vệt máu đỏ còn vương trên nệm trắng kia phải giải thích làm sao?

Đang cố gắng hồi tưởng những gì đã xảy ra với mình đêm qua, bất chợt chàng nghe thấy tiếng mở cửa phòng. Nhanh như cắt, chàng phóng lên ngồi lại trên giường, lấy chăn đắp lên người.

Nhìn thấy người đi vào, chàng lại càng ngạc nhiên gấp bội: “Tâm Đình?”

Đột nhiên chàng nhớ rằng tối hôm qua trong cơn say, tựa hồ thấy Tâm Đình, nhưng lúc ấy đã cho rằng mình nhìn lầm. Chàng uống rượu ở câu lạc bộ, làm sao nàng đến đó được.

“Tâm Đình, vì sao em lại ở đây? Đêm qua đã xảy ra chuyện gì?”

Chu Tâm Đình chẳng phải không đoán trước được nét mặt kinh ngạc của chàng, nàng cũng sớm đoán được Tuấn Vũ sẽ không nhớ chuyện tối hôm qua, bởi vì chàng đã uống quá say. Giống như ngày xưa, hôn nàng nhưng tuyệt nhiên không nhớ.

Chuyện tối hôm qua, làm sao nàng nói rõ cho chàng biết được. Nàng đỏ bừng khuôn mặt, cúi đầu, lí nhí nói: “Chủ tịch, em nghĩ chắc anh không nhớ chuyện tối qua. Là anh uống say nên Đình tiên sinh gọi điện thoại kêu em đến đưa anh về”.

“Thiện Đàn gọi em à?” - Không thể nào! Đường Tuấn Vũ nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn e lệ kia. Nói như vậy, người con gái tối qua chàng ôm trong lòng, thật là Tâm Đình?

Giờ phút này chàng thực sự tưởng có thể bóp chết Đình Thiện Đàn được, sao lại gọi điện thoại cho Tâm Đình? Chàng còn đang mơ hồ có phải hôm qua mình đã qua đêm với một người đàn bà mà Thiện Đàn gọi đến chẳng? Chàng vẫn không dám tin đó là người em gái bé nhỏ này, nhưng nhìn nét mặt đỏ bừng kia, ánh mắt e thẹn kia và cả chần mần kia, tất cả đều nói lên một điều rằng đó chính là nàng.

Mình thực đáng chết! Mình không nên uống say. Tâm Đình thánh thiện là thế, chàng lại đường đường là đàn anh, thế mà để con ma rượu sai khiến, chàng đã tự biến mình thành một con sói, đánh cắp sự trong trắng của nàng.

Thấy Tuấn Vũ nhìn mình không chớp mắt, Tâm Đình khẽ cúi đầu: “Chủ tịch, anh không cần nghĩ ngợi gì đâu, đêm qua anh uống say, em cũng quên hết rồi, nên anh không cần để ý gì đâu!” – Nàng vụt thay đổi giọng nói – “Em đã chuẩn bị bữa sáng cho anh rồi đấy! Em phải về thay quần áo để đi làm nữa, hẹn gặp lại anh sau!”

Nói một lèo xong thì nàng quay lưng bước ra khỏi phòng ngay, đóng cửa đánh sầm một cái. Đôi tay nàng run lên bần bật, chỉ sợ chàng nhìn thấy sự luống cuống ấy.

Mọi chuyện chỉ có thể như vậy thôi, phải quên hết thôi. Nàng không muốn vì chuyện hôm qua mà ảnh hưởng xấu tới mối quan hệ của hai người. Nàng còn muốn sẽ luôn được gần gũi kề cận bên chàng.

“Chủ tịch, cà phê đen của anh đây!”

Một ngày làm việc mới bắt đầu. Tâm Đình bưng ly cà phê vào văn phòng làm việc của Tuấn Vũ, mở laptop trên tay, bắt đầu báo cáo lịch công tác cho chủ tịch.

“Chủ tịch, tối mai tổng giám đốc Fell sẽ tới Đài Loan. Nhân viên đưa đón và khách sạn em đã sắp xếp xong. Ngày thứ nhất nhân viên phòng PR sẽ tiếp ngài, ngày thứ hai để ngài nghỉ ngơi, 6 giờ tối ngày thứ ba sẽ gặp mặt bàn công việc, anh thấy được không ạ?”

Đường Tuấn Vũ bưng ly cà phê lên, uống một ngụm, sau đó nhìn về phía Chu Tâm Đình đang cúi đầu xem laptop, có chút không yên lòng.

Không nghe thấy chủ tịch nói gì, nàng ngẩng đầu nhìn lên, thấy chàng đang nhìn mình chăm chăm.

“Chủ tịch?”

“Hả?”

“Tiếp Fell tiên sinh vào lúc 6 giờ chiều được không ạ? Buổi tối anh không còn lịch công tác nào khác” – Nàng nhẹ nhàng nói lại một lần nữa.

“Chủ tịch, trưa nay anh muốn ra ngoài ăn hay gọi cơm ăn cùng nhân viên?” – Có thời gian nàng sẽ tìm chỗ ăn mới cho chàng. Chỗ chàng hay ăn trưa mới chuyển đi nơi khác.

Chàng suy nghĩ một hồi rồi nói: “Hôm nay anh không muốn ăn ở ngoài, em đặt cơm cho anh ăn cùng nhân viên công ty luôn nhé!”

“Dạ!” – Tâm Đình đóng laptop lại, mỉm cười – “Chủ tịch, em xin phép ra ngoài!”

“Được!”

Tuấn Vũ nhìn theo dáng nàng đang đi ra khỏi cửa, rõ ràng trong đáy mắt ấy có chứa chút u buồn.

Chuyện đêm hôm ấy, theo chính nàng nói, nàng thực không để ý đến sao?

Hơn một tuần qua chàng quan sát, thấy Tâm Đình không có gì thay đổi so với trước, vẫn dịu dàng và chu toàn mọi việc, ngay cả nụ cười mỉm ngọt ngào ấy cũng vẫn thế. Dường như chuyện đêm đó, nàng thực sự đã quên.

Thực sự nếu nàng không nói, chàng cũng không ngạc nhiên lắm, bởi từ trước tới nay, việc gì Tâm Đình cũng rất chu đáo, không để chàng phải bận tâm. Có lẽ nàng xem chuyện lên giường với chàng cũng là một trách nhiệm chẳng?

Nhưng rõ ràng đây không phải là việc công ty, lại càng không phải việc gia đình. Làm sao có thể nói quên là quên ngay được, chàng uống say mà còn không quên, huống chi nàng hoàn toàn tỉnh táo?

Chàng không cần chịu trách nhiệm về chuyện ấy sao?

Dạo này chàng thường xuyên nghĩ tới chuyện này.

Nhớ tới sáng hôm ấy, nàng bình tĩnh nói chàng không cần quan tâm, ý tứ nói chàng không cần phải chịu trách nhiệm gì hết. Rõ là ý này, vì thái độ của nàng mấy hôm nay hoàn toàn không khác gì trước đây.

Chàng hay nhìn nét mặt nàng, để xác thực lời nói ấy đúng hay không. Bởi vậy hễ 2 người tiếp xúc là chàng lại nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú ấy, chính vì vậy mà chàng lại phát hiện thêm một số điều.

Đó là nàng rất ít điểm trang, chỉ bôi một chút son môi, da thịt trắng mịn tự nhiên, đến nỗi khiến người ta muốn sờ và vuốt ve. Tất nhiên chàng không có làm như vậy.

Quả thực, lần trước đi dự tiệc, nàng thật kiều diễm.

Ngoài ra, còn có chuyện này làm chàng ngạc nhiên không kém. Mấy ngày trước, vừa bước ra khỏi văn phòng, chàng thấy Tâm Đình đang nói chuyện với quản lý nhà hàng nơi công ty đặt cơm trưa: “Quản lý Hoàng, đồ ăn hôm nay gồm những gì thế?”

Không phải chỉ đặt cơm là tốt rồi, còn muốn hỏi chi tiết món mặn và món rau là những gì. Đó là quán cơm rất có tiếng ở Đài Loan, gần đây có cung cấp đồ ăn trưa tiện lợi, là Tâm Đình nói cho chàng biết thế.

“Anh nói món mặn là thịt gà nấu nấm hương? Có cay không? Chủ tịch của tôi bao tử không tốt lắm nên không ăn cay được... Không cay? Vậy tốt lắm. Còn món rau cần thì đổi thành bắp cải nấu thịt hun khói nhé, chủ tịch không thích ăn rau cần. Cảm ơn quản lý Hoàng, vẫn như cũ là 11h30 mang cơm lại nhé!”

Đường Tuấn Vũ khoanh tay trước ngực, chàng không ngờ Tâm Đình chú ý đến bữa ăn của mình như vậy. Ngẫm lại chàng thấy đúng là mình không thích ăn rau cần, vị của nó nồng quá. Dạo này bệnh đau dạ dày của chàng cũng giảm hẳn, thì ra là do nàng kiểm soát kỹ những món ăn có thể gây kích dạ dày.

Nàng luôn luôn tận tình lo cho bữa ăn của chàng vậy sao?

Đó là những chuyện của mấy hôm trước. Còn hôm kia.... Đường Tuấn Vũ nhìn về phía áo khoác đang treo trên giá.

Chàng thấy nàng khâu dùm mình cái khuy áo bị lỏng. Chiều hôm đó, hội nghị kết thúc sớm một tiếng, chàng trở về văn phòng. Đang thắc mắc sao không thấy Tâm Đình đâu cả, vừa mở cửa phòng, chàng thấy nàng đang thu dọn kim chỉ trên bàn, trên tay còn cầm cái áo khoác của chàng.

Thấy chàng, nàng giống như kẻ ăn trộm bị bắt quả tang vậy, luống cuống, mặt đỏ bừng, móc vội cái áo lên giá: “Chủ tịch, xin lỗi anh, bởi vì em thấy nút tay áo của anh sắp rớt nên em giúp anh khâu lại, em xin phép ra ngoài!”

Sau khi nàng bước ra, Tuấn Vũ đi tới cầm áo khoác lên xem. Đường may quả thật sắc sảo, không chỉ nút áo ở tay mà tất cả các nút khác cũng đều được may lại chắc chắn, như là chưa hề bị lỏng lẻo vậy.

Nàng chịu vì chàng mà hy sinh thâm lặng thế này sao?

Bất chợt chàng nhớ tới một chi tiết mà mình đã lãng quên. Đêm đó, chàng tựa hồ nghe thấy nàng khẽ run run nói yêu mình, lúc ấy chàng còn tưởng mình nghe nhầm.

Đối chiếu với những việc nàng đã làm, chẳng lẽ nàng thực sự yêu mình sao? Nếu thật vậy thì khó nghĩ quá. Quan hệ giữa bọn họ là thủ trưởng và cấp dưới, anh em cùng trường. Dù vậy, biết rằng có khả năng Tâm Đình yêu mình, Tuấn Vũ thấy trong lòng hân hoan khó tả.

Dù vẫn còn hồ nghi, nhưng thấy nàng vì mình mà làm nhiều việc như vậy, bất giác, chàng khẽ mỉm cười.

Cha mất sớm, mẹ tảo tần lo việc công ty, đi sớm về trễ. Mặc dù trong nhà có người giúp việc nhưng làm sao tâm sự với nhau được, vì thế chàng thấy mình thật cô đơn, sống âm thầm lặng lẽ.

Không muốn mẹ vì mình mà có thêm lo lắng nên Tuấn Vũ ngày đêm tự giác mài kinh sử, chưa bao giờ yêu sách mẹ điều gì. Tận sâu trong thâm tâm chàng rất mong có mẹ bên cạnh dù rằng biết đó là điều không thể.

Chàng luôn có suy nghĩ rằng sẽ kết hôn với một người biết chu toàn vun vén cho gia đình. Phải chăng vì hồi nhỏ quá cô độc mà điều mong ước ấy đã trở thành khát vọng mãnh liệt?

Chàng biết Nhân Nhân cũng không hướng tới cuộc sống gia đình. Tuy vậy chàng vẫn mong từ từ theo thời gian, nàng có lẽ sẽ vì chàng mà thay đổi. Nhưng tuyệt nhiên không có, hai người không thể có điểm chung ở phương diện này, chia tay là bất khả kháng.

Chàng cũng không thể hỏi thẳng Tâm Đình rằng có phải đêm đó đã nói yêu chàng không? Bởi vì sau khi hỏi xong thì mối quan hệ của họ sẽ như thế nào?

Nàng hiện đang làm gì nhỉ?

Không thể nói ra nguyên nhân, nhưng chính là chàng muốn biết Tâm Đình hiện tại đang làm cái gì, có thể vừa đi ra ngoài, chàng lại phát hiện nàng đang làm chuyện gì đó cho chàng thì sao nhỉ?

Hơn một tuần nay nàng là mối quan tâm lớn nhất của chàng.

Nghĩ vậy, chàng mở cửa đi ra ngoài.

Nhưng lạ chưa, chỗ ngồi trống không, nàng đi vệ sinh sao?

Đang định quay vào văn phòng, bất chợt Tuấn Vũ thấy điện thoại di động trên bàn Tâm Đình đổ chuông. Tò mò cầm lên, chàng thấy hiện trên màn hình dòng chữ: Gia đình

Là điện thoại của gia đình nàng gọi tới?

Tuy rằng đây là cuộc gọi riêng tư của nàng, nhưng là sếp, có lẽ chàng cũng nên biểu hiện một chút quan tâm, cũng không có gì đáng trách. Nghĩ vậy chàng ấn phím nghe.

Chàng chưa kịp alo thì đầu dây bên kia, giọng một nam thanh niên đã ào ào nói liên tiếp: “Alo, Tâm Đình hả? Anh A Bân đây, nghe sư phụ nói em muốn hỏi anh về cảm giác thất tình, phải làm sao cho hết đau khổ? Ôi em gái, có ai mà đi hỏi chuyện này chứ? Anh thực tình cũng đang tệ lắm. Nhưng cha nói có đau khổ cũng nên đau khổ cho đúng cách. Nguyễn Tra Mỗ không yêu anh là do không biết nhìn người, nghĩ như vậy sẽ không đau khổ nữa. Hahahaha...thôi anh đi giao hàng đây, bye em nha!”

Cúp máy, Tuấn Vũ không khỏi bật cười, bởi vì vừa nãy chàng nghe thấy sư phụ hỏi A Bân nhanh lên, còn đứng đó mà điện thoại cho gái nữa. Thật là!

Chàng để điện thoại lại trên bàn. Ngay cả chuyện này nàng cũng lo lắng cho mình sao? Chàng cười sung sướng.

Đúng lúc này, Chu Tâm Đình đi tới, nhìn thấy Tuấn Vũ đứng ngay bàn làm việc của mình, bèn vội vã chạy lại: “Chủ tịch, thực xin lỗi, em mới đi photo tài liệu về. Có việc gì hả anh?”

Đường Tuấn Vũ nhìn nàng, nhin không được vuốt đầu nàng, ôn tồn cười nói: “Không có việc gì.” Sau đó cười cười đi trở về phòng làm việc, bỏ lại sau lưng là khuôn mặt ngơ ngác của Tâm Đình.

Thực sự không có việc gì muốn nàng làm sao?

Còn nữa, chủ tịch đang cười cái gì?

Cuối cùng cũng đến ngày hẹn với đối tác người Pháp.

Tuấn Vũ và Tâm Đình đến sớm hơn 10 phút so với giờ hẹn. Đến thông báo cho lễ tân xong thì cả hai đi thang máy lên phòng đã đặt chỗ trước.

Phía đối tác là một công ty lớn trong lĩnh vực khoa học kỹ thuật ở châu Âu, đây lại là lần đầu tiên tái ký kết hợp đồng nên nàng không dám có chút sơ suất. Phòng họp cũng được đặt loại cao cấp nhất.

Đường Tuấn Vũ bắt tay Fell, hai người đã từng gặp nhau tại Pháp nhiều năm trước, xem như đã thân quen. Fell vừa nhìn thấy Chu Tâm Đình, ánh mắt sáng rực lên: “Ông Đường, thư ký của ông thật là xinh đẹp!”

“Fell tiên sinh, chào ông! Tôi là Chu Tâm Đình, thư ký của chủ tịch Đường”.

Tuy rằng Fell là người Pháp, nhưng nói tiếng Anh cũng rất lưu loát. Ông ta khoảng ba mươi lăm tuổi, phong thái vui vẻ.

“Chào Chu thư ký!” – Fell vừa nói vừa tiến tới ôm hôn nàng.

Tâm Đình mặc dù có chút e ngại, nhưng biết đó là phép giao thiệp của người nước ngoài nên cũng mỉm cười đáp lễ. Tuấn Vũ nghiêm nét mặt, nhìn thấy cảnh ấy chàng thật ngứa mắt.

“Chu thư ký! Tôi mới gặp cô lần đầu nhưng rất có thiện cảm, cô có bạn trai chưa?” – Fell buông nàng ra, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng mà hỏi.

“Tôi không có bạn trai.” - Nàng ngây thơ trả lời.

“Thật vậy chẳng? Vậy tôi đây có thể theo đuổi cô được chẳng?”

“Này.....” - Đường Tuấn Vũ không vui nói - “Fell, ông có thể buông thư ký của tôi ra được không? Chúng ta là tới đàm phán, không phải đến nói chuyện yêu đương”.

Nghe thấy giọng chủ tịch không được thân mật, Tâm Đình kinh ngạc nhìn chàng, phát hiện thấy nét mặt chàng nghiêm nghị. Có chuyện gì vậy? Vừa nãy trên đường tới đây còn rất vui vẻ, sao lại đột nhiên thay đổi nhanh như vậy?

Thấy thái độ đó của chủ tịch Đường, Fell liền buông tay Tâm Đình ra: “Được! Tôi chỉ đùa chút thôi mà. Thôi, ta vào việc chính nào!”

Ba người đi vào phòng họp. Fell đặt tập tài liệu lên bàn, kéo ghế ra cho Tâm Đình: “Chu thư ký, ngồi ở đây”.

“Cám ơn”- Nàng vui vẻ cảm ơn cử chỉ lịch sự đó của tổng giám đốc Fell.

Sau đó Fell kéo ghế ngồi xuống cạnh nàng. Ông ta thực sự đã bị mê hoặc bởi vẻ đẹp của Tâm Đình: “Chu thư ký, tôi thực sự rất hiếu kỳ, vì sao cô không có bạn trai?”

Không biết nên trả lời thế nào, Chu Tâm Đình mỉm cười.

Đường Tuấn Vũ khẽ cười thầm: “Nàng đương nhiên không có bạn trai, bởi vì nàng thích ta”.

“Chu thư ký, có phải rất nhiều người đã nói cô rất xinh đẹp, đúng không?”

“Không có” - Nàng e lệ trả lời.

“Trời ạ, làm sao có thể!” Fell không thể tin nổi.

“Không có gì lạ đâu ạ! Gu thẩm mỹ của mỗi nơi khác nhau, Fell tiên sinh có lẽ vì ít nhìn thấy con gái Đông Phương nên mới cho rằng tôi đẹp đấy thôi!”

“Không! Cô thực sự rất xinh đẹp” – Fell cầm tay nàng đưa lên hôn – “Nếu ở Pháp, cô nhất định thuộc hàng mỹ nhân, hàng vạn người say đắm!”

“Cám ơn ông!” – Chu Tâm Đình tươi cười. Biết đó là lời khách sáo nhưng quả thực không có người phụ nữ nào được khen mà không vui cả.

Nhìn thấy những cảnh ấy, Tuấn Vũ thực tình cười không nổi, nhất là cái cảnh Fell hôn tay nàng, còn cười cợt thật dâm dăng. Trán ắt không được cơn tức giận, chàng lạnh lùng nói: “Fell, ông biết không? Hành động đó của ông, người ta gọi là quấy nhiễu tình dục”

“Cái gì?” Fell kinh ngạc thốt lên.

Chu Tâm Đình cũng phát hoảng. Chủ tịch đêm nay bị làm sao vậy? Tự nhiên chỉ trích khách hàng là quấy nhiễu tình dục, thực ra là có chuyện gì?

“Chủ tịch, anh làm sao vậy? Chúng ta tới đây để bàn việc tái ký kết hợp đồng”- Nàng lo lắng dùng tiếng Trung nhắc nhở chủ tịch, nàng biết chàng thời gian này tâm tình không tốt, nhưng cũng không thể biểu hiện vào lúc này, đồ bực dọc lên đầu người vô tội như Fell tiên sinh, chẳng lẽ chàng đã quên ký việc quan trọng là tái ký kết hợp đồng?

“Buông tay cô ấy ra”

“Cái gì?”

“Chủ tịch, Fell tiên sinh là khách của chúng ta” Chu Tâm Đình lại nhắc nhở.

“Tôi nói ông buông tay cô ấy ra” Đường Tuấn Vũ đứng dậy, kéo ghế của tâm Đình ra.

Nhìn thấy hành động đó của chàng, không chỉ nàng mà cả Fell đều ngơ ngẩn của người.

“Ông Đường! Đây là ý gì? Rõ ràng ông không có thiện ý hợp tác với tôi” – Fell thực sự không biết mình đắc tội gì – “Ông Đường! Ông không muốn tiếp tục hợp tác đúng không? Tôi nói cho ông biết, có hàng ngàn công ty Đài Loan muốn hợp tác với chúng tôi, không nhất thiết phải là công ty của ông đâu!”

“Vậy thì tốt! Tôi cũng không muốn tiếp tục bàn việc với loại người chỉ biết quấy rối thư ký như ông!” – Đường Tuấn Vũ phần nộ nói rồi cầm tay Tâm Đình – “chúng ta đi!”

“Đợi chút, chủ tịch, Fell tiên sinh là.....”

Nàng bị Tuấn Vũ lôi mạnh ra khỏi phòng.

Vào tận thang máy, chàng mới buông tay nàng ra.

Cổ tay nàng đau buốt vì vừa bị chàng nắm quá chặt. Tuy rằng không biết đêm nay chủ tịch bị làm sao , nhưng là một thư ký, nàng phải hoàn thành công việc - “Chủ tịch, chúng ta không thể bỏ đi như vậy được, chúng ta phải mau quay lại xin lỗi Fell tiên sinh.....”

“Vì sao muốn xin lỗi?” Đường Tuấn Vũ mím môi.

“Vì chuyện hợp tác.....”

“Em vừa nãy không nghe anh nói gì sao? Anh đã quyết định không hợp tác rồi”

Chu Tâm Đình tròn mắt. Chủ tịch là nghiêm túc sao?

Nhìn nét mặt phùng phùng hỏa khí ấy, nàng dè dặt cẩn trọng hỏi: “Chủ tịch, anh làm sao vậy?”

Hai năm làm thư ký cho chàng, nàng chưa bao giờ nhìn thấy Tuấn Vũ có thái độ tức giận như vậy. Đặc biệt trong những dịp tiếp khách, chưa bao giờ chàng lại không khống chế được cảm xúc.

“Anh mới là người phải hỏi em bị làm sao vậy? Bị người ta quấy nhiễu như vậy mà không thấy khó chịu sao?” – Nghĩ tới hành động Fell hôn tay nàng, chàng thấy không người được cơn giận.

Nàng bị quấy nhiễu tình dục? Chu Tâm Đình không biết chủ tịch là thật sự cho rằng nàng bị quấy nhiễu tình dục, hay lại đang chuyển cơn nóng giận đổ lên đầu nàng.

Nàng bình tĩnh trả lời: “Chủ tịch, em không nghĩ đó là quấy nhiễu tình dục, Fell tiên sinh chỉ là hơi nhiệt tình thôi!” - Đây không phải lần đầu tiên nàng cùng Tuấn Vũ đi tiếp khách nước ngoài, ôm hoặc hôn tay thực sự là chuyện bình thường - “Chủ tịch, anh có phải đang chuyện bé xé ra to không?”

“Anh chuyện bé xé ra to?”- Đường Tuấn Vũ hít một hơi thật sâu. Tuy biết là ôm và hôn tay đối với tây phương là phương thức chào hỏi bình thường, nhưng không hiểu sao lúc nãy thấy Fell quấy rầy Tâm Đình nhiều quá, mà nàng chẳng những không phản kháng, ngược lại còn cười rất vui vẻ, chàng thấy lửa nóng cứ hừng hực bốc lên đầu....

Chàng đang làm cái gì vậy nhỉ? Người bị quấy rầy còn không bực tức, chàng làm chi bốc hỏa?

“Chủ tịch?”

Tuấn Vũ nhìn Tâm Đình, cũng như lần trước đi dự tiệc, chỉ cần trang điểm nhẹ một chút, nhìn nàng đã thật kiều diễm. Chẳng trách đàn ông động lòng ong bướm.

“Em lần sau không cần.....” Chàng nói nửa chừng, lại thôi.

“Không cần cái gì?” Nàng không hiểu chàng muốn nói cái gì.

Không cần để cho đàn ông tùy tiện sờ mình! Đường Tuấn Vũ định nói ra câu này, nhưng lại tự ngạc nhiên là tại sao mình lại muốn nói ra như vậy.

Rốt cuộc vì sao lại muốn nói với nàng như vậy?

Hơn nữa, chàng có tư cách gì để nói? Có phải vì giữa bọn họ đã có nhiều chuyện phát sinh vượt quá một mối quan hệ bình thường? Hay bởi chàng là người đàn ông đầu tiên của đời nàng?Rốt cuộc là chàng đang nghĩ cái gì vậy?

Chẳng hiểu vì sao tự nhiên trong lòng chàng lại nổi lên cái ham muốn chiếm hữu nàng, không muốn ai khác chạm vào nàng. Bởi xúc động vì những việc nàng đã làm cho mình, hay bởi muốn che chở mà chàng không muốn ai khác chạm vào nàng?

Dù sao chàng cũng vừa chia tay với mối tình kéo dài 7 năm, làm sao có thể có tình cảm với người con gái khác ngay được? Đặc biệt đó lại là người mà bấy lâu nay chàng luôn coi như em út.

“Chủ tịch, chung quy là anh bị làm sao vậy?” – Tâm Đình lo lắng hỏi lại lần nữa.

“Anh không sao!”

“Chủ tịch, chúng ta nên quay lại, nói cho Fell tiên sinh biết là chuyện vừa rồi anh không cố ý!” – Đang thời buổi làm ăn khó khăn, có một khách hàng tốt như thế vẫn hơn hẳn cả trăm đối tác nhỏ.

“Không cần!” – Chàng thừa nhận vừa nãy có chút nóng giận không kiềm chế được, nhưng cũng cho rằng không nhất thiết phải tiếp tục hợp tác với loại thiếu tư cách như Fell.

“Nhưng.....”

“Không nhưng nhị gì cả” – Nhìn nét mặt lo lắng của nàng, chàng nói - “Anh đã nói không hợp tác với bên đó nữa, cho nên em không cần lén lút đi tìm Fell, biết không?” Hiểu nàng luôn làm việc có trách nhiệm, rất có khả năng sẽ làm như vậy.

Kỳ thực cũng không phải đã hết cơ hội hợp tác. Nếu chàng gọi cho chủ tịch Roska, và ông ta phái người khác sang thương thảo, thì vẫn còn cơ hội.

Lúc này thang máy đến lầu một, hai người bước ra.

“Tâm Đình, em bắt taxi về đi, anh muốn đi đến câu lạc bộ, không tiện đường” - Chàng muốn tìm một chỗ yên tĩnh để bình tĩnh một chút.

Nghe chàng nói thế, Tâm Đình tròn mắt. Chàng muốn đi uống rượu sao?

Nàng nghĩ tất cả những tính khí thất thường của Tuấn Vũ trong thời gian gần đây có lẽ đều từ chuyện chia tay với chị Thần Nhân mà ra. Từ ngày 2 người chia tay, mặc dù chàng không biểu lộ gì bất thường, cũng không nói gì thêm về chuyện đó, nhưng nàng thấy chàng hay trầm tư. Hôm nay chàng đã không giữ được vẻ ôn hòa trầm tĩnh thường thấy, có thể thấy rằng chuyện chia tay ấy đã gây cho chàng biết bao khổ sở.

Nếu Tuấn Vũ lại uống say thì biết làm sao bây giờ? Lần trước có Đình tiên sinh gọi điện thoại cho nàng, lần này thì sao?

Trong lòng lo lắng không yên, nàng biết mình không thể ngăn chàng dừng đi, suy đi nghĩ lại, nàng bước nhanh đuổi kịp Tuấn Vũ.

“Chủ tịch, cho em đi cùng nhé! Đột nhiên rất muốn uống một ly!”

“Em muốn uống rượu?”

“Dạ”

“Em cứ việc trở về đi, không cần lo lắng cho anh đâu, anh sẽ không uống say”

Nàng không tin: “Chủ tịch, ta cùng đi, em rất muốn uống một ly!”

“Em căn bản là không biết uống!” – Tuấn Vũ biết là Tâm Đình muốn đi chỉ vì lo lắng cho chàng.

“Không, em thực sự muốn đi mà!”

Nhìn vẻ kiên quyết của nàng làm chàng phì cười. Chàng cứ nghĩ đối với mọi lời nói của chàng thì Tâm Đình đều nghe theo răm rắp, không nghĩ là cũng có lúc nàng quyết liệt phản đối như vậy.

“Tùy em, nào cùng đi!”

“Dạ!” – Nàng vừa đi theo vừa cười.

5. Chương 5

Chu Tâm Đình đi theo Đường Tuấn Vũ đến câu lạc bộ. Nàng đã tới nơi này vài lần, lần đầu tiên là ít lâu sau ngày nàng vào làm thư ký, nhân dịp chị Thần Nhân tổ chức tiệc tùng, nàng cũng được mời.

Ngồi vào ghế, nàng cầm menu lên xem, nghĩ đến việc mình không biết uống rượu.

“Chu tiên sinh, lần trước mở đến chai thứ 3, mới uống 1/3 thì ngài say nên Đình tiên sinh nói cắt đi. Lần này ngài có muốn mở tiếp chai đó không ạ?” – Người phục vụ hỏi chàng.

“Được! Mở dùm tôi chai đó!”

“Dạ!” – Phục vụ lại quay qua phía Tâm Đình, chờ nàng gọi món.

“Cho tôi 2 phần mỳ Ý, về phần rượu thì...” – Nàng chăm chú tìm một loại rượu nên không nhìn thấy nét mặt kinh ngạc của phục vụ khi thấy nàng gọi cho mình tới 2 phần mỳ Ý.

Tuấn Vũ nhìn là biết ngay nàng có ý gọi cho chàng một đĩa, vì sợ chàng không ăn gì mà uống thì rất hại sức khỏe. Chàng khẽ mỉm cười. Trước kia mỗi lần đi tiếp khách, nàng cũng đều gọi cơm cho chàng. Chàng rất vô tư mà ăn chứ không hề nghĩ ẩn chứa sau món cơm ấy là cả tình yêu nàng đặt trong đó.

“Sao ở đây không có bia nhỉ?” – Tâm Đình thắc mắc

“Cho cô ấy một ly nước trái cây!” – Tuấn Vũ gọi thay nàng, chàng thừa hiểu nàng tới đây không phải vì muốn uống rượu.

“Không, em muốn uống một ly”

“Em uống nước trái cây đi, nếu không anh say thì ai đưa anh về?”

Tâm Đình nghe vậy thì đồng ý ngay, nàng trả lại menu cho phục vụ. Thực tế thì nàng cũng không muốn uống rượu.

Một lát sau, món mỳ Ý được dọn ra. Ánh mắt Tâm Đình sáng hẳn lên, đây là món nàng rất ưa thích, hơn nữa mùi vị này thật là hấp dẫn. Thỉnh thoảng rảnh rỗi nàng cũng hay nấu món này, nhưng tất nhiên không thể ngon bằng nhà hàng được.

“Sao vừa ăn vừa cười thế?”

“Món này thật là ngon, không thua nhà hàng Italy chính hiệu!”

“Thế à! Anh vào đây rất ít khi ăn gì nên không biết!”

Thấy Tâm Đình nhìn mình ngạc nhiên, Tuấn Vũ liền tiếp lời: “Vì anh đến đây toàn uống rượu thôi, nên ít ăn gì”.

“Chả trách sao không đau dạ dày!” – Nàng lẩm bẩm.

“Em nói gì?”

“Không có gì!”

Sau khi ăn xong món mỳ thì phục vụ liền đưa ra chai rượu chàng uống dở lần trước. Chàng rót cho mình một ly.

Vốn chàng tới nơi này là muốn bình tĩnh suy xét một chút, không ngờ Tâm Đình cùng đòi đi theo. Nhìn nàng bưng ly nước trái cây lên uống, bất chợt, chàng lại muốn biết nhiều hơn một ít về chuyện của nàng.

“Anh hỏi em, A Bân là ai?”

Chu Tâm Đình ngậy người - “A, A Bân?” – Chủ tịch làm sao có thể đột nhiên hỏi A Bân là ai? Sao chàng biết A Bân?

“Có lần em ra ngoài, vừa lúc điện thoại của em vang lên, anh liền bốc máy, đầu dây bên kia tự xưng là A Bân, anh nghe lầm sao?”

Chủ tịch nghe điện thoại của A Bân thay nàng? Thiếu chút nữa thì nàng bị sặc.

Tâm Đình hạ ly nước xuống, lúng túng quá mà làm nghiêng cả ly – “Chủ tịch, A Bân đã nói với anh những gì?” – Nàng không quan tâm việc chàng nghe điện thoại của mình, mà chỉ muốn biết A Bân đã nói gì, nếu chàng biết nàng đã hỏi A Bân chuyện gì, chắc là sẽ rất tức giận.

Vì quá lo lắng cho Tuấn Vũ, nàng nhớ tháng trước khi về nhà thì cha nói A Bân đang thất tình, cho nên mới nhờ cha hỏi anh ấy nếu thất tình thì phải làm sao mới đỡ khổ sở.

Nàng còn tưởng cha đã quên nói lại với A Bân, không ngờ anh ấy đã gọi điện thoại lại. Mà lại còn bị Tuấn Vũ bắt điện thoại nữa chứ, thật là khổ quá đi!

“Anh ấy không nói gì hết!” – Nhìn thấy thái độ lo lắng của Tâm Đình, chàng hỏi tiếp – “Thế A Bân là ai?”

Phù, may quá, Tuấn Vũ chưa biết gì cả - “A Bân làm việc trong xưởng của ba em, hơn em 2 tuổi. Sau khi tốt nghiệp phổ thông thì không muốn học lên nữa nên vào xưởng cha em làm”

“Phải không? Sao thấy A Bân gọi cha em là cha mà?”

“Là cha của em. Chủ tịch, sao anh lại hỏi thế? – Không phải vừa bảo là A Bân không nói gì hết sao, vậy sao tự nhiên lại hỏi đến chuyện cha của mình nhỉ?”

“Bữa gọi điện thoại, anh nghe anh ấy gọi cha” – Tuấn Vũ uống một ngụm rượu – “Hình như tình cảm của 2 người ấy rất tốt!”

“Thực sự em và anh ấy là huynh muội, anh ấy làm cùng cha em!”

“Chi tiết như thế nào?”

“Mẹ em qua đời khi em còn rất nhỏ, cha em gà trống nuôi con. Dì Kỷ Di bên hàng xóm thấy vậy thương tình nên rất hay giúp đỡ, dì ấy là mẹ của A Bân. Khi A Bân 2 tuổi thì cha mẹ li dị. Sau này tình cảm của cha em và dì rất tốt” – Đối với nàng mà nói, dì Kỷ Di chính là người mẹ thứ 2.

Nàng rất mong 2 người ấy sớm kết hôn, nhưng tới bây giờ họ vẫn giữ vậy. Nàng tưởng do cha không muốn, nhưng kỳ thực lại do dì ấy không muốn kết hôn.

Dì nói, không nhất thiết phải dùng hôn nhân để trói chặt đối phương, tình cảm mới là quan trọng nhất. Họ ở với nhau như vậy đã là một minh chứng. Mọi người từ lâu đã coi nhau như người một nhà, sống rất vui vẻ.

Nàng thấy mình còn thua xa so với dì, toàn tâm toàn ý vì người mình yêu. Bởi vậy, nàng luôn cho rằng không nhất thiết phải được ở cùng nhà với Tuấn Vũ mới là hạnh phúc, chỉ cần nhìn thấy chàng hạnh phúc, nàng cũng đã mãn nguyện lắm rồi.

“Thì ra là thế!” – Tuấn Vũ đã hiểu, chẳng trách A Bân luôn gọi cha nàng là cha. Sự thật thì họ đã là cha con.

Chu Tâm Đình đột nhiên cảm thấy mình đã nói quá nhiều về bản thân - “Chủ tịch, thực xin lỗi, nghe chuyện của em nhàm chán quá phải không?”

“Không, anh cảm thấy rất thú vị” - Nhớ tới cuộc điện thoại đó, chàng không khỏi bật cười.

“Thú vị?” – Chuyện của nàng thú vị ở chỗ nào?

Nhìn vẻ mặt hoang mang của nàng, thật muôn phần đáng yêu. Kìa là đôi môi nhỏ nhắn căng mọng, làm chàng nhớ tới nụ hôn ngày nào. Dù lúc ấy say, nhưng chàng vẫn nhớ rõ cảm giác ngọt ngào say đắm...

Bất giác hỏa khí bốc lên ngùn ngụt, chàng vội quay mặt đi không nhìn đôi môi ấy nữa, nâng ly rượu uống cạn nhằm che đi cái dục tình đang trỗi dậy.

Tuấn Vũ nén chặt cảm xúc. Chết tiệt! Cho dù cái đêm hôm ấy có mê đắm đến bao nhiêu đi nữa, thì chàng cũng nên quên đi, chứ không nên để hỏa tình vượn cao thế này. Chàng cau có buồn bực, bởi vậy lại rót thêm một ly uống cạn.

Tâm Đình lại càng thêm hoang mang, vừa nãy còn ăn uống cười đùa vui vẻ, có sao lại thay đổi nét mặt nhanh thế này?

Chỉ thấy chàng im lặng uống rượu liên tục nên nàng đoán có lẽ Tuấn Vũ lại nhớ chị Thần Nhân, cho nên mới ra như vậy.

Tâm tính chàng thay đổi thật thất thường, lúc mưa lúc nắng. Vừa mới phá hỏng một hợp đồng lớn, nàng thực tình không mong sẽ lại xảy ra chuyện như vậy một lần nữa.

“Chủ tịch, hôm qua em đọc báo thấy nói chị Thần Nhân sắp về nước quay phim. Bộ phim của đạo diễn nổi tiếng, mà chị là nhân vật chính trong phim đó!”

Tuấn Vũ lại uống thêm một ly nữa, tỏ vẻ đã nghe nhưng không quan tâm.

“Chủ tịch, anh có muốn gọi điện cho chị ấy để chúc mừng một chút không?” – Dù không biết tại sao 2 người chia tay, nhưng 1 trong 2 phải có người chịu xuống nước, mà với tính khí của chị Thần Nhân thì tất nhiên không bao giờ, nàng hy vọng chủ tịch có thể chủ động gọi cho chị.

Tuấn Vũ nói: “Bọn anh đã chia tay, anh không muốn gọi điện thoại cho cô ấy!”

“Nhưng...”

“Về sau ở trước mặt anh, em đừng nữa đề cập đến chuyện của cô ấy” – Uống nốt nửa ly còn lại, chàng đứng lên - “Nào, chúng ta về thôi, anh đưa em về”

Nhớ tới lần trước Tuấn Vũ đến nhà nàng lúc trời mưa, thấy nhà dột nên đã yêu cầu nàng chuyển đi chỗ khác, mà nàng thì chưa thực hiện việc ấy, nghĩ vậy nàng vội nói: “Chủ tịch, anh đã uống rượu rồi, không nên lái xe đâu. Em sẽ đưa anh về rồi em đón taxi tự về” – Thứ nhất là do nàng không muốn Tuấn Vũ đưa mình về, thứ hai nữa là nàng thực sự lo chàng có rượu vào người rồi thì chạy xe sẽ không an toàn.

Tâm Đình mở cửa xe cho Tuấn Vũ rồi đánh xe vào bãi đỗ. Nhìn chàng loạng choạng xuống xe, nàng lo lắng chạy đến dìu chàng lên nhà. Minh chàng uống gần hết chai rượu chứ ít đâu!

Hai người cùng nhau bước vào nhà.

“Em sẽ pha cho anh một ly trà rồi em về!”

Tâm Đình đi xuống bếp pha trà. Từ cái hôm nàng làm bữa ăn sáng cho chủ tịch, hôm nay quay lại vẫn thấy bếp sạch tinh tươm, chứng tỏ chàng rất ít vào bếp.

Nàng bỏ ly trà vào khay bưng lên nhà. Vì mặc váy bó nên nàng quì xuống đặt ly trà lên cái bàn thấp – “Chủ tịch, sau khi uống xong phải nghỉ ngơi ít nhất là 30 phút rồi mới được đi tắm nha!” – Nghe nói uống rượu xong mà tắm ngay sẽ rất nguy hiểm.

Nhìn nàng đặt ly trà lên bàn, Tuấn Vũ bất chợt thấy vết bầm ở cổ tay. Chàng nắm tay nàng chặt quá mà gây bầm thế sao? Thảo nào lúc nãy ở câu lạc bộ, ăn cơm hay uống nước, cái gì nàng cũng chỉ dùng tay phải, còn tay trái luôn luôn giấu dưới bàn.

Chàng vội nắm lấy tay Tâm Đình: “Tay em đau lắm phải không?”

Tuy rằng hành động ấy xuất phát từ sự lo lắng quan tâm, nhưng đột nhiên bị nắm tay như vậy, Tâm Đình không khỏi giật mình, quơ tay làm đổ ly trà trên bàn.

Thấy ly trà đổ về phía mình, theo phản xạ chàng lập tức lùi qua, không ngờ cũng đúng lúc Tâm Đình đứng lên định đi lấy khăn lau. Kết quả là nàng va mạnh trán vào người chàng, té xuống đất.

Chỉ là một cú té nhẹ thôi, nhưng cũng làm Tuấn Vũ cuống lên: “Em có sao không?”

Nàng xoa trán – “Dạ không sao, tại em bất cẩn!” – Thực tình cũng không đau lắm, chỉ hơi choáng một chút thôi.

“Để anh xem” – Tuấn Vũ ngồi xuống bên nàng, nhẹ nhàng xoa trán. Tuy nàng đã nói không sao, nhưng chàng vẫn không bớt lo lắng – “Đau lắm phải không?”

Tâm Đình khẽ lắc đầu: “Không ạ!”

“Xin lỗi đã làm em đau” – Nghĩ lại cảnh vừa rồi, chàng không nhịn được cười, xoa nhẹ trán nàng – “Để anh xoa cho”.

Cứ tưởng chàng nói đùa, không ngờ lại ngồi xoa cho mình thật. Tâm Đình ngại ngần định nói không cần đâu, nhưng nhìn chàng đang vừa làm vừa cười mỉm, nàng như bị mê hoặc, ngây người ra.

Lại nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy Tuấn Vũ trong sân trường, cũng chính nụ cười mê hoặc này, cùng với nét khôi ngô tuấn tú và đôi mắt mê hồn ấy đã khiến nàng say đắm.

Ngay giờ phút này, Tuấn Vũ đã có thể khẳng định chắc chắn là Tâm Đình yêu mình, nhìn sâu vào đôi mắt đang ngây ra ấy, chàng thấy ngọn sóng tình yêu đang ào lên dào dạt.

Biết nàng thương mình, chàng rất lấy làm mãn nguyện. Nhìn khuôn mặt trong sáng kia với bờ môi căng mọng, thật muôn phần đáng yêu, khiến chàng rất muốn đặt lên đó một nụ hôn. Khát vọng dâng cao, chàng cúi xuống hôn đôi môi nhỏ nhắn ấy. Thực tình, chàng đã rất muốn hôn nàng ngay khi còn đang ở câu lạc bộ.

Nâng mặt nàng, Tuấn Vũ khẽ hôn nhẹ. Đôi mắt Tâm Đình càng mở to hơn nữa. Tuấn Vũ khẽ cười, càng hôn nồng nhiệt, ai kêu nàng nhìn chàng say đắm mà chi, không phải là có ý muốn chàng hôn hay sao?

Không phải lần đầu tiên Tuấn Vũ hôn nàng, nhưng Tâm Đình vẫn không khỏi run sợ. Ban đầu nàng nghĩ chắc chàng lại say, nhưng sau đó lại có chút nghi hoặc, đêm nay rõ ràng chủ tịch không có say như 2 lần trước.

Không cho nàng có cơ hội suy nghĩ thêm, Tuấn Vũ càng hôn sâu say đắm, Tâm Đình cũng khẽ đáp lại trong sự mê đắm làm chàng rất hài lòng.

Nụ hôn ấy không chỉ khiến nàng không còn suy nghĩ được gì nữa, mà ngay cả hơi thở cũng phập phồng ngắt quãng, hoàn toàn bị chinh phục bởi sự nồng nhiệt của chàng.

Đường Tuấn Vũ biết giờ phút này nên buông nàng ra, bởi vì chìm vào nụ hôn ấy, thì đêm nay chàng có thể sẽ không cho nàng về. Sự đam mê trong lòng khiến chàng luyến tiếc, đôi môi kia thật ngọt thơm như trái táo đầu mùa, vị ngây ngất lại càng làm cho nó tươi ngọt vô cùng.

Ý thức chàng hoàn toàn tỉnh táo chứ không như 2 lần say trước. Biết dùng thái độ như thế nào để đối lại với tình yêu nàng dành cho mình? Có lẽ không nên phát sinh thêm quan hệ, dù nàng đã làm chàng toàn phần mê mẩn, nhưng cũng không nên làm cho mọi việc thêm rối rắm.

Nghĩ vậy, Tuấn Vũ buông nàng ra, cười khổ: “Em mau về đi, nếu không có thể anh sẽ lại gây ra chuyện như lần trước”

Chuyện lần trước? Chu Tâm Đình vừa nghe, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ lên.

Chàng vuốt nhẹ đôi má đào – “Tưởng em sẽ ở lại giúp anh chứ?” – Chàng chợt nhận ra mình thật là có tà ý, rõ ràng miệng thì nói em về đi, nhưng rồi lại nói một câu dẫn dắt để nàng chủ động nói muốn ở lại.

Mặc kệ những ý tứ không rõ ràng, cốt yếu là 2 người đều có tình cảm với nhau. Chàng chờ nàng gật đầu đồng ý ở lại.

Thấy Tâm Đình trước sau vẫn giữ thái độ im lặng, tim chàng đập mạnh hơn, nôn nóng, sợ không kèm chế được bản thân mà lao tới ôm lấy nàng. Chính chàng cũng ngạc nhiên về dục vọng mãnh liệt đó của mình.

Tâm Đình đã muốn đi về, nhưng câu nói “Ở lại giúp anh” giống như một câu thần chú, khiến nàng không sao nhúc nhích được, lại nhìn thấy vẻ mặt tha thiết của Tuấn Vũ, nàng biết mình không thể ra về, bởi nàng thực sự rất muốn ở gần chàng.

Thực sự chủ tịch muốn nàng ở lại sao?

Hiện tại, chàng không hề say, chắc chắn không thể nhầm nàng với chị Thần Nhân được.

“Nếu anh muốn, em có thể...”

Chàng còn đang lo sợ nếu nàng nhất quyết không ở lại, rất có thể chàng sẽ giữ chặt không cho về. Không ngờ nàng lại gật đầu đồng ý, ngay lập tức, chàng ào tới, ôm chặt lấy nàng mà hôn, không để nàng nói hết câu.

Chu Tâm Đình muốn nói là: Nếu Tuấn Vũ muốn, nàng có thể tình nguyện là người thế thân cho chị Thần Nhân, ở lại chăm sóc cho chàng.

Trên giường, nam nhân thân hình trắng kiện, kẻ sáo mỹ nhân thân thể trắng mịn, mềm mại.

Nếu như mộng xuân lần trước để lại dư vị ngọt ngào, thì hiện thực bây giờ khiến chàng cả đời khó quên.

Lửa khí nóng hồi được mềm mịn tựa là ve vuốt, hoan hỉ thật khó tả, làm chàng kêu lên sung sướng.

Nhìn xuống Tâm Đình, thấy nàng quay mặt e thẹn, chàng cúi xuống đặt một nụ hôn nồng nàn.

Về e thẹn ấy thật là hết sức đáng yêu, còn làn da trắng ngần ấy thật khiến người ta mê mẩn. Chỉ khe khẽ hôn, làn da ấy đã lưu lại dấu vết. Nhìn thấy mình đã lưu lại ký hiệu trên người nàng, Tuấn Vũ không khỏi cảm thấy đắc ý.

Lần trước say, Tuấn Vũ không biết có làm gì thô lỗ khiến nàng đau đớn không, dù có hỏi chắc chắn nàng sẽ phủ nhận. Nhưng lần này chàng hoàn toàn tỉnh táo, chàng muốn không chỉ mình mình, mà cả Tâm Đình cũng cảm thấy sung sướng hạnh phúc. Nghĩ thế nên động tác của chàng rất khoan thai nhẹ nhàng.

Cảm giác được nàng tựa hồ đã thích ứng, chàng dốc sức tăng tốc, hai cơ thể như hoàn toàn hòa tan vào nhau.

Tuấn Vũ không còn nghĩ ngợi được gì thêm nữa, ngập chìm trong mê đắm, thăng tiến đến cao trào mà bùng nổ. Chàng la lên một tiếng đầy thỏa mãn, ôm chặt Tâm Đình mà hưởng thụ cái dư vị tuyệt vời, hồi lâu sau mới buông lỏng nàng ra.

Hai người nằm trên giường thở dốc, thấy nàng ngồi dậy, như là muốn xuống giường, chàng liền cầm tay nàng - “Em làm gì thế?” - Không nghĩ tới nàng còn có khí lực xuống giường, hay làm bữa sáng, không phải đang còn sớm quá sao?

Chu Tâm Đình nghiêng mặt đi - “Chủ tịch, anh nghỉ ngơi đi. Không cần để ý, coi như anh lại uống say, em nghĩ có lẽ tốt nhất là em nên về” - Bởi vì lần trước là do chàng uống say, cho nên, bây giờ nàng không biết làm sao đối mặt với một chủ tịch hoàn toàn tỉnh táo, hai người nên nói cái gì với nhau?

Bởi vậy, nàng quyết định về nhà.

Lại còn thế nữa, nói chàng không cần để ý, rồi lại nói chàng say, nàng muốn đối mình đến bao giờ nữa? Đường Tuấn Vũ không biết mình đang giận cái gì, ngồi dậy, ôm chặt người nàng nằm xuống giường, rồi nằm đè lên người nàng, xem nàng làm cách nào thoát ra?

“Chủ tịch.....” Chu Tâm Đình không nghĩ tới tình huống này, hai người da thịt chạm nhau, làm cho nàng thẹn thùng, còn có phần kinh hoàng.

“Anh không có say!” Tuấn Vũ rõ ràng nói.

“Nhưng...” Dù để chứng minh mình không say, chàng cũng không cần đề nàng nặng như vậy chứ.

“Nhìn em có vẻ không tin? - Chàng cúi xuống cạ cạ vào đôi má đỏ ửng của nàng - “Có muốn anh chứng minh lại lần nữa không?”

“Không, không cần. Chủ tịch, em biết anh không say, cho nên, trước tiên anh có thể buông em ra được không?” – Tâm Đình càng đỏ bừng mặt hơn nữa.

“Không được! Anh nhất định phải chứng minh cho em thấy anh không có say!”

Chàng quyết tâm dùng hành động để chứng minh. Dù sao nàng còn sức lực để xuống giường, vậy không nên lãng phí, hãy cùng nhau vui vẻ thêm một lần nữa...

Nếu được, thì ba bốn lần càng tốt.

Tuấn Vũ cho rằng dù làm thêm vài lần nữa, chàng cũng sẽ đều vui vẻ phục vụ, cho đến khi nàng thực sự tin là mình không say thì thôi!

Thế nhưng, hiển nhiên có người thể lực quá kém, ngay sau khi “lại thêm một lần nữa” thì nàng liền lăn ra ngủ mê mệt.

“Thật là, thể lực kém như vậy!” - Chàng lo lắng, lần sau nhất định phải bắt nàng cùng đi tập thể thao.

Ngắm nàng ngủ say, Tuấn Vũ lại nhớ tới khi nàng vụng trộm khâu khuy áo cho mình, chàng mỉm cười hạnh phúc.

Yêu Nhân Nhân lâu năm như vậy, nhưng cô ấy chưa bao giờ làm những việc đó vì chàng. Có lẽ ngay cả chàng thích ăn gì, không thích ăn gì, Nhân Nhân đều không biết, vì nàng chỉ quan tâm đến bản thân mình mà thôi!

Còn Tâm Đình thì khác, nàng hiểu rất rõ về chàng... Nghĩ đến đây, Tuấn Vũ liền cúi xuống hôn trộm nàng một cái.

Lại nói, ban đầu còn muốn dừng cho mọi chuyện diễn biến phức tạp, nhưng cuối cùng cũng không cưỡng lại được cái dục vọng. Thế mới biết muốn nhận xét về đàn ông, hãy dựa vào nửa người dưới mà suy xét.

Hiện tại, dù quan hệ của 2 người đã được đẩy đi quá xa, chàng vẫn chưa biết nên định vị mối quan hệ này như thế nào nữa.

Có lẽ nên thuận theo tự nhiên là tốt nhất.

Chàng biết như vậy có vẻ hơi bất nhân. Không muốn đường đường chính đáp lại tình yêu của nàng, nhưng lại luyến tiếc những cử chỉ, việc làm mà nàng đã vì mình mà âm thầm hy sinh.

Tuấn Vũ lại trộm hôn Tâm Đình một lần nữa, khẽ khàng ôm lấy nàng, chậm rãi đi vào giấc ngủ. Không biết bây giờ quyết định như vậy, sau này sẽ ra sao????

6. Chương 6

Tuấn Vũ và Tâm Đình, mặc dù chưa xác định rõ quan hệ, nhưng một người thì khao khát sự quan tâm, người kia lại chỉ mong được gần gũi người mình yêu, thành ra vẫn duy trì mối quan hệ bình thường, là thủ trưởng và nhân viên.

Thế nhưng đó chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi. Đạo này hai người rất hay gặp riêng, mối quan hệ do đó cũng từ từ mà thay đổi.

Hết giờ làm việc, Tâm Đình đang thu dọn hồ sơ thì Tuấn Vũ bước ra khỏi văn phòng, đến chỗ nàng, búng búng ngón tay xuống bàn làm việc: “Chờ anh một chút, vội về có việc sao?”

“Dạ không, chủ tịch, anh cần em làm việc gì?” – Công việc của chàng đối với Tâm Đình luôn là ưu tiên số một, vì vậy dù tối nay có thực sự bận, nàng cũng sẽ nói là mình rảnh.

“Tốt lắm, đi ăn tối với anh” – Tuấn Vũ vừa nói vừa tiến nhanh ra cửa.

Cùng đi ăn tối với chàng sao? Thật là ngạc nhiên quá đỗi, chắc tại chia tay với chị Thần Nhân nên anh ấy cô đơn, muốn có người đi ăn cùng chăng?

Tuy chỉ là người thay thế, nhưng được đi ăn tối với chàng cũng đã là một niềm vui quá lớn rồi.

Đường Tuấn Vũ quay đầu - “Nhanh chút, anh đói lắm rồi”

“Dạ” - Nàng cầm lấy túi xách, rất nhanh theo sau.

Ăn xong bữa tối, chàng lại không cho nàng về mà dụ dỗ đến nhà mình. Nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng, dửng vẻ thẹn thùng đáng yêu kia khiến chàng không sao cầm lòng được, lập tức cho nàng một cái hôn nồng nhiệt mãi không dừng.

Rốt cuộc là ai dụ dỗ ai đây?

Tuấn Vũ rất hài lòng với thực tại, nó vừa đủ thân mật, lại vừa rất ám muội, thật vui vẻ. Cảm giác này chàng chưa bao giờ được trải qua.

Số lần hai người cùng nhau ăn cơm càng ngày càng nhiều. Ban đầu chỉ một hai lần một tuần, về sau nếu tối nào không có việc công ty, hai người đều ở bên nhau.

Hôm nay vừa ra khỏi công ty thì có điện thoại, nói có việc cần chàng giải quyết. Không biết công việc sẽ mất bao lâu thời gian, vì thế chàng đưa chìa khóa nhà cho nàng : “Em về trước đợi anh nhé! Nhớ mua luôn chút gì ăn tối!”

Tâm Đình nhận chìa khóa - “Chủ tịch”

“Sao em?”

“Là.... Em có thể sử dụng nhà bếp được không? Em muốn tự nấu bữa tối” – Tuy rằng ăn nhà hàng thật là ngon miệng, nhưng ăn ngoài thiên nhiên như thế, quả thực không tốt cho sức khỏe. Nếu có thể, nàng nguyện giúp chàng chuẩn bị bữa tối, cái ý này nàng đã nghĩ tới từ lâu, nhưng ngại không mở miệng.

“Sẽ không quá mệt mỏi chứ?”

“Dạ không” - nàng cười lắc đầu.

Chàng âu yếm vuốt tóc nàng: “Tốt lắm, nếu em muốn thì làm ngay đi!”

Chu Tâm Đình bắt đầu nấu bữa tối, chỉ cần không tăng ca, thời gian cho phép, nàng đều sẽ tự mình làm bữa tối, mà Tuấn Vũ cũng không phản đối, ngược lại chàng ăn thật vui vẻ, bởi vì tay nghề làm bếp của nàng rất khá, mỗi món ăn đều rất ngon miệng.

Chàng thực lòng thích những bữa cơm Tâm Đình tự tay nấu nướng, chỉ 3 món thức ăn và một món canh, rất đơn giản chứ không cầu kỳ như nhà hàng, nhưng rất ấm cúng. Vừa ngon miệng lại vừa đầy ắp yêu thương.

Ăn tối xong, cả hai lên phòng khách. Tuấn Vũ mở ti vi coi tin tức, Tâm Đình không hứng thú lắm nên lôi đồ mỹ nghệ ra xem. Đó là một cái túi xách bằng da trâu, được làm bằng tay từ rất nhiều những hạt châu nhỏ xíu.

Việc này là chị Nhã Lệ nhờ nàng làm. Lần trước nàng có làm một cái túi đưa cho chị trưng bày, một bà khách sang trọng rất yêu thích nên đã mua mất. Vì thế chị nhờ nàng làm cái khác để đặt ở tiệm.

Ban đầu nàng định làm trong thời gian rảnh sau khi tan tầm, nhưng do dạo này nàng ngày nào cũng đến nhà chủ tịch, thế nên đành phải mang luôn qua đây làm. Nếu không thế thì sẽ không cách nào kịp đưa cho chị vào tuần sau.

Chương trình TV chuyển qua quảng cáo, Tuấn Vũ nhìn qua Tâm Đình hỏi: “Em nói chị Nhã Lệ là nhà thiết kế, tại sao không làm mà nhờ em vậy?”

Nàng ngọt ngào cười - “Chị ấy nói em khéo tay, đây là khả năng thiên bẩm” - Nàng chưa hề được đào tạo qua, nhưng đối với hàng thủ công mỹ nghệ này quả thực rất có hứng thú.

Chàng nhìn khuôn mặt dịu dàng ấy, khẽ cười, tắt TV – “Anh đi tắm đây!”

“Dạ!” – nàng đều tay xỏ hạt châu, khẽ trả lời.

“Hôm nay có lẽ anh sẽ tắm bồn”

“Dạ!” – nàng vẫn chăm chú làm.

Tuấn Vũ hôn nhẹ vào má nàng rồi đứng dậy – “Anh ở trong phòng tắm đợi em!”

Tâm Đình dừng tay, mặt đỏ bừng, hai tay run bắn lên khiến cho chuỗi hạt vừa xỏ ra tung tóe nhảy nhót trên bàn. Nàng vội đưa 2 tay lên ôm lấy khuôn mặt nóng ran, tim nàng cũng đang nhảy nhót y như những hạt châu kia.

Tuy đã qua lại với nhau một thời gian, nhưng Tâm Đình vẫn không sao quen được những hành động thân mật quá mức. Tuấn Vũ thì ngược lại, có vẻ thực sự thích hai người cùng nhau tắm bồn.....

Tuấn Vũ đi đến phòng tắm, quay đầu nhìn nàng. Dù chỉ thấy nàng đang cúi đầu, nhưng chàng biết rất rõ khuôn mặt kia nhất định đang đỏ bừng...chỉ cần tưởng tượng ra cảnh được ôm nàng với vẻ thẹn thùng trong lòng, chàng đã bắt đầu thấy hưng phấn...

Mùa mưa bão bắt đầu xuất hiện. Sáng chỉ mưa rả rích, thế mà bây giờ đã chuyển qua nặng hạt.

Buổi chiều, Chu Tâm Đình đem tư liệu vào văn phòng của chủ tịch.

“Tâm Đình, anh đi qua bên xưởng kiểm tra một chút, em cứ ở công ty chờ anh nha, xong việc anh sẽ quay xe lại đón em” – Bình thường thì nếu chàng bận, nàng sẽ về nhà trước chờ chàng, nhưng hôm nay mưa to quá!

“Chủ tịch, hôm nay em muốn về nhà trọ một chút, được không ạ?” – Mặc dù tối nào cũng ngủ lại nhà chàng, nhưng nàng không hề có ý mong trở thành bà nọ bà kia, mà luôn biết rất rõ vị trí của mình. Sáng nào nàng cũng dậy sớm, quay về nhà trọ thay đồ rồi mới đi làm.

“Sao thế em?”

“Vì mấy hôm nay mưa hoài, em muốn kiểm tra lại phòng trọ một chút” – Sáng nay khi nàng về, đã thấy rất nhiều chỗ dột, nếu không kịp sửa sang lại thì rất có thể sẽ bị ngập nước nặng.

Nghe Tâm Đình nói tối nay không về cùng chàng, Tuấn Vũ hơi nhú mày – “Em vẫn ở cái nhà trọ dột nát cũ kỹ ấy à? Anh đã bảo em tìm nơi mới rồi cơ mà?” – Chàng có thể tưởng tượng ra cảnh tượng hiện tại trong cái phòng cũ nát ấy.

“Em có tìm, nhưng chưa thấy cái nào phù hợp!”- Bởi vì nàng muốn có khoảng không gian đủ rộng để vẽ tranh, mà lại không quá xa công ty, bằng không thì chỗ hiện tại cũng là rất tốt rồi – “Chờ thời tiết tốt, em sẽ đi tìm tiếp xem sao”.

Từ nhỏ đến lớn nàng đã có thói quen tiết kiệm, tính cách này cũng có phần ảnh hưởng từ dì Kỷ Di. Dì nói phụ nữ nên luôn có một ít tiền giắt lưng. Tuy gửi ngân hàng cũng chưa biết để làm gì, nhưng nàng vẫn tiếp tục tiết kiệm.

“Anh biết rồi! Nhưng trời mưa to thế này, em cứ ở công ty chờ anh, tí nữa anh sẽ quay lại chở em về phòng trọ”

“Không cần đâu chủ tịch, em tự về được rồi!” – Tâm Đình cười cười trả lời, nhưng thái độ rất kiên định.

“Nhưng một mình em thì...” Chàng thực sự lo lắng.

“Chủ tịch, không cần lo lắng cho em đâu. Em đã tự lập ở Đài Bắc rất nhiều năm rồi, không có vấn đề gì đâu”

Nàng không muốn gây thêm phiền toái cho chàng. Đi kiểm tra kho xưởng xong thì cũng mệt lắm rồi, chàng cần phải về nhà nghỉ ngơi.

“Thôi được rồi!” – Thoạt nhìn tưởng nàng yếu đuối, nhưng kỳ thực là một người rất độc lập. Cứ nhìn cách làm việc gọn gàng và hoàn mỹ của nàng thì biết. Nhưng bây giờ đã có chàng bên cạnh, không phải dựa vào chàng một chút sẽ tốt hơn sao? – “Nếu có chuyện gì thì gọi cho anh nhé!”

“Dạ, em về trước đây!”

Mưa vẫn gào thét không ngừng. Càng về tối thì gió lại càng nổi lên mạnh.....

Tâm Đình không ngờ lần này phòng đột còn nghiêm trọng hơn cả lần trước. Nàng định mang áo mưa vào, nhưng trong phòng mà mặc áo mưa chẳng phải rất buồn cười sao? Nghĩ thế nên nàng lại chịu đựng nước mưa rơi xuống người trong khi chuyển đồ từ phòng khách và phòng ngủ vào phòng tranh, là nơi duy nhất khô ráo.

Xem ra không tìm phòng mới để chuyển đi không được.

Nàng gọi điện thoại về nhà cho cha và dì Kỳ Di yên lòng. Một lúc sau thì thấy chủ tịch gọi tới, nàng bình tĩnh trả lời: “Chủ tịch, có chuyện gì ạ?”

“Trời mưa to quá, phòng trọ của em có sao không?”

“Dạ không sao”- Chàng lo lắng cho mình sao? Nàng vui sướng trả lời.

“Thật không?”

“Cám ơn chủ tịch quan tâm,... A!” - Nàng vừa muốn chạy đến nơi khô ráo, nhưng lại bị trượt té, làm cho nàng phát hoảng kêu một tiếng, cảm thấy thật mắc cỡ.

“Tâm Đình, làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Tuấn Vũ gấp gấp hỏi.

Nàng vuốt vuốt ngực cho bình tĩnh, rồi mới trả lời: “Không có việc gì, em muốn đi đến phòng khách, không cẩn thận nên té ngã” - Một hồi lâu sau, không nghe Tuấn Vũ nói gì - “Chủ tịch?”

“Được rồi, anh cúp máy đây!”

“Vâng, chào anh!”

Nàng cúp máy. Tuy rằng không biết vì sao chàng đột ngột im lặng, cũng thấy chút thắc mắc. Nhưng biết chàng có quan tâm đến mình, chỉ thế thôi nàng đã vui lắm rồi.

Hơn một tháng nay, nàng rất vui vì đã gần chàng hơn một chút nữa. Trở nên thân cận với chàng như thế, trước kia có nằm mơ nàng cũng không dám. Nhưng mặt khác, nàng lại thấy lòng mình thật bất an.

Có thể gần gũi với chàng, đương nhiên nàng rất vui. Nhưng nàng sợ rằng nếu cứ mỗi ngày mỗi thêm yêu Tuấn Vũ nhiều hơn nữa, cuối cùng nhận về một con số 0 tròn trĩnh. Nàng có còn cam chịu như ngày xưa không? Chỉ cần thấy chàng vui thì mình cũng hạnh phúc?

Nàng rất muốn biết vì sao Tuấn Vũ và chị Thần Nhân chia tay, nhưng nàng cũng biết rất rõ đó không phải là việc của một thư ký. Nhưng mà....họ yêu nhau sâu đậm nhiều năm như vậy, không phải nói thôi là thôi, huống chi chàng yêu chị sâu đậm như vậy.

Tuy biết những việc chàng làm đối với mình không hề kèm theo tình yêu trong đó, nhưng nàng vẫn tình nguyện nghe theo, bởi vì nàng thực sự rất yêu chàng.

Có lẽ nàng không cần suy nghĩ quá nhiều như vậy. Ít lâu nữa thôi, chàng sẽ có bạn gái mới, thì sẽ không cần nàng nữa. Hoặc chị Thần Nhân quay về, họ sẽ lại vui vẻ bên nhau mà quên nàng ngay thôi.

Đến lúc đó nàng sẽ nhận về một khoảng không trống rỗng. Dù rất đau khổ, nhưng nàng sẽ chọn cách rời đi!

Sau khi đem mọi thứ chất vào phòng tranh thì nàng cũng ướt nhẹp. Định đi tắm rửa thay đồ thì chuông cửa vang lên, nàng thực sự hoang mang, mưa bão thế này, ai đến vậy?

Vừa thấy chủ tịch đứng ở cửa, nàng tròn mắt ngạc nhiên. Sao chàng lại đột nhiên xuất hiện thế này?

Đường Tuấn Vũ quả thực không thể tin được vào những gì mình đang thấy trước mắt. Bên ngoài trời mưa to, nhà trọ của nàng mưa nhỏ, còn nàng toàn thân ướt đẫm.

“Nơi này em không thể ở lại được. Lấy vài bộ đồ rồi theo anh” – Chàng nói giọng không vui, còn chứa chút đau lòng. Không phải đã dặn có chuyện gì phải gọi điện thoại liền sao?

Lúc này nghe nàng kêu lên trong điện thoại, chàng đã biết có chuyện rồi. Bởi vậy tuy nàng nói không có chuyện gì, nhưng chàng vẫn lo lắng chạy xe đến ngay.

Chàng vì lo lắng cho mình mà đến đây sao? Tim nàng đập thùng thùng...chỉ cần thế thôi cũng đủ làm nàng thỏa mãn.

Tuấn Vũ thấy Tâm Đình cứ đứng ngây ra nhìn mình mà không có động đậy gì - dù biết là nàng luôn nhìn mình si mê như vậy, nhưng bây giờ không phải lúc, để đi chỗ khác khô ráo hơn, sẽ cho nàng thoải mái ngắm - chàng giục: “Sao đứng ngẩn ra thế? Mau đi lấy hành lý!”

Vừa nói chàng vừa nhéo mũi nàng, ai bảo có chuyện thế này mà không điện thoại gì hết.

Tâm Đình vuốt vuốt cái mũi: “Chủ tịch, không cần đâu, phòng khách không bị đột mà!”

Chàng nghiêm mặt, giọng nói dứt khoát: “Nhanh lên, đừng để anh phải chờ!”

Nghĩ rằng mình chọc giận chàng, Tâm Đình vội vã gật đầu: “Dạ!”

Cầm theo chút đồ, Tâm Đình cùng Tuấn Vũ rời khỏi phòng trọ đang nhỏ mưa tí tách.

Vừa ngồi vào xe, Tuấn Vũ liền nói: “Anh thấy em khỏi cần tìm nhà nữa, chuyển đến nhà anh đi!”

“Gì cơ ạ?” Chu Tâm Đình kinh ngạc trừng lớn mắt.

“Sao phải kinh ngạc thế, không phải dạo này ngày nào em cũng ở đó sao?” – Đây là do vừa mới nhìn thấy toàn thân nàng ướt đầm, chàng liền lo nghĩ không biết chỗ mới ấy có an toàn không? Chi bằng dọn về nhà chàng thì hơn.

“Nhưng...” – Ngủ lại qua đêm với ở cùng là hoàn toàn khác nhau, chủ tịch vừa nói là.....Ở chung!

Nàng nghĩ hoài không ra lí do tại sao chàng lại nói thế, hơn nữa nếu chị Thần Nhân trở về, chàng phải làm sao?

Tuấn Vũ thấy ngay nét do dự trên mặt nàng, chàng biết với tính hay thẹn của Tâm Đình, nàng sẽ rất khó chấp nhận yêu cầu này. Thực ra chàng cũng ngạc nhiên với quyết định của mình, nhưng không muốn sau này phải lo lắng cho sự an toàn của nàng, nên chàng vẫn quyết định là phải làm như vậy.

Yêu Nhân Nhân lâu năm như vậy, cũng đã từng nghĩ đến kết hôn, nhưng quả thật chưa bao giờ chàng nghĩ đến chuyện ở chung. Đơn giản là lịch sinh hoạt của 2 người hoàn toàn trái ngược nhau. Hơn nữa Nhân Nhân cũng chưa bao giờ yêu cầu chuyện này, có lẽ nàng lo cho sự nghiệp của mình. Có bạn trai thì được, nhưng ở chung với bạn trai lại là chuyện lớn, nếu chuyện vỡ lở ra thì hình tượng của nàng sẽ bị phá hỏng.

Với Tâm Đình, chàng thấy mình có thể ở chung được. Bằng chứng là hơn một tháng qua, hai người ở chung rất vui vẻ, thân mật mà không nhầm chán.

Thấy Tâm Đình còn đang băn khoăn, không lẽ nàng không đồng ý sao? Chàng muốn hỏi rằng không phải nàng yêu chàng sao? Thế thì ở cùng nhau có gì không tốt? Thế nhưng chàng cũng biết rằng không thể hỏi trực tiếp như thế được, nó sẽ phá hỏng ngay cái ý muốn ở chung mà chàng vừa nêu ra.

Nghĩ thế nên chàng diễn đạt theo cách khác: “Tâm Đình, em không cần nghĩ nhiều quá đâu! Em sẽ ở phòng khách, giống như anh cho em thuê phòng ấy. Ngược lại em có thể giúp anh làm việc nhà. Phía công ty dịch vụ cũng mới thay người giúp việc theo giờ của anh, anh không quen lắm, cũng muốn hủy dịch vụ. Như vậy chúng ta đôi bên cùng có lợi!” – Lúc nào rảnh chàng sẽ gọi báo cho bên công ty ngừng hợp đồng, sẽ giấu chuyện này để Tâm Đình không biết.

Thì ra lí do là vậy, nàng đã hiểu. Nếu chàng đã không thích người giúp việc ấy, thì nàng sẽ rất sẵn sàng giúp chàng việc nhà.

“Sao em thấy thế nào?” – Giọng chàng có chút nóng vội.

“Được, em đồng ý!”

Thấy nàng gật đầu, Tuấn Vũ mới thở phào nhẹ nhõm, cười nhẹ.

Hai người đi vào nhà của chàng. Lập tức Tuấn Vũ đem đồ vào phòng ngủ, nàng ngạc nhiên, không phải chàng nói nàng sẽ ở phòng khách sao?

Nàng đi theo vào: “Phải để đồ ngoài phòng khách chứ ạ?”

“Phòng khách chưa sửa sang, không thể ở được. Tạm thời em cứ ngủ cùng anh trong này đi! Coi em kìa, ướt như chuột lột, nhanh vào tắm rửa đi kéo cảm lạnh!”

Nàng không biết nên nói thêm gì, đành nghe lời đi vào tắm rửa.

Đứng dưới vòi hoa sen, Tâm Đình suy nghĩ miên man về những chuyện đã xảy ra trong ngày. Nàng vẫn thấy quay cuồng rối tinh rối mù, có lẽ đề nghị của chàng quá nhanh và bất ngờ nên nàng vẫn chưa thích ứng được chăng?

Nhưng cứ như vậy mà chuyển đến, có thực sự được không?

Đường Tuấn Vũ đi vào phòng tắm, nhìn thấy Chu Tâm Đình trầm ngâm đứng dưới vòi hoa sen: “Còn tưởng vì sao em tắm lâu như vậy? Thì ra vì đang ngẩn ngơ”

Thấy chàng chỉ mặc có duy nhất một cái quần lót màu trắng đi vào phòng tắm, Tâm Đình kinh hoảng cụp mắt - “Chủ tịch, chờ một chút, em xong ngay đây”.

Nàng vội nhảy ra, tắt nước, quần nhanh khăn tắm. Chàng không biết làm cách nào, đã đứng ngay cạnh nàng. Đang hoảng hốt, nàng liền bị té lần thứ 2 trong ngày.

Tuấn Vũ vội ôm lấy nàng, sợ nàng đau, liền lấy lưng mình làm điểm đỡ. Hai người ngã vào bồn tắm, lưng chàng va vào bồn tắm kêu cốp cái, chàng la lên đau đớn.

“Chủ tịch, anh không sao chứ?” – Nghe tiếng la ấy là biết chàng rất đau, Tâm Đình lo lắng quay người nhìn lưng chàng.

“Đừng lộn xộn” - Chàng kéo tay nàng ôm hươu chính diện mình.

“Vết đau trên lưng anh.....” – Bởi vì lo lắng cho vết thương của chàng mà nàng quên để ý tư thế của 2 người lúc này thật nhạy cảm.

“Lưng anh không sao, là đau nơi khác.....”

“Nơi nào đau?” - Tâm Đình lo lắng hỏi.

Tuấn Vũ bật cười, nhìn nàng vừa tắm nước nóng, da thịt hồng hào, kiều diễm mê người – “Nơi nào đau, Anh sẽ cho em biết ngay bây giờ”

Đau ở đâu? Trong tích tắc chàng liền dùng động tác để chỉ cho nàng biết. Hai người hôn nhau thắm thiết, chàng cầm tay nàng đặt vào cái đục vọng đang cương cứng nóng hổi của mình.....

“Chủ tịch.....”

Tuấn Vũ ôm chặt nàng, hôn say đắm. Không ngừng hoán đổi vị trí trên dưới cho nhau, liên tiếp cọ xát những nơi nhạy cảm.

“Chủ tịch, đừng nữa..... A.....”

Chàng thực là xấu quá đi, biết rõ người con gái phía dưới kia đã mẫn cảm đến toàn thân run rẩy, miệng không ngừng phát ra lời cầu xin tha thứ yêu kiều, nhưng chàng vẫn là tiếp tục cọ vuốt.

Chàng thích thấy khuôn mặt yêu kiều kia vì chàng mà mặt đỏ, vì chàng mà mê loạn. Không cần có kỹ xảo ái ân, cứ là chính nàng như vậy, đã đủ khiến chàng máu nóng sục sôi.

“Chủ tịch.....” - Tựa hồ rốt cuộc không thể chịu đựng được nữa, toàn thân đã hoàn toàn mê lạc, Tâm Đình đã quên e lệ, chủ động rên lên - “Chủ tịch..... Em..... Muốn anh.....”

Kia thanh âm còn rất run, đáng yêu vô cùng.

Nói thực ra, chàng cũng nhịn không được nữa rồi, ngay khi nàng khát khao cầu khẩn, chàng liền tiến quân thần tốc vào trong cơ thể mềm mại ẩm nóng kia.....

Trong phòng tắm, hai người kịch liệt giao triền hơi nóng, không ngừng lên cao mãi. Cả hai thân thể nóng rực, thở dốc hòa vào tiếng rên rỉ hoan lạc.

Sau một đêm cuồng nhiệt truy hoan, sáng hôm sau Tâm Đình không tài nào giữ được thói quen dậy sớm hàng ngày, may là hôm nay trời mưa bão nên không phải đến công ty.

Đến gần trưa 2 người mới tỉnh dậy, bên ngoài mưa cũng đã ngừng rơi.

“Mình đi ăn cơm, sau đó ghé chuyển đồ của em về đây luôn!”

Đồ đạc của nàng cũng không có nhiều. Hồi tốt nghiệp xong nàng đã chuyển gần hết về quê.

Tâm Đình gói ghém đồ đạc, Tuấn Vũ cũng phụ nàng đóng kiện.

Nàng chỉ có một ít quần áo và đồ dùng hàng ngày, còn lại phần lớn là tranh và dụng cụ vẽ.

“Em thực sự thích vẽ tranh?” – Chàng tiện tay cầm lên xem một cuốn tranh nàng vẽ. Mỗi trang là một bức sơn dầu với nét vẽ rất bay bổng – “Em đã học vài năm rồi phải không? Giờ còn học không?”

“Em không học chính quy gì đâu, là do ngày xưa gần nhà có một đại ca rất mê vẽ tranh, em đi theo và học được ít nhiều. Sau đó anh ấy đã đi Mỹ”

Thế nhưng nàng thực sự rất thích vẽ nên về sau vẫn duy trì thói quen này. Có thể nói đây là niềm đam mê lớn nhất của nàng.

“Vẽ đẹp thế này, sao ngày trước không vào trường mỹ thuật?” – Nàng thực sự rất khéo tay, từ việc tạo ra những cái túi xách bằng hạt châu, đến cả vẽ tranh cũng rất đẹp. Nàng quả là tài hoa.

“Em không nghĩ đến việc vào học tại trường mỹ thuật” – Nàng nghĩ rằng mình vẽ không có gì xuất sắc, chỉ là đam mê mà thôi, vì thế chưa bao giờ nghĩ sẽ học bài bản cả.

“Thật đáng tiếc, em là năng khiếu trời cho” – Chàng dù không rành về hội họa, nhưng cũng nhìn thấy nét vẽ của nàng rất bay bổng và sống động.

“Cái rương này là cái gì vậy?” – Chàng thấy trên bàn có cái rương nhỏ, còn cẩn thận dán băng keo bên ngoài nữa.

Thấy chàng muốn chuyển cái rương ấy đi, Tâm Đình vội vàng chạy tới – “Chủ tịch, cái này để em tự chuyển. Anh có thể giúp em thu dọn giá vẽ không?”

“Lạ nhỉ! Bên trong có cái gì mà bí mật vậy?”

“Không có gì hết, chỉ là mấy bản phác họa thôi” – Nàng ôm chặt lấy cái rương.

“Bản phác họa?” Tuấn Vũ khẽ cười – “Là họa cái gì mà bí mật vậy? Có phải là hình nam nữ khỏa thân không mà không dám cho anh xem?”

“Chủ tịch, muộn rồi, về tới nơi em còn muốn dọn dẹp đồ đạc, mình nhanh tay một chút được không?”

Thấy cách nàng ôm chặt cái rương là biết nàng cương quyết không cho xem – “Được rồi, chuyển đồ trước!”

Tâm Đình ôm rương đi ra cửa, không thấy Tuấn Vũ ở phía sau đang khẽ cười. Nếu muốn xem, sau này chắc chắn có cơ hội mà....

7. Chương 7

Nhà mới rất tốt, phòng khách cũng đã được sửa sang, nhưng nàng vẫn ngủ cùng Tuấn Vũ. Bởi vì chủ nhân không cho nàng ngủ phòng khách, mấy lần đòi hỏi không được, lâu dần nàng cũng xuôi theo ý của chàng.

Ngày nghỉ, Tuấn Vũ đi tập thể hình, còn Tâm Đình đến cửa hàng chị Nhã Lị để đưa túi xách cho chị.

Cầm cái túi trên tay, chị Nhã Lị không ngớt lời khen ngợi, đường khâu thật đẹp và tinh xảo: “Đẹp lắm, cái này còn hoàn hảo hơn cả cái lần trước. Chị thấy em có thể đổi nghề được đấy!”

“Chị đừng đùa em mà, chỉ là hứng thú của em thôi!”

Nhã Lị liếc nàng: “Chị thấy là do em không muốn rời xa chủ tịch của em thôi. À, hôm bữa chị đi tìm người quen ở khu gần nhà em, có ghé thăm em nhưng chủ nhà nói em đã chuyển đi rồi. Em chuyển đi đâu vậy?”

Đêm đó đã gần 10 giờ tối, cô định ghé thăm Tâm Đình một chút thì mới hay nàng đã chuyển đi. Vì hẹn hôm nay gặp nhau nên cô đợi luôn đến hôm nay mới hỏi rõ.

“Em chuyển đi....” Chu Tâm Đình khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, không biết nên nói như thế nào.

“Tâm Đình, em mặt đỏ nha”. Làn da trắng cũng có khuyết điểm, đỏ mặt lập tức bị phát hiện. “Chị chỉ hỏi em chuyển đi nơi nào, sao lại đỏ mặt? Chẳng lẽ em chuyển đến nhà chủ tịch?”

“Sao chị biết thế?”

Tâm Đình ngạc nhiên thốt lên, không ngờ Nhã Lị còn kinh ngạc bội phần: “KHông thể nào, em chuyển đến nhà Tuấn Vũ thật sao? Chị chỉ đoán mò, không ngờ lại trúng” – Đoán trúng như thế, có lẽ nên đi mua số số nhỉ? – “Chúc mừng em, không ngờ 2 người phát triển nhanh như vậy. Đừng nói với chị là lần trước đến đây trang điểm đi dự hội, 2 người đã thân thiết với nhau rồi nha?”

“Không có, lúc ấy chủ tịch và chị Thần Nhân chưa có chia tay” – Tâm Đình vội thanh minh.

“Cũng đúng! Hình như Ông Thần Nhân tuyên bố chia tay sau thời điểm ấy một chút” – Cái đêm Thần Nhân tuyên bố chuyện ấy, cô cũng có mặt, nghe cô ấy nói lí do là do 2 người không cùng quan điểm về tương lai nên thuận tình chia tay. Hôm sau tin ấy lập tức tràn lan trên các báo.

Trong giới diễn viên, Thần Nhân bị coi là người lắm chiêu trò, ngay cả chuyện chia tay cũng được lấy ra làm chiêu PR cho bản thân.

“Chị Nhã Lị, thật ra...” – Tâm Đình thở dài, quyết định nói thật lòng mình cho chị biết – “Em và chủ tịch không phải là quan hệ yêu đương”

“Không phải người yêu? Nhưng là hai người không phải đã ở cùng một nhà?” - Chị Nhã Lị hoang mang.

“Đúng là ở cùng một nhà, nhưng không phải vì quan hệ yêu đương. Chỉ vì anh ấy sau khi chia tay chị Thần Nhân thì thấy cô đơn quá, còn em lại tình nguyện ở bên anh...”

“Ý em là chủ tịch không yêu thương gì em, nhưng em lại tình nguyện làm người thay thế?”

“Đại khái là như thế” – Tâm Đình xấu hổ cười – “Chị thấy em ngốc lắm phải không? Dù người ta không yêu mình, mình vẫn tình nguyện như thế?”

“Em đúng là đê nhất ngốc đó, biết không?” – Nhã Lị nhìn nàng – “Hai người đó đã chia tay, mà em lại đang ở cùng chàng. Đây rõ ràng là cơ hội ngàn vàng, chủ tịch phu nhân chính là của em rồi!”

Thấy Tâm Đình nhú mày, Nhã Lị vội xua tay: “Thôi được rồi, chị đùa thôi! Đừng để ý!”

Nàng biết chị thật sự lo lắng cho mình – “Em nghĩ chờ chủ tịch có bạn gái mới, hoặc chị Thần Nhân quay về, em sẽ ra đi!” – Nàng thấy mình và Tuấn Vũ là 2 người ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau, vì thế nàng không dám mơ mộng xa xôi.

“Em thật là ngốc quá đi! Nếu đã nghĩ vậy thì chuyển đến đó làm gì, mai mốt lại phải chuyển đi nữa, có phải quá lười thôi không? Với những điều kiện mà Tuấn Vũ đang có, anh ấy sẽ mau có bạn gái mới thôi!” – Tuy biết Tuấn Vũ là típ người nghiêm nghị, nhưng cũng có thể sẽ khi dễ Tâm Đình lắm chứ. Nhưng đây là người trong cuộc tình nguyện, cô người ngoài biết nói làm sao?

“Em cũng nghĩ đến điều đó, chủ tịch sẽ mau có người mới thôi. Nhưng hình như chàng lại không nghĩ nhiều như vậy, dám bảo em dọn đến ở chung” – giờ nghĩ lại toàn bộ quá trình chuyển nhà, nàng thấy hầu như mình không thể có lựa chọn nào khác.

“Đợi chút, em nói là Tuấn Vũ muốn em chuyển đến, chứ không phải tự em đến à?” – Vì lúc đầu Tâm Đình nói tình nguyện theo chàng, nên cô tưởng nàng chủ động dọn đến nhà chàng.

“Đương nhiên là chủ ý của anh ấy. Có chuyện gì sao chị?”

“Có chứ, vì như vậy chúng tỏ anh ta cũng có tình ý với em!” – Cô thấy tình yêu đơn phương của Tâm Đình có lẽ có chút hy vọng.

“Sao có thể như thế?” – Nàng lắc đầu kiên quyết.

“Chị nói cho em biết, đàn ông tuyệt đối không thích ở cùng đàn bà, mỗi ngày đều phải nhìn mặt, thật chán làm sao! Đương nhiên là giảm được chút chi phí bên ngoài, nhưng Tuấn Vũ lại rất nhiều tiền, vì thế lí do thuyết phục nhất chỉ có thể là do anh ta thích em!”

“Chủ tịch muốn em chuyển tới ở cùng là vì...” – Nàng định nói là vì chàng thiếu người giúp việc, nhưng sợ nói thế chị sẽ tức giận nên lại thôi.

“Là vì cái gì?”

“Không có gì” Tâm Đình cười cười, không nói thêm nữa.

Ngay lúc ấy trợ lí lên báo cho Nhã Lị biết khách theo lịch hẹn đã có mặt. Nàng không muốn ở lại quấy rầy chị thêm, chị làm việc không có ngày nghỉ, thật vất vả.

Nàng đi ra cửa. Đột nhiên nhớ tới một việc, Nhã Lị gọi giật nàng lại: “Tâm Đình, chị quên nói với em một việc, Chí Hoàn muốn trở về Đài Loan làm triển lãm tranh”

“Thật vậy hả chị?” – Chí Hoàn vừa là thầy dạy vẽ những nét võ lòng cho nàng, lại vừa là em trai của Nhã Lị - “Khi nào anh ấy về ạ? Em rất nhớ anh ấy!”

“Hai tháng nữa. Nó cũng nói nhớ đồ đệ Tâm Đình lắm đấy!”

“Thật mong mau mau thấy anh ấy!”

Nàng rời khỏi tiệm với một tâm trạng nôn nao mong đến ngày gặp mặt.

Khoảng 11 giờ thì nàng về đến nhà, ngạc nhiên là Tuấn Vũ đã về trước. Chẳng phải chàng nói đầu giờ chiều mới về sao?

“Chủ tịch, anh về sớm thế?”

“Tâm Đình, em mau tới đây!”

Nàng đi tới gần chàng, thấy trên sàn nhà có một cái thùng lớn lớn, trên mặt còn có con dấu chuyển phát nhanh của một hãng nổi tiếng – “Đây là gì vậy ạ?”

“Em mở ra xem đi!” – Tuấn Vũ giữ vẻ bí mật.

Hình như là sách... Tuy không biết vì sao chàng muốn mình mở ra, nhưng nàng cũng thật tò mò muốn biết bên trong là gì.

Thùng vừa mở ra, một mùi hương xông vào mũi, thơm quá, nhìn vào bên trong, nàng kinh ngạc không thôi: “Giá vẽ?”

Tuấn Vũ thay nàng lôi giá vẽ ra khỏi thùng – “Lần trước chuyển nhà anh vô ý làm hư giá vẽ của em, nên anh đền cho em cái mới nè!”

Là một cái giá vẽ bằng gỗ đàn, chẳng trách nó thơm như vậy – “Chủ tịch, cái cũ của em vốn cũng sắp hư rồi mà... cái này... quý giá quá...” - Ai nhìn thấy cái này cũng phải thích ngay, nhưng nàng thực sự có thể nhận nó sao?

Hương thơm lan tỏa khắp phòng làm nàng vui sướng không nói nên lời, đặc biệt nó lại do chủ tịch mua cho nàng.

“Có gì đâu mà quý! À, bên trong còn nữa đấy!”

Còn nữa? Tâm Đình nhìn vào thùng, thấy dưới đáy rương quả thực còn gì đó.

“Để anh lấy ra cho” – Vì sợ hư hỏng nên nó được cố định rất chặt chẽ, lại có rất nhiều lớp bảo vệ. Tuấn Vũ mất rất nhiều công sức mới lấy nó ra được, đặt lên bàn.

Tâm Đình ngồi lên sofa. Các lớp giấy bảo vệ bên ngoài được mở ra từ từ, bên trong là một cuốn sách vẽ tinh xảo, tập hợp các tranh sơn dầu phục chế của các họa sĩ nổi danh. Nàng tròn mắt cảm động.

Trước kia nàng cũng đã từng tìm hiểu chúng trên mạng, nhưng vì đều là những tranh có bản quyền nên rất đắt, không phải ai cũng có khả năng mua. Nàng thật không dám tin hiện tại mình lại đang có nó.

Mỗi lúc nàng lại thấy càng thêm thích thú - “Chủ tịch, cái này quý quá, em không dám nhận đâu!”

Tuấn Vũ kéo nàng ngồi xuống cạnh mình – “Anh có quen một ông anh kinh doanh tranh ảnh ở Mỹ. Em yên tâm, anh ấy bán cho anh rẻ lắm, hơn nữa anh đã mua thì không thể trả, nếu em không cần, em nói xem anh phải làm sao với chúng bây giờ?”

Nhìn cuốn tranh tinh xảo, Tâm Đình im lặng không nói gì.

“Tâm Đình, em không cần bận tâm. Giá vẽ là anh đền cho em, còn cuốn tranh này ...coi như anh cảm ơn em, cảm ơn em đã vì anh mà vất vả nấu nướng mỗi ngày. Hơn nữa lại nấu rất ngon” - Tuấn Vũ cười khở, lần đầu tiên tặng quà mà phải viện ra nhiều lí do như vậy, nhưng mấy thứ này với chàng mà nói thực sự không đắt gì.

Chu Tâm Đình cẩn thận vuốt tập tranh, ngẩng mặt lên, trong đáy mắt ngân ngấn nước - “Chủ tịch, em không biết nên nói gì nữa...”

Thấy nàng thích thú như vậy, chàng thật hạnh phúc, vuốt nhẹ má nàng: “Ngốc ạ! Nói cảm ơn anh đi!”

“Cảm ơn anh!”

“Thêm một cái hôn nữa”

“Dạ?” – Tâm Đình ngây người.

“Anh không nói giỡn đâu, nhanh...” – Nghĩ tới một người luôn luôn thẹn thùng, sẽ chủ động hôn mình, chàng rạo rức hẳn lên.

Tâm Đình không biết làm cách nào biểu đạt sự cảm động trong lòng mình lúc này. Đây là lần đầu tiên chủ tịch mua quà cho nàng, hơn nữa lại là một món quà nàng rất thích. Nàng chủ động ôm cổ chàng, hôn nhẹ.

Nàng ngày càng yêu người đàn ông này mất rồi!

Tuy rằng không phải vì Tuấn Vũ thích nàng mà mua mấy thứ này cho nàng, nhưng nàng vẫn thấy rất hạnh phúc, bởi vì khi nhận quà, nàng sẽ tự huyễn hoặc mình rằng chàng có thích mình.

Nàng chủ động hôn chàng, nhưng cuối cùng vẫn là chàng nắm thế thượng phong, ôm siết eo nàng, hôn nồng nhiệt...

Chàng không ngờ nàng quá thích như vậy. Lần sau chàng sẽ nhờ biểu ca giới thiệu cho vài món độc nữa để mua tặng nàng.

Tuy ở cùng nhà với chàng, nhưng Tâm Đình đều tự mình chạy xe đi làm mỗi sáng.

Không giống như khi tan sở ít người, nàng có thể đi cùng xe với chàng về nhà. Buổi sáng rất đông người, nếu để người ta thấy mà đồn đại lung tung, quả là không tốt cho chàng.

Tuấn Vũ thì lại nghĩ chắc nàng mắc cỡ, nên cũng tôn trọng ý nàng.

Thấy chàng thuận theo ý mình, Tâm Đình lại nghĩ chàng cũng không muốn ai biết mối quan hệ của họ. Tuy rằng 2 người ở cùng nhau, cũng có quan hệ tình cảm, nhưng rõ ràng không phải tình yêu, nàng biết lắm. Vì thế nàng luôn giữ vẻ nghiêm trang.

Buổi chiều, phó phòng nhân sự La Thành đến đưa công văn, nhờ Tâm Đình trình lên chủ tịch. Biết chủ tịch ra ngoài chưa về, anh ta bèn lưu lại nói chuyện với thư ký một chút.

Mọi người đều đang xì xầm là Tâm Đình dạo này đẹp hẳn lên, nghi ngờ có phải vì nàng có tình yêu hay không? Nét mặt luôn tươi vui. Thật là...mọi người giờ mới nhận ra nàng đẹp, chứ anh ta thì thấy lâu rồi, nếu không phải đã có bạn gái, nhất định anh sẽ theo đuổi nàng.

“Chu thư ký, em biết không? Hiện tại mọi người đều nói em có bạn trai, bởi vì thấy em xinh đẹp hẳn lên. Thực sự là có bạn trai không? Khai thật ra?”

Giọng La Thành sang sảng, giống hệt đại ca gần nhà – “Em không có bạn trai” – Nàng không biết mình thay đổi như thế nào, nhưng thấy rất nhiều người hỏi nàng câu này.

“Thật sao?” – Mắt La Thành lóe lên – “Vết dấu hôn trên cổ kia là như thế nào?”

Trên cổ có vết hôn sao? Tâm Đình đỏ mặt kinh hãi, lập tức đưa tay lên che cổ. Vì sao sáng soi gương nàng không thấy?

“Bị anh bắt thóp rồi nha! Anh chỉ thử em thôi, nhìn bộ dạng em kìa, nói không có bạn trai ai mà tin?” – Anh ta cười ngất, chẳng ai mắc mưu dễ dàng như thế, chỉ có duy nhất Chu thư ký mà thôi!

“Anh...” – Biết mình mắc mưu, Tâm Đình càng đỏ mặt thêm.

La Thành vỗ vỗ đầu nàng: “Nói nhanh, bạn trai là ai? Làm nghề gì?”

“Phó phòng La, đừng làm em hoảng, em thực sự không có bạn trai” – Cho dù đỏ mặt tía tai, nhưng nàng vẫn không thừa nhận. Thực lòng mà nói, trong suy nghĩ của mình, nàng luôn nghĩ mình chưa có bạn trai.

Anh ta vẫn không buông tha, lắc nhẹ tay Tâm Đình hỏi dồn: “Nhanh chút coi, chẳng lẽ muốn anh bức cung?”

“Phó phòng La, em thực sự....”

“Các người đang làm cái gì đó?”

Chủ tịch xuất hiện ngay phía sau, giọng điệu có chút nghiêm khắc và tức giận, làm cho 2 người giật mình. Tâm Đình vội vàng đứng lên.

“Chủ tịch, anh đã về!”

Tuấn Vũ nghiêm nét mặt, chăm chăm nhìn La Thành, rồi lại nhìn qua Tâm Đình: “Vừa rồi hai người đang làm gì?”

Nàng không hiểu được vì sao chủ tịch rất tức giận như vậy? – “Phó phòng La đem văn kiện đến!”

“Đúng vậy, chủ tịch, phòng nhân sự có một người mới thay đổi chức vị, mời chủ tịch phê chỉ thị” – La Thành vội vàng đem văn kiện đưa cho chàng.

Tiếp nhận văn kiện, chàng không có mở ra xem – “Còn có việc gì nữa?”

“Dạ không, tôi xin về văn phòng” – La Thành vội vàng quay bước, hình như trong một khắc, anh cảm thấy chủ tịch giống như nhìn trừng trừng anh..... Nhưng anh có làm gì đâu? Lần sau phải hỏi kỹ trước rằng chủ tịch khi nào thì trở về.

Đường Tuấn Vũ không để ý đến La Thành, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Chu Tâm Đình.

“Chủ tịch, có, có chuyện gì sao?” – Nàng bị cặp mắt có lửa giận kia chiếu, nàng rất ít nhìn thấy chủ tịch tức giận như vậy, bên ngoài phát sinh chuyện gì sao?

“Theo anh đi vào phòng”

“Dạ!”

Tâm Đình đi theo chàng vào văn phòng, vừa qua cửa, chàng xoay người, chặn ngang ôm lấy eo nàng, thô bạo hôn nồng nhiệt.

Đột nhiên bị hôn, nàng kinh ngạc quá, không bao giờ nàng nghĩ tới chủ tịch sẽ hôn nàng ở trong công ty, chàng chưa từng làm như vậy bao giờ.

“Chủ tịch....” Hân hôn có phần thô bạo, làm môi nàng có chút tê tê đau.

Hôn xong, Tuấn Vũ mới buông nàng ra - “Em cùng La Thành rất thân thiết sao?”

Mới bị hôn chưa kịp lấy lại tinh thần, câu hỏi đột ngột ấy cũng làm nàng sững sốt. Hồi lâu nàng mới trả lời: “Cũng tốt ạ!”

“Tốt? Tốt à? Vì sao muốn cho hân ta sờ đầu?” – Nhớ tới hành động thân mật kia, chàng giận run nét mặt.

“Gi cơ?” - Chủ tịch là vì phó phòng La sờ tóc của nàng mà tức giận sao? Chàng đang ghen sao? Ý nghĩ như vậy nhưng nàng lập tức lại cảm thấy không có khả năng, nhưng thực sự là chàng đang rất tức giận.

“Đừng giả vờ ngây ngô nữa”

Nàng không có giả ngây, thực lòng là không biết chàng đang giận cái gì?

“Chẳng lẽ em cũng thích La Thành?” - La Thành tuổi cũng tương đương chàng, là một người rất bốc đồng. Chàng cũng nghe nói qua La Thành rất được phụ nữ ái mộ, nàng cũng thích hân ta sao?

Nghe thấy chàng hiểu lầm mình thích phó phòng La, Chu Tâm Đình ngay cả suy xét một giây cũng không, lập tức trả lời: “Làm sao có thể! Em đã có người trong lòng, đời này em không thích ai khác nữa”

Vừa nói xong, nàng mới phát hiện chính mình tựa hồ nói nhiều quá. Nàng rất sợ chủ tịch cũng giống La Thành, sẽ truy vấn xem người trong lòng nàng là ai, nàng sẽ không biết nên thế nào trả lời. Nhưng chủ tịch không hỏi, khiến nàng nhẹ nhàng thở ra. Thế nhưng trong lòng cũng có chút cảm giác mất mát, thấy chính mình không cần khẩn trương như vậy, bởi vì chàng đâu có hứng thú muốn biết chuyện tư của nàng đâu.

Nàng cúi xuống nghiêm mặt, cho nên không biết Tuấn Vũ nghe nàng nói thế liền thay đổi từ vẻ mặt cứng nhắc sang vẻ mặt dịu dàng, thậm chí còn khẽ cười.

“Anh biết rồi, em đi ra ngoài đi”

“Tâm Đình”

“Dạ?”

Nàng quay đầu lại - “Chủ tịch, còn có việc gì ạ?”

“Buổi tối anh muốn ăn sườn xào chua ngọt”

“Dạ?” - Buổi tối chàng muốn ăn sườn xào chua ngọt?

“Dạ cái gì, luôn ngăn người” - Đường Tuấn Vũ cười, sau đó hôn trán nàng - “Tốt lắm, đi ra ngoài làm việc đi!”

Chu Tâm Đình đi thẳng đến chỗ ngồi, vẫn giữ nét mặt kinh ngạc.

Cảm xúc của chủ tịch trước sau biến hóa rất lớn, nàng cảm thấy không hiểu. Chàng rõ ràng rất tức giận, thế mà về sau chẳng những hết, còn cười thân thiết với nàng, sau đó đột nhiên nói buổi tối muốn ăn sườn xào chua ngọt.

Nói thực ra, tiếp xúc với chủ tịch càng nhiều về sau, nàng càng phát hiện mình trước kia là chưa thực sự hiểu chàng. Bởi vì nàng luôn luôn cho rằng chàng cá tính ôn hòa, ôn hòa là có, nhưng đại đa số thời điểm thì chàng là bá đạo. Từ chuyện muốn nàng chuyển đến nhà mình, hoặc là chuyện chàng mua giá vẽ cho nàng, đều rất bá đạo, làm cho nàng không thể không nhận, tuy rằng nàng cũng không chán ghét được.

Kể cả chuyện vừa rồi với phó phòng La...

Làm cùng chàng, nàng phát hiện chủ tịch tựa hồ đặc biệt thích ôm, bất cứ lúc nào cũng liền ôm nàng và hôn, cho dù nàng ở trong phòng bếp, trên tay còn cầm dao thái, chàng vẫn có thể hôn nàng, khiến nàng nhiều phen đầu óc choáng váng.

Tuy rằng đoán không ra chủ tịch rốt cuộc đang nghĩ cái gì, nhưng như nàng vừa mới nói, nàng thích chàng. Hơn nữa nàng cảm thấy cuộc đời mình có lẽ không thể yêu đậm sâu ai khác ngoài chàng.

Sáng ngày nghỉ, đồng hồ điểm 10 tiếng, Đường Tuấn Vũ tỉnh lại, cùng như thông thường, trên giường chỉ còn lại mình chàng.

Chàng rửa mặt chải đầu rồi ra khỏi phòng, thấy Chu Tâm Đình đứng ở ban công đang vẽ. Vừa thấy chàng đến, nàng cất giọng cười trong veo. Ánh nắng từ ban công chiếu vào khuôn mặt nàng, tất cả như cùng bừng sáng, khiến chàng cảm thấy ấm áp thoải mái vô cùng.

“Buổi sáng an lành, chủ tịch” – Nàng cười tươi tắn.

Đường Tuấn Vũ sững sốt một chút, cảm giác như tim mình chấn động, nảy lên những giai điệu ngọt ngào du dương.

Chàng đi tới – “Em đang vẽ gì vậy?”

Tâm Đình cầm cọ vẽ chỉ về hướng xa xa: “Từ đây có thể nhìn thấy cảnh sắc ở đỉnh núi kia. Hôm nay thời tiết thật đẹp, cảm giác đỉnh núi ấy tràn ngập sức sống, làm cho người ta rất muốn đem cảnh đẹp như vậy vẽ lên trang giấy”

Hai giờ trước, nàng bê một ly sữa ra ban công uống, thấy cảnh sắc thật nên thơ, bèn cầm cọ họa lại cảnh ấy!

“Đúng rồi, anh đói bụng chưa? Em đi làm bữa sáng cho anh” - Nàng phát hiện chủ tịch cứ nhìn chằm chằm mình, thấy thật ngượng ngùng, bèn cười cười - “Mặt em dính màu nước sao?”

“Đúng rồi! Đúng yên, để anh lau cho” – Tuấn Vũ nâng mặt nàng lên, thấy xao xuyến trong lòng, rất muốn đặt lên đó một nụ hôn.

“Chủ tịch....”- Chu Tâm Đình một tay cầm bàn vẽ, một tay cầm cọ, không dám động dậy, chỉ có thể để cho chàng hôn, sau đó hôn đáp trả.

Không biết có phải luôn luôn bị chàng hôn như thế trong suốt 3 tháng vừa rồi hay không mà nàng tựa hồ cũng đã quen, hai lưỡi quấn quýt lấy nhau không rời.

Tuấn Vũ hôn gấp gáp, bế thốc nàng ngồi lên cạnh cửa, sau đó gạt hết những thứ nàng đang cầm trên tay qua một bên.

“Chủ tịch, anh....” - Động tác yêu của chàng thực rõ ràng, khiến Chu Tâm Đình đỏ mặt - “Chủ tịch, tay của em bẩn lắm, sẽ làm quần áo của anh dơ dáy” - Trên tay nàng dính đầy màu nước.

Đường Tuấn Vũ rất nhanh cởi áo sơmi, lộ ra thân hình rắn chắc, cơ ngực thập phần rõ ràng, làm cho nàng cơ hồ không thể không nhìn.

Chàng nồng nàn hôn bờ môi thẹn thùng đáng yêu kia, đôi tay kéo váy nàng lên cao.

Chàng cứng rắn tiến vào, nàng ấm nồng chào đón, nồng nàn quấn quýt. Cả hai mê đắm không sao kìm hãm tiếng rên.....

Cũng chỉ là làm tình, nhưng ở hai người có gì rất khác, như là có chút đam mê, có chút sùng ái...

Thẳng đến đỉnh, cả hai mê đi trong hoan lạc. Tuấn Vũ nhịp nhẹ lại, nhưng vẫn luyến tiếc nên vẫn để im trong người nàng nóng ấm.

Chàng cúi xuống hôn nàng: “Tối nay anh có một cái sinh nhật của người bạn, em có muốn đi cùng anh không?”

Chàng muốn dẫn nàng đi dự sinh nhật bạn sao? Tâm Đình sững sốt, tuy không hiểu được dụng ý của chàng, có lẽ là muốn có một nữ nhân đi cùng, nhưng rõ ràng đây là buổi gặp bạn bè thân mật, đi cùng thư ký, có tốt cho chàng không?

“Thực xin lỗi, em không muốn đi, được không ạ?”

Đường Tuấn Vũ cười khê: “Không đi cũng không sao, không cần xin lỗi”

Không biết vì sao, nàng thực rầu rĩ, rất muốn mở miệng nói chàng đừng đi, bởi vì có thể ở đó chàng sẽ gặp được người con gái khác.....

Nhưng cuối cùng nàng lại im lặng, chỉ muốn ôm lấy chàng, nằm gọn trong lòng chàng, nhắm mắt lại, cảm nhận sự tồn tại của chàng. Giờ phút này, chàng là của riêng nàng.

“Sao thế em?”

“Vì muốn ôm anh thôi!” – nói xong, nàng chợt thấy chàng động đậy ở trong cơ thể mình, ngày một to và nóng ấm. Nàng mở mắt kinh ngạc: “Anh....a....”

Một sự cọ xát, làm nàng không kiềm được tiếng kêu.

“Ai bảo em nói ra câu nói mê người như vậy” – Về mặt nàng si tình, thanh âm ngọt ngào, làm cho chàng hoàn toàn bị chinh phục, lòng lại hưng phấn, lại muốn nàng lần nữa...

Thăng đến đỉnh..., Chu Tâm Đình vẫn không rõ mình rốt cuộc đã nói gì mà khiến chàng mê người?

8. Chương 8

Đường Tuấn Vũ đi đến biệt thự của bạn. Định đi thẳng vào trong thì nghe Thiện Đàn í ới gọi, thì ra là muốn giới thiệu cho chàng một cô bạn gái.

“Hôm nay bạn gái của tôi dẫn theo một cô bạn nè, em í là tiếp viên hàng không nhé! Nhan sắc thì khỏi phải bàn. Nào mau đến đây tôi giới thiệu cho” – Thiện Đàn với 2 ly rượu từ khay của phục vụ, đưa cho Tuấn Vũ một ly.

“Không cần đâu!” – Tuấn Vũ vừa uống vừa cười cười.

“Miệng nói không cần mà lại cười dâm thế à ông nội? Hay có bạn gái mới rồi?”

“Ông mới đang cười dâm đang đó!” – Thật là nói khó nghe quá đi – “Tôi là cười rạng rỡ, hiểu chưa?”

“Ồ la la, rạng rỡ tiên sinh, xem ra ông đúng là đã có bạn gái mới rồi!” – Thật là khác với 3 tháng trước khi chàng tới câu lạc bộ uống rượu. Lúc này thấy dáng vẻ chàng quả thật rạng rỡ, còn có chút viên mãn nữa.

“Đúng thế!” – Chàng thừa nhận – “Cho nên tôi phải về đây, để nàng ở nhà một mình thật không yên tâm”.

“Đợi chút” - Đình Thiện Đàn giữ chặt bạn tốt - “Ý của ông là, ông chẳng những có bạn gái mới, mà cô ta còn đang ở cùng nhà với ông?”

Đường Tuấn Vũ gật đầu - “Có vấn đề gì sao?”

“Đương nhiên là có vấn đề” - Thật không dám tin tưởng bạn tốt lại ở cùng bạn gái - “Tôi không biết cô ta khuynh quốc khuynh thành đại mỹ nữ đến mức nào, mà có thể làm cho Đường tổng tài trong thời gian ngắn như vậy đã vậy si mê, còn cùng ở chung. Nhưng tôi nói cho ông biết, tốt nhất không nên ở cùng bạn gái, ông chưa từng nghe qua câu: “mời thần dễ dàng, tiễn thần nan” sao? Lúc muốn chia tay mà cô ta không chịu rời đi, thì thật là vô cùng phiền toái”.

Đây là kinh nghiệm để đời của hắn sau khi trải qua một lần phiền toái. Sau đó, dù yêu ai có sâu đậm cỡ nào, hắn cũng nhất định không ở chung, ai mà biết được tình yêu kéo dài bao lâu?

Tuấn Vũ chợt nhớ Thiện Đàn hỏi bạn gái có nhan sắc khuynh quốc khuynh thành không? Thật sự Tâm Đình không phải là tuyệt sắc giai nhân, nhưng rất ngọt ngào đáng yêu, giọng nói trong veo, hương vị khó quên. Nghĩ tới đây, chàng lại muốn nhanh chóng trở về nhà để được ôm nàng vào lòng.

Gần nàng đã hơn 3 tháng nay, chàng bỗng phát hiện mình không còn thích thú ra ngoài nữa. Bất đắc dĩ là đi siêu thị mua đồ ăn, hoặc đi nhà sách mua đồ thủ công mỹ nghệ, ngoài ra thì đều cùng nàng ở nhà.

Nàng thường giữ thái độ im lặng, nhưng chỉ cần chàng gọi một tiếng thì ngay lập tức nàng sẽ chạy đến, mở to mắt và hỏi chàng cần gì? Bộ dáng ấy thật đáng yêu, hại chàng không còn muốn ra ngoài nữa. Mà ở nhà làm việc nhà, cảm giác cũng rất tốt.

“Tuấn Vũ, không phải vì mỹ nhân cho ông nhéo vài cái vào mông mà ông đã cho nàng ta về ở cùng đấy chứ?” – Đàn ông thì thường bị sắc đẹp mê hoặc, nhưng đôi khi cũng phải giữ sự sáng suốt.

“Ông nói gì đấy? Tôi với ông không giống nhau!”

“Không giống chỗ nào?”

“Là tôi chủ động yêu cầu nàng, kiên quyết bắt nàng phải chuyển đến nhà tôi!”

“Cái gì?” - Đinh Thiện Đàn quả thực không tin nổi vào tai mình.

Ngày thường để đáp lại những câu bông đùa của bạn, Tuấn Vũ chỉ cười. Nhưng lúc này chàng nghiêm nét mặt: “Thiện Đàn, tôi đối với cô ấy là nghiêm túc!” – Chàng cũng không biết nghiêm túc đến mức nào, chỉ biết là nếu được sống cùng nàng cả đời thì chàng thật mãn nguyện.

Thiện Đàn thấy thái độ đó của bạn cũng có chút e dè, bởi vì từ ánh mắt đến lời nói ấy, tất cả đều toát ra một vẻ cương quyết.

Ngày trước khi bạn yêu Thần Nhân, hẳn cũng chưa bao giờ thấy bạn tỏ thái độ như vậy...thái độ ấy rõ ràng là một sự quyết tâm sẽ ở cùng bạn gái cả đời!

Tuấn Vũ không giống hẳn, có thể thấy người đẹp là yêu ngay. Chàng rất cổ hủ và chung thủy, không thể dễ dàng yêu một người mới nhanh như vậy. Chính điều này làm Thiện Đàn thật hiếu kỳ muốn biết cô gái ấy là ai mà có khả năng làm bạn mình mê mẩn như vậy.

“Tuấn Vũ, tôi tò mò muốn biết đó là ai? Tôi có quen không?”

“Tạm thời cứ biết vậy đã, sau này có thời gian tôi sẽ giới thiệu với ông!” – Chàng liền tưởng tượng ra nét mặt kinh ngạc cùng với cái miệng há hốc của anh bạn khi biết đó là Tâm Đình.

“Thôi được! Thấy ông nhanh lấy lại cân bằng như vậy tôi cũng mừng cho ông!”

“Cảm ơn”

“Đúng rồi, ông biết không? Ông Thần Nhân cũng tới đó” - Hẳn nhìn thấy dáng của Thần Nhân đi vào, ghét quá chịu không được bèn mở miệng thông báo cho bạn.

“Phải không?” - Đường Tuấn Vũ vừa quay đầu, liền thấy Ông Thần Nhân, mặc một chiếc váy trễ ngực gợi cảm, cầm trên tay chén rượu cao chân, chậm rãi đi về phía chàng.

Thiện Đàn hồi đến giờ đã không thích Thần Nhân, thấy thế liền lấy cớ đi tìm bạn gái để bỏ đi.

“Tuấn Vũ, đã lâu không gặp” - Ông Thần Nhân hướng phía bạn trai cười kiêu diễm.

“Đã lâu không gặp” - Đường Tuấn Vũ nhàn nhạt đáp lời, ngay cả hỏi cô trở về Đài Loan khi nào cũng lười mở miệng. Hơn nữa gặp lại cô, chàng mới nhận ra, sau khi chia tay, chàng chưa bao giờ nhớ tới cô!

Đó là đương nhiên, bởi vì chàng đã bị nữ nhân duyên dáng ngọt ngào Chu Tâm Đình mê hoặc mất rồi.

“Dạo này anh khỏe không?”

“Tốt lắm”- Tuấn Vũ cười nhạt.

Cô giữ nụ cười tươi tắn vì biết xung quanh có rất nhiều người đang nhìn họ, dù sao lúc trước khi nàng tuyên bố chia tay, tuy rằng không nói rõ, nhưng ai cũng ngầm hiểu là cô bỏ Tuấn Vũ.

“Nói thực ra, em đã nghĩ anh sẽ gọi điện thoại cho em”

Đường Tuấn Vũ kinh ngạc: “Vì sao em nghĩ như vậy? Nhưng thật có lỗi, anh cho tới bây giờ vẫn không nghĩ muốn điện thoại cho em, không phải nó thật vô nghĩa sao? Đã chia tay, thì không cần liên lạc”

Thần Nhân nắm chặt đế ly rượu đến nỗi các ngón tay trở nên trắng bệch. Không muốn bị mọi người nhìn thấy chàng đối xử lạnh nhạt với mình, cô vẫn giữ nét tươi cười: “Cho dù chúng ta chia tay, vẫn là có thể làm bằng hữu, đúng không?”

Chàng nhìn cô: “Thần Nhân, anh đã có người trong lòng”

Chàng nhớ tới câu cô vừa mới nói, cho rằng chàng sẽ gọi điện thoại cho cô. Nếu sau khi chia tay, cô gọi điện thoại cho chàng nhận sai, làm sao chàng có thể trở nên than thiết với Tâm Đình được?

Chàng không biết, có lẽ chàng sẽ mềm lòng, sẽ lại cùng Thần Nhân hợp lại cũng không chừng.

Có lẽ chàng cùng Thần Nhân thực sự không có duyên phận. Vì hai người chia tay mà chàng mới có cơ hội nhận ra tình cảm của Tâm Đình dành cho mình. Ban đầu chỉ là cảm động, dần dần 2 người mới gần gũi nhau. Nhưng lúc này gặp lại Thần Nhân, chàng mới nhận ra mình đã yêu Tâm Đình mất rồi!

Nhớ tới nàng, Tuấn Vũ lại muốn mau chóng trở về nhà, ôm nàng vào lòng mà yêu thương...thật hạnh phúc biết bao.

Tiếng gọi “Thần Nhân” thoát ra từ miệng chàng làm cho cô tê tái. Hồi đến giờ chàng luôn gọi cô là Nhân Nhân, không lẽ chàng đã thực sự có bạn gái? Mà cái vẻ mặt chân thành kia lại không có chút gì là nói dối cả.

Nhưng mới 3 tháng, sao họ có thể quen nhau nhanh như vậy được? Cô thật không thể tin đó là sự thật!

Cô đã từng quyết tâm phải chiếm được vai nữ chính, nâng cao sự nghiệp, ngờ đâu kịch bản lại thay đổi, khiến cho vai diễn của cô từ 20 phút rút xuống còn có vài phút. Cô giận run cả người.

Cô hy sinh cả tình yêu 7 năm của mình, không phải để đổi lấy vài phút diễn xuất.

Cô lại càng tức giận hơn nữa vì sau khi nói lời chia tay chàng không hề gọi cô lấy một lần. 3 tháng ròng cô chờ đợi...Bảo cô gọi trước ư? Cô thực sự không làm được, đó phải là nghĩa vụ của chàng chứ?

Tuần trước chụp ảnh quảng cáo xong, trở lại Đài Loan cô đã có ý tìm Tuấn Vũ. Bởi vậy nghe nói tiệc tối nay anh cũng tới, cô liền trang điểm kỹ càng để đi dự tiệc. Còn tưởng anh sẽ ngay lập tức chào đón cô, không ngờ thực tế chỉ toàn là lãnh đạm.

“Thần Nhân, anh phải đi đây”

“Nhanh như vậy sao? Anh không phải vừa mới đến à?” - Từ khi anh tiến vào, cô liền chú ý ngay, bởi vì đó chính là mục đích tới đây của nàng đêm nay.

Đường Tuấn Vũ cười cười, không giải thích gì thêm: “Chào em!”

Thấy chàng rời đi, cô hốt hoảng níu tay anh: “Tuấn Vũ, có phải vì còn giận em nên anh mới nói đã có bạn gái và đối xử lạnh nhạt với em không?”

“Anh không có giận!” – Chàng rút tay ra – “Anh không nói dối em đâu, anh thực sự đã có người khác rồi, tụi anh sẽ kết hôn!”

“Kết hôn? Không phải mới que nhau có 3 tháng sao?”

“Thời gian dài ngắn có ý nghĩa gì đâu? Mình yêu nhau 7 năm, cuối cùng vẫn chia tay đó thôi?” – chàng nhớ lại 3 tháng vừa qua, thực sự mỗi ngày trôi qua đều rất vui vẻ - “Anh yêu cô ấy không có chút liên quan gì đến chuyện muốn trả thù em hết. Sau khi chia tay anh đã quyết định phải quên hết mọi chuyện trước kia, vì thế làm sao còn có ý trả thù? Em cũng thừa biết tính anh mà!”

Cô đương nhiên biết anh đã chăm sóc mình chu đáo như thế nào, nhất nhất đều thuận theo ý cô. Tuyệt nhiên không thể có chuyện anh lén lút giấu cô mà bắt cá 2 tay. Thế mà cô đã vì sự nghiệp mà đạp đổ tất cả.

Cô hối hận, thực sự hối hận...

“Tuấn Vũ, em.....”

“Thần Nhân, nói gì lúc này cũng vô ích thôi, anh đã quên hết rồi. Em cứ tìm thứ hạnh phúc của em đi! Anh nghĩ sau này sẽ ít có cơ hội gặp nhau, anh chúc em hạnh phúc. Chào em!”

Tuấn Vũ chạy xe nhanh về nhà. Tự thấy mình thật buồn cười, mới ra khỏi nhà có 2 tiếng mà đã thấy nhớ.

Ti vi đang mở, nhưng người xem thì đã ngủ trên sofa từ khi nào.

Chàng tắt TV, đến ngồi xuống gần nàng. Nàng đợi mình về sao? Đây không phải lần đầu nàng đợi, cũng đã có mấy lần chàng vì xã giao mà về trễ, đều thấy nàng nằm ngủ ở sofa chờ mình. Có lẽ cũng vì vậy mà đi đâu chàng cũng nôn nóng trở về.

Tuấn Vũ say sưa ngắm nhìn Tâm Đình ngủ. Biết có người chờ mình về, cảm giác thật hạnh phúc, ấm áp, ngọt ngào...

Chàng khẽ hôn má nàng, nàng vẫn nằm im không động đậy. Thật là, ngủ sau quá vậy sao? Ngủ say như chết.

Bất chợt điện thoại của nàng trên bàn đổ chuông. Sợ nàng tỉnh giấc, Tuấn Vũ vội bốc máy: “Alo?”

Không nghe thấy bên kia nói gì, chàng lại a lô lần nữa. Bên kia cúp máy. Chàng bèn bỏ điện thoại xuống bàn.

Mơ hồ nghe thấy tiếng điện thoại, lại nghe cả tiếng Tuấn Vũ, Tâm Đình mơ màng tỉnh lại thì thấy thực sự chàng đã về.

“Chủ tịch, anh về rồi à!”- Nàng nhìn đồng hồ trên tường, mới hơn 10 giờ - “Anh về sớm thế?” – 8h chàng mới ra khỏi nhà mà.

Chàng đi khỏi, Tâm Đình thấy thật bất an, bèn mở TV lên cho có giọng nói, như vậy căn phòng lớn sẽ bớt trống trải hơn. Lúc này thấy chàng đã về, sự bất an ấy liền biến mất.

“Vì nhớ em quá nên anh chỉ kịp chào gia chủ một tiếng, uống với Thiện Đàn 1 ly rồi trở về ngay đó!”

Nhớ mình? Không nghĩ chàng sẽ nói thế, Tâm Đình đỏ bừng cả mặt.

Chàng vuốt má nàng thì thầm: “Tâm Đình, tối nay.....”

“Sao hả anh?”

“Không có gì!” Chàng định nói mới gặp Thần Nhân, nhưng lại nghĩ đã chia tay rồi, chẳng còn gì đáng nói. Hơn nữa lúc này 2 người đang vui vẻ hạnh phúc.

Thấy chàng đắn đo, Tâm Đình lo lắng hỏi: “Chủ tịch, có chuyện gì phải không?”

“Anh đang nghĩ, sau này nếu không ở công ty, em đừng gọi anh là chủ tịch nữa”. Dù nàng gọi tiếng “tổng tài” cũng rất ngọt ngào, nhưng vẫn là thiếu chút thân mật, chàng muốn 2 người thân thiết hơn nữa.

“Nhưng không gọi là chủ tịch thì gọi là gì ạ?”

“Ngốc ạ! Gọi tên, mau gọi tên anh!”

“Em.....” – 2 năm nay, mỗi ngày nàng đều gọi chàng là chủ tịch, bỗng chốc bảo thay đổi thì sao làm được ngay. Hơn nữa lại là gọi tên, có phải sẽ quá thân thiết không? Tóm lại là nàng không quen.

Chàng biết nàng thẹn, nhưng vẫn muốn giữa họ thêm thân thiết – “Nhanh, nếu không gọi anh sẽ hôn em đến không thở nổi luôn!”

Cái gì? Nào có ai như vậy chứ! Thật là bá đạo độc tài quá đi!

“.....Tuấn.....Vũ” – Nàng lí nhí.

“Cái gì? Anh không nghe thấy!”

Chàng làm bộ không nghe, Tâm Đình càng đỏ mặt: “Tuấn...Vũ”

“Nghe không được!”

“Tuấn Vũ”

Tuấn Vũ hoan hỉ: “Anh nghe thấy rồi!”

Chàng nhào tới định hôn nàng, Tâm Đình lấy tay che lại: “Không phải anh nói nếu gọi tên thì anh sẽ hôn sao?”

“Em nghe sai rồi! Anh nói nếu không gọi tên, anh sẽ hôn, chứ không nói nếu gọi tên anh sẽ không hôn, hiểu chưa? – Chàng cười nham nhở.

Mặc dù bất ngờ trước lập luận đó của chàng, nhưng Tâm Đình cũng cảm thấy thật vui vẻ vì giữa 2 người đã thân mật thêm một chút.

Tuấn Vũ ...Tuấn Vũ... Tuấn Vũ..., nàng cảm thấy mình tối nay chắc chắn sẽ vui quá mà ngủ không yên.

Hai người hôn nhau thắm thiết, hai trái tim kề sát nhau cùng hòa chung một nhịp đập.

Sau giờ ăn trưa của ngày nghỉ, Tâm Đình đi đến nhà triển lãm tranh.

“Anh Chí Hoàn!”

“Tâm Đình, em đến rồi à!” – Vu Chí Hoàn tiến nhanh về phía nàng – “Chúng ta lại đây ngồi!”

“Anh có cần em hỗ trợ gì không?” – Nơi triển lãm còn chưa mở cửa, chỉ có vài công nhân đang chuyển những bức tranh, dự kiến qua tuần mới bắt đầu triển lãm.

Chí Hoàn đã về Đài Loan được 3 ngày. Buổi tối đầu tiên chị Nhã Lệ mời nàng và Chí Hoàn đi ăn cơm, cả 3 ôn lại những chuyện hồi bé miên man không dứt. Đêm đó nàng về trễ, Tuấn Vũ nói từ sau phải về nhà trước 9 giờ. Nàng chỉ cười cười không nói gì, nhưng thấy qui định này thật có chút khắt khe.

“Không cần đâu em, xong hết cả rồi!” – Chí Hoàn đến bàn lấy 2 chai coca, đưa cho nàng một chai.

Tâm Đình nhận chai nước và hỏi: “À đúng rồi, sao em không thấy anh Rayne nhỉ?”

Rayne là người đại diện của Chí Hoàn, cũng là người Đài Loan, nhưng đi du học bên Mỹ từ bé, sau lại định cư bên đó luôn, nên Chí Hoàn gọi tên tiếng Anh của anh ta luôn, Tâm Đình vì thế cũng gọi theo.

Chí Hoàn rất tài năng, đã đoạt rất nhiều giải thưởng quốc tế lớn. Bảy năm trước anh đã được nhận học bổng du học toàn phần tại Mỹ, nửa năm sau thì quen Rayne, nghe nói anh ta chủ động tìm đến và nói muốn làm người đại diện cho Chí Hoàn.

“Anh ta đi ra ngoài rồi, hôm nay sẽ rất bận đấy! Áp phích in bị sai nên phải đi in lại!”

“Rayne vất vả quá, em thấy anh ấy đối với anh thật tốt!”

“Em nhầm rồi! Bình thường chứ có gì đâu?”

“Không có đâu nha, em thấy anh ta đối với anh rất tốt đó!” – Tuy đây là triển lãm tranh của Chí Hoàn, nhưng xem ra Rayne bận rộn nhất. Hôm đó nàng đến, anh chỉ kịp chào một tiếng rồi lại quay qua bàn luận với nhóm thiết kế.

“Hắn hư lắm, cần anh thương tích đầy mình!” – Chí Hoàn chỉ vào vai mình, nàng thấy rõ ràng là có một vết cắn nhẹ.

Đúng lúc đó thì điện thoại của nàng có tin nhắn, nhìn thấy tên người gửi, nàng thoáng chút ngạc nhiên, đọc xong nội dung thì toàn thân sững sờ.

“Sao thế? Ai gửi tin vậy?” – Chí Hoàn lo lắng hỏi.

Tâm Đình bỏ điện thoại vào túi, hơi chút kích động: “Em xin lỗi có việc phải đi trước, lúc nào rảnh em lại qua!”

Chí Hoàn nhìn thấy dáng vẻ khẩn trương đó, không khỏi thắc mắc.

“Tâm Đình, chị là Thần Nhân đây, chị ở quán cà phê AR chờ em, có chuyện muốn nói với em, nhớ, đừng cho Tuấn Vũ biết”

Chị Thần Nhân trở về Đài Loan có chuyện gì nhỉ? Nội dung tin nhắn có phải chị đã biết nàng và Tuấn Vũ ở chung không? Nếu không sao lại nói đừng cho Tuấn Vũ biết? Tim nàng đập thình thịch.

Hơn 10 phút sau thì nàng đến quán AR, vừa bước vào thì thấy chị Thần Nhân ngồi ngay góc. Dù chị đội nón lười trai, đeo kính râm và trang điểm rất kỹ, nhưng nàng vẫn nhận ra ngay.

Nàng vừa ngồi xuống chưa kịp nói gì, chị đã kêu phục vụ cho nàng một ly cà phê.

“Tâm Đình, đã lâu không gặp!”

“Chị Thần Nhân, lâu quá không gặp chị, chị về Đài Loan hồi nào vậy?” – Tâm Đình ngọt ngào mỉm cười, che giấu sự bất an trong lòng.

Thần Nhân gỡ kính xuống, thoáng chút ngạc nhiên. Tuần trước gặp Tuấn Vũ ở buổi tiệc, chẳng lẽ anh không nói cho Tâm Đình biết sao?

Đêm ấy sau khi Tuấn Vũ lãnh đạm bỏ đi, nàng cũng muốn về cho rồi, nhưng lại nghe tiếng Thiện Đan nói to là Tuấn Vũ đang ở cùng với bạn gái rất tốt, họ sẽ mau kết hôn, vì vậy mọi người hãy chuẩn bị sẵn phong bao.

Cô vốn vẫn còn hy vọng rằng anh nói dối, không ngờ đó lại là sự thật. Vào xe ngồi, cô lấy điện thoại ra gọi cho Tâm Đình, là thư ký của chủ tịch, chắc chắn Tâm Đình sẽ biết rõ anh có bạn gái hay không.

Thế nhưng cô lại quên mang điện thoại di động. Nôn nóng muốn biết bạn gái mới của anh là ai, cô vội chạy đến trạm điện thoại công cộng để gọi, không ngờ người nghe điện thoại lại là Tuấn Vũ.

Thiện Đan nói anh ở cùng bạn gái, vậy thì hiển nhiên đó là Tâm Đình?

Cô quả thực không thể tin được đây là sự thật. Bởi vậy hôm sau liền lái xe đến gần nhà Tuấn Vũ, quả nhiên thấy Tâm Đình mua đồ ăn đi về.

Sao lại thế được chứ? Sao anh lại có thể yêu một người bình thường như Tâm Đình?

Còn Tâm Đình, là típ người ít nói, sao họ có thể hợp nhau được chứ? Thế nhưng chuyện họ ở chung với nhau đã là sự thật rành rành trước mắt.

Cô suy nghĩ rất nhiều đêm mà vẫn nghĩ không ra. Cuối cùng đành quyết định tìm Tâm Đình hỏi cho ra nhẽ, có thực là họ sắp kết hôn hay không.

Ông Thần Nhân kinh ngạc đáp: “Chị cũng về được ít lâu rồi. Tuần trước đã gặp Tuấn Vũ ở sinh nhật bạn, anh ấy không nói với em sao?”

Tuấn Vũ đã gặp chị Thần Nhân? Chu Tâm Đình khiếp sợ không thôi, bởi vì chàng trước sau không hề dă động chuyện này.

Thần Nhân nhìn nét mặt Tâm Đình, đoán có lẽ họ ở cùng nhau nhưng không có quan hệ sâu sắc. Chẳng phải cô đã nói rồi đó sao, làm sao trong một thời gian ngắn như vậy mà anh lại có thể yêu người khác được chứ, nói chi đến kết hôn.

“Tâm Đình, chị không thích nói vòng vo, chị biết hiện tại em đang ở chung nhà với Tuấn Vũ”

Bàn tay nhỏ bé của nàng run lên bần bật. Thực ra nàng đã sớm đoán là chị biết, nàng im lặng, biết nói gì với chị bây giờ?

“Em biết tại sao chị biết không? Là Tuấn Vũ nói với chị!”

Điều này nàng cũng đoán được. Vì 2 người ở chung có ai biết đâu, vì thế nếu chàng không nói thì làm sao chị biết được. Tim nàng bỗng nhói lên chút đau đớn.

Thần Nhân thấy Tâm Đình trước sau chỉ có cúi đầu – “Tâm Đình, chị không nghĩ em là loại người ấy, thừa dịp tụi chị giận nhau mà nhảy vào làm người thứ 3!”

“Không phải như vậy, em không có ý cướp Tuấn Vũ, à, chủ tịch” – Thấy Thần Nhân nhìn mình trừng trừng, nàng mau chóng thay đổi cách xưng hô – “Em chỉ thấy chủ tịch sau khi tuyên bố 2 người chia tay thì luôn u sầu, nên em an ủi thôi, không hề có ý cướp chủ tịch của chị!”

Thì ra là thế, nàng đã nói rồi mà, Tuấn Vũ làm sao có thể thực sự yêu Tâm Đình. Nhìn bộ dáng như vừa làm một việc sai trái của Tâm Đình, xem ra chuyện này dễ giải quyết hơn so với tưởng tượng của cô.

“Chị đã trở về, em không cần ở cạnh Tuấn Vũ nữa” – Thần Nhân nói giọng bề trên.

Ý của chị là muốn nàng lập tức phải rời xa Tuấn Vũ sao? – “Em...”

“Chị nói thật với em, Tuấn Vũ cũng đã nói hết chuyện của em cho chị biết rồi! Anh ấy nói sợ anh chị hợp lại sẽ làm tổn thương em. Em đã quá tốt với anh ấy trong thời gian qua, nên không thể làm tổn thương em được. Em biết tính anh rồi đấy! Nhưng quả thực anh ấy còn rất yêu chị!” – Dù sao Tuấn Vũ cũng không nói gì với Tâm Đình, vì thế cô bịa ra cái gì mà chẳng được.

Lòng nàng tựa hồ có từng đợt sóng trào cuộn cuộn. Dẫu biết đã xác định sẽ có ngày chị Thần Nhân trở về, nàng sẽ phải ra đi, nhưng sao lòng vẫn đau đớn khôn nguôi thế này.

“Tâm Đình, người Tuấn Vũ yêu là chị! Em đừng làm cho anh khó xử, hãy chủ động rời đi! Hãy kiếm cơ hội thật hợp lý để rời đi, đừng làm anh áy náy, biết không? Hơn nữa phải chuyển càng sớm càng tốt, em ở lại ngày nào, anh ấy khổ ngày đó!”

Thần Nhân thấy nói đã đủ, bèn nhìn qua bộ dáng sầu thảm của Tâm Đình, chắc chắn nàng sẽ ngoan ngoãn rời đi.

“Còn nữa, Tuấn Vũ không muốn chị gặp em nói chuyện, thế nên cuộc gặp hôm nay em không cần nói cho anh biết làm gì. Chị biết em luôn mong đợi chị hạnh phúc”.

Nói xong, cô đứng lên, đeo mắt kính và rời khỏi quán.

Tâm Đình vẫn ngồi yên, trước mắt tối sầm. Bất ngờ điện thoại đổ chuông, là Tuấn Vũ gọi tới.

“Tâm Đình, em còn ở chỗ triển lãm không? Đã muốn về chưa? Anh vừa khéo có việc ra ngoài, có thể ghé đón em cùng về”.

Nghe giọng chàng, tự dưng nước mắt nàng cứ thế trào tuôn. Giọng nói kia quá dịu dàng, mà nàng lại trót quá yêu chàng mất rồi!

“Tâm Đình?”

Tâm Đình cắn môi nén tiếng khóc.

“A lô, sao không nói gì thế em?”

“Em.....”

“Tâm Đình, làm sao vậy? Em đang khóc sao? Thanh âm nghe lạ quá”

Nàng hít sâu, điều hòa nhịp thở: “Không có, em chỉ hơi mệt thôi!”

“Ngốc quá đi! Mệt thì về nhà nghỉ, sao còn ở đó? Mau cho anh biết địa chỉ để anh qua đón!”

Tâm Đình nói địa chỉ xong thì vội lấy khăn giấy trên bàn lau nước mắt. Không nên khóc. Chị Thần Nhân đã nói nàng nán nã ngày nào thì anh khổ ngày đó, nàng đã biết mình cần phải làm gì!”

Nàng bước nhanh ra khỏi quán cà phê, gọi taxi để đi trước đến triển lãm quán.

Dù sao thì sớm muộn gì cũng phải rời đi! Nàng không hề có chút oán than gì mà ngược lại rất thỏa mãn. Hơn 3 tháng qua là quãng thời gian thật sự hạnh phúc.

9. Chương 9

Trên đường tới triển lãm, Tuấn Vũ đã định bụng sẽ tìm hiểu xem “sư phụ” của nàng là ai, hỏi xem sao khiến nàng làm nhiều đến mức mỗi một như vậy?

Không ngờ chàng vừa tới nơi đã thấy Tâm Đình hớn hờ chạy ra đón, vẻ mặt như vừa trúng giải gì lớn lắm vậy: “Tuấn Vũ, anh tới thật đúng lúc, chúc mừng em đi, em muốn theo anh Chí Hoàn đi Mỹ”

“Em nói gì thế?” – Tuấn Vũ tròn mắt.

“Đúng rồi, em vui quá mà quên cả giới thiệu. Đây chính là đại ca của em – Vu Chí Hoàn. Chí Hoàn, còn đây là thủ trưởng của em, Đường Tuấn Vũ” – Tâm Đình giới thiệu 2 người với nhau.

“Đường tiên sinh, xin chào!” – Nhìn Chí Hoàn là biết tại sao Tâm Đình khâm phục anh ta nhiều năm như vậy, đó quả là một người phi thường xuất sắc. Tâm Đình thực sự muốn buông tay chàng sao?

“Xin chào!” – Tuấn Vũ đáp lại, nghe tên Vu Chí Hoàn quen quen, hình như đã nghe qua rồi, nhưng giờ phút này chàng không còn tâm trí nào mà nhớ tới nữa, chỉ muốn biết đang xảy ra chuyện gì.

“Em mới nói muốn đi Mỹ, là ý gì?”

“Để sư phụ của em nói thì tốt hơn!” – Tâm Đình quay qua dùng ánh mắt cầu cứu Chí Hoàn, anh ta cũng dùng ánh mắt hỏi lại: “Thực sự phải làm như vậy sao?”, Tâm Đình khẽ gật đầu.

“Đường tiên sinh, thật xin lỗi, ta nghĩ anh khả năng phải một lần nữa tìm thư ký thôi, bởi vì ta đã mời Tâm Đình làm trợ lý, sau khi kết thúc triển lãm sẽ cùng ta về nước Mỹ. Nàng rất có năng khiếu vẽ tranh, theo ta, nàng sẽ có cơ hội phát triển, sẽ gặt hái nhiều thành tích xuất sắc”.

Tuy nói giúp cho Tâm Đình, nhưng trong lòng Chí Hoàn vẫn còn rất lẩn cẩn. 5 phút trước nàng quay lại đây, anh còn tưởng do nàng làm rơi vật gì, không ngờ nàng đột nhiên nói muốn làm trợ lý của anh, lại còn muốn đi Mỹ cùng anh.

Nếu thực sự được nàng làm trợ lý thì thật tốt lắm, bởi vì anh cũng không thích người ngoại quốc kề cận mình, còn Tâm Đình thì như em gái của anh vậy. Hơn nữa, thật sự nàng rất có năng khiếu vẽ tranh.

Thấy kỳ lạ nên chàng vặn hỏi thì được biết Tâm Đình mới đi gặp bạn gái của Tuấn Vũ về. Người ta đã trở về thì cũng nên trả bạn trai lại cho người ta, thế Tuấn Vũ mới có hạnh phúc. Nàng chỉ là người thể thân mà thôi, thế nên bây giờ quyết định làm trợ lý cho anh, rời khỏi Đài Loan.

Thế là thế nào? Có gốc cũng đừng gốc quá thế chứ? Chẳng phải nàng đã ở cùng Tuấn Vũ hay sao?

Chuyện bạn gái trước thì liên quan gì chứ? Tuấn Vũ là con người có chính kiến, đâu phải nói quay lại là quay lại được. Chưa kịp hỏi cho ra ngọn nguồn thì Tuấn Vũ đã đến nơi.

Nhìn thấy Tâm Đình như muốn rơi nước mắt đến nơi, ánh mắt van vãn, không biết làm sao hơn nên anh cũng liềm mạng giúp. Sau này sẽ từ từ hỏi cho rõ chuyện.

“Anh ta mời em làm thư ký, thế là em đồng ý luôn à?” – Tuấn Vũ thấy như ngực bị một vật nặng đè lên, cơ hồ thở không nổi.

“Đúng! Em thích vẽ tranh. Đây là cơ hội để em có thể cùng Chí Hoàn đến Mỹ học vẽ, nâng cao tay nghề”.

Như muốn ngừng thở, chàng gầm lên: “Không phải em vừa nói anh là thủ trưởng của em sao? Vậy tại sao em tự quyết định mà không hỏi ý kiến anh?”

Tâm Đình thấy chàng lớn tiếng thì có chút kinh sợ. Còn Chí Hoàn thì trước sau đều giữ thái độ im lặng mà quan sát.

“Tuấn Vũ, thực xin lỗi, em.....”

“Anh không muốn nghe lời xin lỗi”

“Nhưng là.....”

“Đi, chúng ta mau trở về nói chuyện”

Quá kích động khiến cho huyết áp bất ngờ tăng cao, đầu óc chàng choáng váng, tinh thần bấn loạn.

Vì sao trước giờ chưa hề nghe nàng nói muốn đi Mỹ? Giờ dùng một cái lại đòi đi. Nàng xem chàng là cái gì? Chẳng phải nàng yêu chàng sao?

Nắm chặt tay Tâm Đình, Tuấn Vũ kéo nàng rời khỏi triển lãm.

Chí Hoàn nhìn cảnh ấy liền liên tưởng đến cảnh điều hâu quắp gà con. Dù biết rõ tình cảm của 2 người, nhưng anh cũng biết rằng Tâm Đình không thể nào trở thành trợ lí và cùng đi Mỹ với anh được.

Đang miên man suy nghĩ thì Rayne gọi điện thoại, hỏi bên triển lãm có chuyện gì không? Thật là, anh ta mới đi khỏi có một chút, làm sao xảy ra chuyện gì được? Ngập ngừng một chút, Chí Hoàn bèn đem chuyện của Tâm Đình và Tuấn Vũ kể cho Rayne nghe.

Suốt đường về Tuấn Vũ không nói một câu, mặt lầm lì, trầm nghĩ tốt nhất là để về nhà hỏi cho rõ chuyện. Tâm Đình thấy chàng như vậy tất nhiên cũng không dám hé răng, nghĩ rằng vậy cũng tốt, nói ra liền một hơi như thế, chứ cứ suy nghĩ lại nảy sinh quẩn luyến mà không nở rời xa chàng.

Mỗi người im lặng theo đuổi cảm xúc của riêng mình, mãi đến khi bước chân vào phòng khách.

“Nào, rốt cuộc là chuyện gì? Tại sao em tự dưng lại đòi đi Mỹ?”

Tâm Đình hít một hơi dài: “Tuấn Vũ, xin lỗi anh vì đã không nói trước. Em sẽ đốc thúc phòng Nhân sự mau kiếm người mới, sau đó em sẽ kèm cặp cho thạo việc. Vì thế anh không cần phải lo lắng! Em không làm nữa cũng không xáo trộn công việc đâu!”

Dù muốn rời đi, nàng cũng sẽ làm tròn trách nhiệm trong công việc.

“Anh không nói về công việc. Anh đang hỏi em đi Mỹ là một chuyện lớn, tại sao quyết định chóng vánh như thế? Thậm chí không hề bàn bạc với anh lấy một câu?”

“Nếu không phải là công việc thì em không hiểu anh đang tức giận chuyện gì? Chúng ta không phải người yêu, điểm này em rất rõ, cho nên đương nhiên sẽ không có chuyện thảo luận. Có lẽ anh cũng sẽ không có hứng thú muốn biết, huống chi, em rời khỏi, anh sẽ không cảm thấy khó xử nữa” - Nàng rũ mắt xuống, nhẹ nhàng nói.

Lời của nàng làm cho Đường Tuấn Vũ kinh ngạc không thôi - “Em rốt cuộc đang nói cái gì? Nếu chúng ta không phải người yêu, vậy thời gian ở chung này là cái gì?”

“Chúng ta không có kết giao, làm sao có thể là người yêu? Ở chung vì anh thiếu người giúp việc, cho nên mới cho em ở cùng, dùng công việc quét dọn phòng ở để thay cho tiền thuê nhà, không phải sao?” Nàng nhận thức rất rõ ràng thân phận của mình.

“Em.....” - Tuấn Vũ ghen đắng cổ họng. Lúc trước là vì muốn nàng đồng ý dọn qua nhà mình, nên chàng mới nói bừa như thế, không ngờ nàng tin là thật. Chàng thật là đã tự mình vả vào miệng mình rồi.

“Tuấn Vũ, chuyện trước kia do anh say quá, em đã nói anh không cần để ý. Hiện tại cũng vậy, tuy rằng chúng ta ở chung với nhau 3 tháng qua, nhưng đó là do em tự nguyện, anh không cần sợ em thua thiệt. Em biết chị Thần Nhân cũng đã trở về”.

“Thần Nhân? Sao đột nhiên lại nhắc tới cô ấy? Anh đang nói đến chuyện của chúng ta!”- Liên quan gì tới Ưông Thần Nhân chứ? Thật tức chết mà!

Nàng nhắc tới chị, chàng liền tức giận vậy sao? Chu Tâm Đình đau lòng không thôi.

“Anh không biết trong đầu em đang nghĩ gì nữa, cái gì mà không cần anh để ý? Dù là anh không để ý, thế còn em thì sao? Không phải em yêu anh sao? Đừng nói là không nhé, em vì anh mà làm nhiều chuyện như vậy, không phải vì yêu anh thì là cái gì?”

Tâm Đình khiếp sợ ngẩng mặt. Chàng biết nàng yêu chàng sao? Nếu chàng đã biết, nàng cũng không phải nhận làm gì nữa.

“Em thừa nhận em yêu anh, nhưng em cũng biết anh không yêu em. Chúng ta phát sinh quan hệ, ở cùng nhau, chính là bởi vì anh chia tay với chị Thần Nhân, quá mức cô đơn, muốn có người bên cạnh, cho nên mới cần em. Hiện tại chị Thần Nhân đã trở lại, em cũng nên đi thôi!”

“Em nói gì vậy? Ai bảo anh không yêu em? Thời gian qua anh đối xử với em như thế nào? Đó không phải là tình yêu sao?”- Hai người mỗi ngày đều ôm ấp yêu thương nhau, chẳng lẽ là ảo ảnh sao?

“Anh yêu em?” - Tâm Đình tròn mắt nhìn Tuấn Vũ, xem chàng rốt cuộc là nói thật hay nói chơi.

“Ngạc nhiên gì chứ? Người ngạc nhiên phải là anh đây nè! Em nói anh không yêu em, sao có thể nghĩ ngốc nghếch như vậy chứ?”

Chu Tâm Đình không biết vì sao chàng đột nhiên nói yêu nàng. Trước kia chưa hề nói như vậy, bây giờ nàng phải rời khỏi mới nói yêu nàng. Có phải bởi vì sợ nàng thua thiệt không?

Chắc là vậy rồi! Chị Thần Nhân đã nói tuần trước khi 2 người gặp nhau, Tuấn Vũ bảo vẫn còn yêu chị, muốn quay lại với chị.

Nhưng mà, dù là xuất phát từ ý nghĩ sợ nàng thiệt thòi mà chàng nói như vậy, đối với nàng cũng đã là quá mãn nguyện. Nàng sẽ chủ động ra đi, sẽ không gây phiền toái hay khó xử gì cho chàng.

Nàng mỉm cười ui vớ: “Tuấn Vũ, cảm ơn anh đã nói yêu em. Tuy em biết điều đó không có thật, nhưng em vẫn cảm ơn anh. Hơn nữa, 3 tháng qua em thực sự rất hạnh phúc”.

Nàng không tin chàng thương nàng? Đường Tuấn Vũ không giữ được bình tĩnh: “Vì sao không tin anh yêu em?”

“Vì sao?” - Nàng sững sốt - “Bởi vì anh chưa từng nói như vậy, hơn nữa em đã nói rồi, chúng ta chung chăn chiếu, là em tự nguyện, cho nên anh không cần cảm thấy nợ em gì hết. Anh không cần nghĩ nhiều quá, em sẽ chúc phúc cho anh và chị Thần Nhân”.

“Sao em luôn luôn nhắc tới Thần Nhân? Anh không phải nói rồi sao? Anh đang nói về chuyện của chúng ta, sao cứ đem Thần Nhân vào?” - Đường Tuấn Vũ rất tức giận, thế nên không hiểu hàm ý trong lời nói của Tâm Đình.

“Em xin lỗi!” - Nàng lại làm chàng giận dữ rồi! Nàng không nên kéo chị Thần Nhân vào chuyện này, chấm dứt quan hệ là chuyện riêng của chàng với nàng mà.

“Rốt cuộc em.....”

“Tuấn Vũ, em thực sự muốn đi Mỹ cùng anh Chí Hoàn. Anh cũng biết em rất thích vẽ tranh mà, anh còn nói em rất có năng khiếu nữa, đúng không? Anh Chí Hoàn cũng nói em có khiếu trời cho, chỉ cần chuyên tâm rèn giũa, em nhất định sẽ gặt hái được thành công” - Lí do như vậy chắc đã đủ - “Tuấn Vũ, em còn muốn nói rằng anh không làm em thiệt thòi gì hết, tất cả đều do em tự nguyện, rời đi cũng là em tự quyết định”.

“Em thực sự muốn đi Mỹ phát triển sao?”

“Dạ”

“Dù cho anh nói muốn em đừng đi?” - Tuấn Vũ nắm chặt hai bàn tay lại.

Chàng mong mình đừng đi? Không phải nàng nấn ná ngày nào thì chàng khó xử ngày đó sao?

“Sao em không trả lời? Nếu anh muốn em ở lại, em có ở không?”

“Em đã quyết định sẽ đi Mỹ cùng anh Chí Hoàn”

Trong quán bar, Tuấn Vũ uống hết một ly rượu, lại uống tiếp thêm ly nữa.

Nhớ tới thái độ kiên định của Tâm Đình, dù cho chàng có muốn nàng đừng đi, lòng chàng tan nát.

Không giống trước kia chia tay Ông Thần Nhân, chàng không thấy sầu não nhiều lắm. Nhưng giờ phút này, nghĩ đến người yêu nhỏ bé ngọt ngào sẽ rời xa mình, lồng ngực chàng như có lửa đốt, đầu óc không ngừng quay cuồng đảo điên, khiến chàng muốn nổ tung.

Bởi vì chàng chưa bao giờ nghĩ sẽ mất nàng!

Thực ra, cho dù chàng thực sự nổ tung, thì đó cũng là sự trừng phạt đúng tội, không phải nhân nào quả ấy sao?

Hôm nay, chàng đã phải ném trái đắng.

Chẳng thể trách Tâm Đình không tin chàng yêu mình. Bởi vì ngay từ đầu chàng cũng có ý xấu, muốn chơi trò mập mờ chứ chưa hề nghĩ nhiều đến chuyện công khai rõ ràng. Thật là tự làm tự chịu, trách ai bây giờ?

Nếu không thích nàng, làm sao có thể ép nàng chuyển đến ở cùng? Đạo lý đơn giản như vậy, thế mà giờ chàng mới nghiệm ra.

Nhưng về sau chàng không nói tiếng yêu, bởi vì nghĩ nàng hiển nhiên biết điều đó. Có thằng đàn ông nào chịu chấp nhận đêm đêm ôm ấp một người đàn bà mà mình không yêu? Có phải thú vật đầu mà chỉ biết dục tính? Chàng cho rằng nàng biết, nhưng chàng quên mất rằng nàng ngây thơ, lại thiện lương.

Xem ra nàng thật sự muốn đi Mỹ, mà chàng thì không thể ngăn cản sự nghiệp của nàng được, chàng biết Tâm Đình rất mê vẽ tranh. Không thể thuyết phục được nàng, Tuấn Vũ bực bội quay lưng bước đi.

Chàng lại đưa tiếp một ly lên miệng. Người bạn này giờ ngồi im lặng bên cạnh chàng, cuối cùng cũng phải lên tiếng: “Tuấn Vũ, ông mời tôi đi uống rượu mà này giờ uống một mình thế? Ông nói muốn giới thiệu bà xã tương lai, vậy người đó đâu?”

Người vừa nói, ngữ khí rất ôn hòa, tên là Phó Hoàng Thánh, là người anh quen biết. Anh ta làm nghề kinh doanh đồ phụ kiện vẽ tranh bên Mỹ. Ngày trước Tuấn Vũ có nhờ anh tìm mua dùm giá vẽ cho bạn gái, còn nói khi nào anh về Đài Loan sẽ giới thiệu cô ấy cho anh biết.

Đường Tuấn Vũ bất đắc dĩ cười đau khổ - “Nàng đã rời khỏi”

“Cái gì?”

“Nàng nói muốn cùng sư phụ của nàng đi Mỹ học hội họa. Em nghĩ em không thể ích kỷ mà gây trở ngại cho con đường phát triển của nàng, bởi vì nàng thực sự vẽ rất khá”

Phó Hoàng Thánh trầm ngâm. Sư phụ? Danh từ thực lạ, bởi vì người bình thường sẽ kêu lão sư, nhưng anh cũng quen một đôi thầy trò, cũng gọi nhau là sư phụ, bởi vì người kia không thích bị kêu lão sư, quy định của hắn đối với đồ đệ là phải gọi sư phụ, hơn nữa.....Anh nhớ tới nội dung cuộc điện thoại trước kia, sao lại trùng hợp lạ kỳ như vậy?

“Bạn gái của ông tên gì? Có phải Chu Tâm Đình không?”

Đường Tuấn Vũ kinh ngạc hỏi: “Rayne, sao anh biết?” - Bởi vì Hoàng Thánh nhiều năm sống ở Mỹ, bởi vậy mọi người đều gọi bằng tên tiếng Anh. Đột nhiên, anh ta nhớ tới một sự kiện - “Đúng rồi, trước kia tôi có nói qua về Vu Chí Hoàn, đó chính là sư phụ của Tâm Đình!”

Chàng chợt nghĩ, khó trách sao chàng cảm thấy cái tên Vu Chí Hoàn nghe quen quá. Hai năm trước chàng đi Mỹ, từng gặp Rayne, lúc ấy anh ta nhắc tới Chí Hoàn quá trời.

“Tuy rằng chúng ta nói về cùng một đối tượng, thế nhưng sao chuyện tôi nghe được lại không giống ông kể nhỉ?” - Chuyện Chí Hoàn kể với anh ta, giống như không phải như vậy.

“Anh nói vậy là sao?”

“Tâm Đình vốn đã cự tuyệt, nhưng về sau nghe nói bạn gái trước của ông trở về, còn tìm nàng, bởi vậy nàng về sau lại quyết định muốn đi nước Mỹ, còn khóc đòi Chí Hoàn đáp ứng” - Rayne không nhắc lại lời Chí Hoàn “Bị bạn gái trước kêu đi đàm phán” vì biết anh ta nói chuyện luôn luôn có chút khoa trương.

“Anh nói Thần Nhân đi tìm Tâm Đình? Cô ấy đã nói gì với Tâm Đình?” - Tâm Đình yêu chàng nhiều năm như vậy, đột nhiên nói muốn bỏ chàng đi Mỹ, chắc chắn Thần Nhân đã nói gì đó rồi.

“Tôi làm sao có thể biết các nàng nói chuyện gì? Tôi chỉ biết Tâm Đình sau khi đi gặp về, liền đồng ý làm trợ lý cho Chí Hoàn. Nàng còn nói muốn đem ông trả lại cho bạn gái trước, nàng chính là thay thế phẩm, nói ông về cùng bạn gái trước mới có thể hạnh phúc.....” - Phó Hoàng Thánh còn chưa nói xong, Tuấn Vũ đã lao ra khỏi quán bar.

Hắn chậm rãi cầm lấy chén rượu uống, vẻ mặt vẫn trầm ổn, nhưng hơi nhúu mày.

Thật là, có rời khỏi cũng phải uống hết ly rượu đã chứ.

Cửa phòng bị mở ra cái rầm. Đang sửa sang lại hành lý, Tâm Đình phát hoảng giật mình, nàng nhanh tay lau khô nước mắt.

“Thực xin lỗi, em lập tức xong ngay đây.....!”

Đường Tuấn Vũ đi đến bên cạnh nàng, nâng khuôn mặt đầy nước mắt lên. Từ lúc chàng bỏ đi, nàng khóc suốt đến bây giờ! Chàng đau lòng quá, cúi xuống hôn nàng.

“Tuấn Vũ?” - Tâm Đình ngạc nhiên nhìn chàng.

“Đi!”

Tuấn Vũ nắm tay nàng, rời khỏi phòng.

“Tuấn Vũ, anh dẫn em đi đâu vậy?”

“Đừng hỏi trước, đến nơi em sẽ biết”

Hai người lên xe. Đường Tuấn Vũ lấy di động gọi điện thoại:

“A lô, là anh đây, anh ở câu lạc bộ chờ em”

Chu Tâm Đình thực sự không biết chàng muốn dẫn nàng đi nơi nào, đến câu lạc bộ chờ ai, nhưng nàng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo.

Ông Thần Nhân trang điểm xinh đẹp đi đến câu lạc bộ, nét mặt cười rất vui vẻ, bởi vì Đường Tuấn Vũ chủ động hẹn gặp mặt cô.

Anh muốn nói gì với cô? Hợp lại sao? Ha ha a.

“Tuấn Vũ, em đến rồi đây..... Tâm Đình, làm sao em có thể ở trong này?” - Sau khi người phục vụ dẫn cô vào đến chỗ Đường Tuấn Vũ ngồi, cô liền vui vẻ lên tiếng chào, bất ngờ phát hiện Chu Tâm Đình cứ nhiên đã ở đó từ bao giờ.

Khuôn mặt đang tươi cười, bỗng thấy Tâm Đình, Thần Nhân hoàn toàn cứng đờ.

Chu Tâm Đình cũng kinh ngạc không thua gì. Nàng không nghĩ tới người mà Tuấn Vũ phải đợi, dĩ nhiên là chị Thần Nhân?

Tựa hồ phát hiện sự bối rối ấy của nàng, chàng chủ động nắm giữ bàn tay nhỏ bé, giúp nàng trấn an. Không ngờ nàng rút tay trở về. Làm cái gì vậy? Chàng lại gắt gao nắm giữ bàn tay nhỏ bé kia, rồi chặt chẽ cố định ở trên đùi của mình.

Ông Thần Nhân nhìn thấy những hành động ấy, sắc mặt thật khó coi.

Đường Tuấn Vũ đợi cho người phục vụ rời đi - “Thần Nhân, ngồi xuống đi, chúng ta cùng nhau nói chuyện”

Nàng vừa ngồi xuống, tức giận hỏi: “Nói chuyện gì?”

“Anh yêu Tâm Đình, không lâu nữa bọn anh sẽ kết hôn”

Kết hôn? Chu Tâm Đình khiếp sợ không thôi. Tuấn Vũ muốn cùng nàng kết hôn?

Đối lập với sự kinh ngạc của nàng, Ông Thần Nhân lại rất tức giận: “Tuấn Vũ, anh hôm nay tìm em lại đây, vì muốn nói cho em biết là các người muốn kết hôn?”

“Đúng, cho nên anh hy vọng từ nay về sau, em không cần lại đến tìm Tâm Đình”

Làm sao mà chàng biết chị cùng nàng gặp mặt nói chuyện? Chu Tâm Đình còn chưa rõ ý tưởng, thì Ông Thần Nhân lại tức giận trừng mắt nhìn nàng: “Cô nói cho anh ta biết chúng ta gặp mặt nói chuyện? Tôi không nghĩ cô là người đàn bà tâm địa đen tối như vậy. Ngoài mặt thì giả bộ ngây ngây ngô ngô, kỳ thực bên trong một bồ dao găm!”

“Chị! Không phải, em không có nói với Tuấn Vũ”

“Còn phủ nhận? Vậy làm sao Tuấn Vũ có thể biết?”

“Đủ rồi! Không phải Tâm Đình nói cho anh biết” - Ai nói cho chàng, đó không phải là việc quan trọng - “Thần Nhân, người đưa ra yêu cầu chia tay là em. Vì muốn có được vai diễn chính, em đã đem bảy năm tình cảm của chúng ta giẫm xuống đất. Lúc ấy em quyết liệt như vậy, sao bây giờ lại có những hành động đó?”

“Em.....” - Ông Thần Nhân nói không nên hai chữ hối hận. Bởi vì cô biết, cho dù cô nói hối hận, Tuấn Vũ cũng sẽ không lại trở lại bên cô.

Vì nghiệp điện ảnh nên chị chia tay với Tuấn Vũ sao? Chu Tâm Đình kinh ngạc. Đây là lí do vì sao Tuấn Vũ trước giờ luôn luôn không muốn nhắc tới sao?

“Anh không biết em nói cái gì với Tâm Đình, khiến cho cô ấy có suy nghĩ ngu ngốc là phải rời khỏi anh, nhưng cho dù cô ấy thực sự bỏ anh, anh và em cũng không có khả năng quay lại với nhau. Nguyên nhân em hẳn là cũng đã biết, kỳ thực trước khi chúng ta chia tay, tình cảm giữa chúng ta cũng đã rạn nứt, cho nên em mới có thể dễ dàng đưa ra ý muốn chia tay”

“Em lúc trước là đề nghị giả chia tay, do anh nói muốn chia tay thật, em nhất thời nóng giận mới đáp ứng”

“Giả chia tay cùng như thực chia tay, khác nhau sao? Em muốn lợi dụng tình cảm của chúng ta để làm đòn bẩy cho sự nghiệp, vậy rõ ràng em đã không coi trọng tình cảm này” - Chàng cũng là do chuyện chia tay mới ngộ ra điểm này.

Ông Thần Nhân bị Đường Tuấn Vũ nói đúng tim đen, á khẩu không trả lời được.

“Thần Nhân, em vì sự nghiệp mà buông tay mối tình giữa chúng ta, vậy em hãy cứ cố gắng cho sự nghiệp ấy đi, cứ làm những gì em muốn. Anh hơn ba tháng qua cùng Tâm Đình sống với nhau, mới biết được anh muốn cái gì. Đó là một gia đình bình thường ấm áp, mà Tâm Đình cho anh cảm giác như vậy, cho nên anh mới yêu cô ấy”

Chàng quay qua hôn khuôn mặt đang ngầy ra của Tâm Đình. Thật là, nghe thông báo đặc biệt như vậy của chàng, nàng cũng chỉ có vẻ mặt này thôi sao? Dù sao, nhìn thấy vẻ mặt đáng yêu như vậy, chàng sẽ không so đo gì.

Chàng thực sự yêu Tâm Đình, liền coi như không có người qua đường nhìn thấy, cúi xuống hôn nàng. Khuôn mặt chàng ánh lên niềm hạnh phúc, chân thành tha thiết.

Ông Thần Nhân cắn chặt môi. Giờ phút này thật không cam lòng, cũng không có cách gì hơn, bởi vì cô cùng Tuấn Vũ như thế này, thật đã hoàn toàn kết thúc rồi.

“Chúng ta phải đi, khu ghế này anh đã bao hết đêm nay, em có thể tiếp tục ngồi lại uống rượu, chào em”

Tuấn Vũ nắm tay Tâm Đình, ra khỏi câu lạc bộ.

“Tuấn Vũ, chị Thần Nhân.....”

“Em yên tâm, cô ấy không sao đâu. Em hẳn là cũng biết cô ấy cá tính cao ngạo. Đừng quên cô ấy là đại minh tinh, so với chuyện chia tay này, thì công việc luôn luôn được cô ấy đưa lên cao hơn hẳn”

Nàng cảm thấy khổ sở thay cho chị...

“Em đang nghĩ cái gì?” - Đường Tuấn Vũ liếc mắt nhìn qua nàng đang trầm ngâm - “Thế nào, lại đang suy nghĩ làm cách nào đem anh trả lại cho cô ấy à?”

“Em.....” Chàng hình như tức giận?

“Cho dù em làm như vậy, anh cũng sẽ không đáp ứng”- Nhớ tới chuyện ngu xuẩn nàng đã làm, chàng không khỏi lại bốc lửa giận trong lòng.

“Đi, trở về, anh thấy anh cần phải giáo huấn lại em, cho em lần sau không dám lại có ý tưởng loại này nữa. Muốn bỏ anh đi, em đời này thiết tưởng đừng nghĩ đến khả năng ấy”

Thật là, đều là bởi vì nàng, hại chàng lại biến thành ác ma! Trong óc nghĩ toàn chuyện muốn trừng phạt nàng, đầu tiên sẽ hôn nàng, khiến nàng đầu óc choáng váng, rồi cởi hết quần áo của nàng, sau đó như vậy như vậy.....

Tuy rằng chàng đang tức giận, còn nói một chút nữa muốn giáo huấn nàng, nhưng Chu Tâm Đình nghe câu nói đời này đừng nghĩ đến chuyện rời đi, thấy thật cảm động.

Hai người lên xe.

“Tuấn Vũ.”

“Chuyện gì?” - Chàng kéo dây an toàn cho nàng.

“Em nghĩ muốn hôn anh”

Chàng bị một phen kinh ngạc - “Làm chi đột nhiên trở nên nhiệt tình như vậy? Em tưởng muốn hôn, anh sẽ cho em hôn sao? Không phải nói muốn rời khỏi anh đi nước Mỹ sao?”

Chàng nhìn giống y một đứa trẻ cau có hờn dỗi. Mặt đỏ bừng.

Nguyên nhân, chàng thực sự yêu nàng quá.

“Em ngây ngô cười cái gì, không phải nói muốn hôn anh sao?”

Không phải nói không cho nàng hôn sao? Sau đó mới nhìn thấy chàng không biết khi nào đã buông lỏng dây an toàn của nàng ra, sẵn sàng chờ đợi, nàng cười ngọt ngào, hôn lên tình cảm chân thành của chàng.

Theo như lời chàng, đời này, kiếp này, nàng sẽ không bao giờ rời xa chàng nữa.

Tân hôn một năm sau.

Kết hôn một năm rồi, còn gọi tân hôn không? Nhưng đối với Đường Tuấn Vũ mà nói, chính là tân hôn!

Mở ra các bản phác hoạ mà vợ giấu kín, xem một tấm mới nhất, đây hình như là bộ dáng của chàng chủ nhật tuần trước, khi đang ăn bữa sáng. Bởi vì lúc ấy chàng vừa ăn vừa xem tờ báo kinh tế mới nhất.

Thật sự là đẹp ngây người. So với bản khắc, ảnh chụp, bản phác hoạ này bất luận động tác hoặc vẻ mặt, thoát nhìn đều thực sinh động. Vợ vẽ thật sự bay bổng.

Nửa năm sau thời gian ở chung, xác nhận tình cảm của nhau, họ kết hôn.

Hôn lễ thực náo nhiệt. Theo yêu cầu của Tâm Đình, không phô trương lại rất ấm áp, Đình Thiện Đoàn phụ trách tiếp đãi khách, nàng rạng rỡ tiến vào lễ đường, xung quanh là những người thân thiết. Mẹ chàng cùng bạn trai vong niên cũng từ Mỹ trở về Đài Loan, chủ trì hôn lễ.

Ngày đó, chị Nhã Lị giúp nàng trang điểm. Có thể nói nàng cô dâu đẹp nhất thế giới. Sự phụ của nàng cùng Rayne cũng tới rồi, đêm đó mọi người uống thật sự điên cuồng, nhưng Tuấn Vũ chỉ uống hơn một ly, là vì chàng đã kiêng rượu, mặt khác, chàng cũng không nghĩ sẽ uống say ở đêm tân hôn.

Chàng lại cầm lấy một bản phác hoạ khác, thoát nhìn có chút ố vàng. Đó cũng là chàng, phảng phất nét sinh viên. Đây chính là chàng sinh viên năm 4 thời ấy, một bản vẽ hoàn hảo.

Nghĩ tới cảnh vợ bắt đầu vụng trộm họa mình, biết vợ thương mình như vậy, lại rất nhiều năm, chàng bất giác khẽ cười.

Chắc rằng vợ cũng sắp tấm xong, Tuấn Vũ bèn nhanh tay bỏ những bản phác hoạ vào rương lại.

Chàng cũng không dự tính nói cho vợ biết chàng đã xem qua các bản phác hoạ. Nàng trộm vẽ, chàng trộm nhìn, vậy coi như là cuộc sống vợ chồng của bọn họ thật tình cảm và thú vị, ha ha...

Chàng xoay người định bước đi, bỗng thấy trên mặt bàn có tấm ảnh chụp nhỏ. Đó là ảnh chụp gì vậy? Nhìn rất lạ, như là ở chụp ngoài không gian?

Đường Tuấn Vũ cầm lấy, nhìn kỹ, rồi hoan hỉ. Chạy ngay ra khỏi phòng khách, phóng vào phòng ngủ, thấy vợ đã tắm sạch sẽ, đang sấy khô tóc.

“Em yêu, đây là.....” – Chàng hoan hỉ nói không ra lời.

Chu Tâm Đình buông máy sấy xuống - “Đây là siêu âm 3D em bé của chúng ta, đã được hai tháng rồi” - Nàng biết chàng nhìn lên phác hoạ bản của mình.

Nàng biết điều đó, bởi vì chàng bỏ vào rương không đúng vị trí. Nhưng không biết vì sao, chàng trước nay không có nói, chàng hẳn là thấy được bên trong toàn bộ là vẽ chàng.

Về sau, chàng vẫn thường xem lên. Tuy rằng không biết nguyên nhân, nhưng nàng vẫn phối hợp cùng chàng. Chàng “nhìn lên”, nàng cũng trốn đi tiếp tục vụng trộm vẽ chàng, thật thú vị.

“Em vừa nói, anh sắp được làm cha?” - Đường Tuấn Vũ phần chần không thôi.

“Dạ” - Nàng thẹn thùng gật đầu.

“Vợ yêu, nói anh nghe, em thích cái gì?” - Nàng làm cho chàng hạnh phúc như thế, hiện tại lại làm cho chàng thỏa mãn như vậy, chàng thực sự không biết nên nói cái gì, chỉ cần nàng nói muốn gì, chàng đều sẽ mua cho nàng.

Nhìn chàng vui mừng như vậy, Tâm Đình cũng vui vẻ nở nụ cười theo.

“Nói anh yêu em”

“Chỉ vậy thôi?”

“Đúng”

“Anh yêu em” – Chàng còn kèm theo một cái hôn nồng nàn.

Chu Tâm Đình nằm dưới cánh tay của chồng, ngọt ngào hôn đáp lại. Chàng không biết rằng, cả đời này nàng chỉ muốn duy nhất một điều, đó là tình yêu của chàng, mà hiện tại nàng đã có được nó rồi.

Hai người hôn nhau triền miên không rời, hạnh phúc thật mỹ mãn.

HOÀN.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoan-my-dai-tong-giam-doc>